

λή που είχε λάβει από το Σαμπρινώ.

— Είπε αλλήθεια, είπε, ότι ο ξυλοκόπος της Σαμπρινώ δεν έξετασθηκε από την άμυνα ως μάρτυρας, όπως θα ήταν το κανονικό. Ή προκειμένη υπόθεση, όμως, παρουσιάζει τόσες ασαφείς, ώστε νομίζω ότι δεν πρέπει να αφήσουμε κανένα σημείο χωρίς να προσπαθήσουμε να το διαλευκάνουμε. Προτείνω, λοιπόν, να εξετασθεί ο Σαμπρινώ.

Ο Νταλέζ δεν έφερε αντίρρηση. Ο Πρόεδρος του δικαστηρίου προσκάλεσε τότε το Σαμπρινώ. Ο ξυλοκόπος προχώρησε προς το μέρος της έδρας σερβοντάς τα πόδια του. Βλέποντάς τον, σχημάτιζε κανείς την εντύπωση πως η συγκίνηση που ένοιωσε ήταν πολύ μεγάλη.

Ο Νταλέζ και ο Βιλαντόν περίμεναν με αγωνία την κατάθεσή του. Δεν ήταν λιγότερο ανήσυχος ο συνταγματάρχης Ρισώ, που ανρωτιόταν αν η κατάθεση του Σαμπρινώ θα ήταν ευνοϊκή ή όχι για το Ζιλμπέρ. Ο μόνος που δεν έδειχνε την παραμικρή ανυπομονησία ήταν ο Ζιλμπέρ. Δεν αμφέβαλλε καθόλου για την ειλικρίνεια και την εντιμότητα του παλιού φίλου του.

Ο Σαμπρινώ έβαλε το χέρι του στο Ευαγγέλιο κι' έδωσε τον απαιτούμενο όρκο. Η φωνή του ήταν άδυνατη και βραχνή. — Τί έρεεις γι' αυτή την υπόθεση; τόν ρώτησε ο Πρόεδρος του δικαστηρίου.

— Εγώ έκρυπα στο σπίτι μου τη γυναίκα του Ζιλμπέρ, απάντησε ο ξυλοκόπος, έπειτα από την πυρκαϊά του μύλου, για να την προστατέψω από τις καταδίκες των χωροφυλάκων, που έψαχναν για να την βρουν για να την πιάσουν. Παρακάτω το δικαστήριο να με συγχωρήσει γι' αυτή μου την πράξη. Πρέπει να προσθέσω ότι είμαστε πολύ φίλοι με τον Ζιλμπέρ. Νομίζω, λοιπόν, πως ήταν χρέος μου να προστατέψω τη γυναίκα του. Η Μαρία έμεινε τρεις μέρες και τρεις νύχτες στο σπίτι μου. Κοιμόταν στο κρεβάτι του παιδιού μου. Το βράδυ της δεύτερης ημέρας, η Μαρία ανακάλυψε μια μπαγκάκια με ρακή που είχε στο σπίτι και την άδειασε. Έπειτα άρχισε να φλυαρή. Έγώ δεν της απαντούσα. Την άφηνα να λέει, βεβαίως ότι σε λίγο θα την έπαιρνε ο ύπνος και θα αποκοιμώταν.

Η Μαρία μιλούσε για το έγκλημα της Μαϊζόν - Φαίν, για την κακοτυχία που την έδερνε αυτή και τον άντρα της, για την πυρκαϊά του μύλου, για χίλια δυο άλλα πράγματα. Σε μία στιγμή, της είπα: «Ο διάβολος έδωσε αυτά τα καταραμένα χαρτονομίσματα μπροστά στα πόδια του Ζιλμπέρ. Και να ιδής που ο δυστυχισμένος θα την πάει. Γιατί, για μένα, ο Ζιλμπέρ είναι άθωος».

Ο 'Ανδρέας ντε Βιλαντόν κι' οι φίλοι του μιλούσαν της Σαντεγκριλλέ ανέπνευσαν. Ο Σαμπρινώ έλεγε ίσως ψέμματα, αλλά η κατάθεσής του βοηθούσε το έργο της υπερασπίσεως.

Ο ξυλοκόπος συνέχισε:

— Δεν την πίστεψα και της το είπα. Έπρεπε να έχω κάποιο συνένοχο, κάποιον που θα την βοηθούσε στο έγκλημα. Αλλά η Μαρία απάντησε: «Κανείς άλλος δεν μπορούσε να με βοηθήσει εκτός από τον άντρα μου. Αυτός όμως αρνήθηκε και, μάλιστα, με ξυλοκόπησε άγρια, όταν του έκαμα κάποιο υπαινιγμό για τα χρήματα του Κρουαζέ. Αλλά αυτά τα χρήματα είχαν γίνει ο εφιάλτης μου. Είχα καταστρώσει ένα σωρό σχέδια για να τα κλέψω. Ο απρόοπτος θάνατος του Κρουαζέ τα κατέστρεψε. Για μένα το πλήγμα ήταν τρομερό. Θα άφηνα, λοιπόν, να φύγει μέσα από τα χέρια μου ο θησαυρός του Κρουαζέ. Όχι, ποτέ! Δεν διάσασα τότε να πνιγώ με τα ίδια μου τα χρήματα στη Βιργινία Λατούς. Κατόπιν κρέμασα το πτώμα της από ένα καρφί που βρισκόταν στο ταβάνι για να πιστευθεί ότι είχε αυτοκτονήσει. Η αλήθεια είναι πως βρήκα πολύ λίγα χρήματα στα συρτάρια του Κρουαζέ. Όπως έμαθα κατόπιν, ο μακαρίτης είχε καταθέσει το μεγαλύτερο μέρος απ' αυτά σε μία Τραπεζα. Αυτά τα χρήματα τα έκρυπα σε μία γωνία του κήπου. Ο δυστυχισμένος ο άντρας μου άδικα βασανίζεται στη φυλακή. Μα δεν έχω το θάρρος να παρουσιάσω στη δικαιοσύνη και να ομολογήσω το έγκλημά μου. Νά γιατί δεν μπορώ να κοιμηθώ και δεν βρίσκω πουθενά ήσυχία. Η μόνη μου ελπί-

δα είναι ο θάνατος. Αυτός μόνο μπορεί να μ' απαλλάξει από το μαρτύριό μου».

Η κατάθεση του Σαμπρινώ τελείωσε σ' αυτό το σημείο.

— Και γιατί περιμένες τόσον καιρό για να καταθέσεις όλα αυτά; τόν ρώτησε ο Πρόεδρος.

— Φοβόμουν μήπως ενοχοποιηθώ γιατί είχα κρύψει τη Μαρία στο σπίτι μου, απάντησε ο ξυλοκόπος. Αλλά η συνείδησής μου δεν μ' άφησε να ήσυχασω. Και γι' αυτό πήρα την απόφαση να παρουσιάσω σήμερα στο δικαστήριο και να πω την αλήθεια.

Ο Πρόεδρος γύρισε προς το μέρος των ένορκων.

— Αποτελεί χρέος μου να σας διαφωτίσω, για να μην πληγείτε στην κρίση σας, είπε. Η μαρτυρία αυτού του ανθρώπου μου φαίνεται πολύ υποτιμητική. Ο Σαμπρινώ ήταν φίλος του Ζιλμπέρ. Δεν μπορεί, λοιπόν, να εξηγήσω πως τόν άφησε να σατίσει τόσον καιρό στη φυλακή, ενώ ήταν σε θέση να τον σώσει με μία μόνο λέξη του. Ο ισχυρισμός του ότι φοβόταν τη δικαιοσύνη είναι απαράδεκτος. Η πράξη του και στη χειρότερη ακόμη περίπτωση δεν θα του στοίχιζε περισσότερο από μία φυλάκιση μερικτών ημερών. Νομίζω, εξ' άλλου, ότι ήταν άδυνατο η γυναίκα του Ζιλμπέρ να κάνει μόνη της το έγκλημα. Η Βιργινία Λατούς ήταν αρκετά σωματώδης. Κι' ο πιο χερσάνος άντρας θα δυσκολευόταν πολύ για να την σηκώσει σε τόσο ύψος και να περάσει το κεφάλι της στη θηλειά. Είναι πολύ πιθανόν ότι η Μαρία βοήθησε στο έγκλημα. Αλλά είναι άδυνατο να το έκαμε μόνη της. Αλλά είχα να σας πω, κύριοι ένορκοι, για να μπορέσετε να εκτιμήσετε στην πραγματική της αξία την κατάθεσή του μάρτυρος.

Εκείνη τη στιγμή, μία φωνή ακούστηκε μέσα στην αίθουσα: — Ντροπή σου, Σαμπρινώ! Αυτές τις ανουσιές ήρθες να πεις στο δικαστήριο; Η γυναίκα μου δεν έκαμε μόνη της το έγκλημα. Υπάρχει κάποιος άντρας στη μέση. Και βάζω το κεφάλι μου πως ο σκοπός σου είναι να σώσεις τον συνένοχο της γυναίκας μου. — Εκείνος που είχε μιλήσει ήταν ο Ζιλμπέρ. Και θα έλεγε πολλά άλλα ακόμη, αν ο Πρόεδρος δεν τόν ανάκαλουσε στην τάξη.

Όλοι πρόσεξαν, ωστόσο, το ειλικρινές ύφος του κατηγορουμένου. Ο τόνος του φανέρωνε αληθινή κι' όχι προσποιητή άγανάκτηση.

Εκείνο που έκανε μεγαλύτερη εντύπωση στους ένορκους ήταν ότι κατηγορούσε τόν

Σαμπρινώ ως ψευδομάρτυρα, ενώ το φυσικότερο ήταν να μη μιλήσει και να επωσέληθε από τη μαρτυρία του, που ήταν ευνοϊκή γι' αυτόν.

Η αποδεικτική διαδικασία τερματίσθηκε σ' αυτό το σημείο.

Μίλησε κατόπιν ο εισαγγελέας. Είχε επηρεασθεί τάχα από το ειλικρινές ύφος του κατηγορουμένου; Το γεγονός είναι ότι δεν ζήτησε την καταδίκη του σε θάνατο. Περιορίστηκε μόνο να υπενθυμίσει τις ένδειξεις που υπήρχαν εις βάρος του και, τελειώνοντας την αγόρευση του, άφησε στην κρίση του δικαστηρίου τόν καθορισμό της ποινής.

Μετά τόν εισαγγελέα, ο Πρόεδρος έδωσε το λόγο στο Νταλέζ.

Ο συνήγορος του Ζιλμπέρ δεν έδειξε ενδιαφέρον για τις λεπτομέρειες της υποθέσεως και απόφυγε να στρέψει την κατηγορία εναντίον τού Ρενωντιέρ, για να μην προκαλέσει δυσάρεστη εντύπωση, μεταξὺ τών ένορκων. Όλη του η προσπάθεια συγκεντρώθηκε στο να καταρρίψει τη βάση της κατηγορίας.

Ποιά είναι η βάση της κατηγορίας που βαρύνει τόν πελάτη μου, κύριοι ένορκοι; είπε. Τα περιόφθα τραπεζογραμματίδια, που χρησιμοποίησε για τήν αγορά ενός κτήματος. Αλλά το γεγονός και μόνον ότι τα χρησιμοποίησε ανατρέπει το κυριώτερο από τα επιχειρήματά της κατηγορίας. Γιατί αν η προέλευσις αυτών των χρημάτων είναι εκείνη που υποστηρίζει το κατηγορητήριο, ο Ζιλμπέρ δεν θα βιάζοταν στην αγορά των κτημάτων ή θα είχε φροντίσει να ανταλλάξει στο μεταξύ αυτά τα τραπεζογραμματίδια με άλλα. Φαντάζεστε, λοιπόν, τόν άνθρωπο που βρίσκειται μπροστά σας τόσο άφελος για να πείσει σ' αυτό το χονδροειδές σφάλμα; Κι' αν ήταν τόσο αφελής, τότε πως έχει σήμερα την ικανότητα να υποκρίνεται με τόση τέχνη, ώστε να διγνί σ' όλους μας την εντύπωση ότι δεν έχει να κρύψει τίποτε; Αυτά τα δυο πράγματα, κύριοι ένορκοι, είναι ασυμβίβαστα. Την αλήθεια πρέπει, λοιπόν, να την αναζητήσουμε αλλού. Ο Ζιλμπέρ δεν υποπτεύθηκε ποτέ ότι αυτά τα χαρτονομίσματα προέρχονταν από το χρηματοκιβώτιο του Κρουαζέ. Τα είδε σαν ένα τυχαίο εύρημα και βασάνισε αρκετά τη συνείδησή του ως που να πεισθεί να τα κρατήσει. Στο ζήτημα αυτό τον παρέσυρε η γυναίκα του. Η Μαρία είχε σκηνοθετήσει με τέτοιο τρόπο τα πράγματα, ώστε ο άντρας της να πιστέψει πως τα τραπεζογραμματίδια είχαν βρεθεί τυχαία μπροστά στα πόδια του. Κατόπιν τόν έπεισε να τα κρατήσει και να τα χρησιμα-

ποιήσει. Αυτό είναι το μοναδικό έγκλημα του μυλωνά της Σαντεγκριλλέ. Αλλά το πλήρωσε πολύ ακριβά και δεν είναι σωστό να τού ζητάμε ευθύνες για ό,τιδήποτε άλλο.

Διεν έχετε μπροστά σας τόν πραγματικό ένοχο, κύριοι ένορκοι, κατέληξε ο Νταλέζ. Ο μυλωνάς της Σαντεγκριλλέ είναι ένα δυστυχισμένο θύμα. Της γυναίκας του πρώτα και της δικαιοσύνης έπειτα. Το καθήκον σας είναι να τόν αποδώσετε στην κοινωνία τών τιμών ανθρώπων. Ο Ζιλμπέρ ανήκει δικαιοδικά σ' αυτή. Η αλήθεια για το έγκλημα της Μαϊζόν - Φαίν δεν ανακαλύφθηκε ακόμη. Αλλά αυτό δεν είναι λόγος για να καταδικάσετε έναν άδωο. Το καθήκον σας δεν είναι να τερματίσετε μία υπόθεση, αλλά ν' αποδώσετε δικαιοσύνη. Αυτή και μόνον η σκέψη πρέπει να σας χρησιμεύσει ως οδηγός στην κρίση σας.

Ο Πρόεδρος κάλεσε κατόπιν τόν κατηγορούμενο ν' απολογηθεί. Αλλά ο Ζιλμπέρ περιορίστηκε σε μερικές μόνο λέξεις:

— Δεν έχω τίποτε πού να βαραίνω τη συνείδησή μου, είπε. Αυτό είναι το μόνο πράγμα που έχω να πω. Για το έγκλημα της Μαϊζόν - Φαίν δεν ξέρω περισσότερα από σας. Αν είμαι ένοχος, ο Θεός ως με κεραινοβολήσει αυτή τη στιγμή!

Οι ένορκοι πέρασαν κατόπιν στην αίθουσα τών διασκέψεων.

Μετά μισή ώρα ξαναγύρισαν στην αίθουσα τών συνεδριάσεων. Η έτυμηγορία των ήταν αθωωτική για τόν κατηγορούμενο.

Οι άκροαταί που πλημμύριζαν την αίθουσα ξέσπασαν άμεσως σε χειροκροτήματα και έπαιρημίες.

Το ύφος του Ρενωντιέρ έδειχνε ότι συμφωνούσε με τη γενική ικανοποίηση. Και δεν ήταν προσποιητό. Η αθώωσις του Ζιλμπέρ τόν είχε χαροποιήσει. Μήπως, άλλωστε, δεν την είχε επιδιώξει; Μήπως αυτός δεν είχε πείσει τόν Σαμπρινώ να καταθέσει τα όσα κατάθεσε;

Ο Ρενωντιέρ είχε χαρή στην αρχή για τη σύλληψη του Ζιλμπέρ. Ως ήταν ευτυχής, μάλιστα, αν ο μυλωνάς της Σαντεγκριλλέ καταδικαζόταν σε θάνατο κι' αν η ποινή του εξετέλετο άμεσως. Γιατί έτσι θα τερματιζόταν οριστικά αυτή η υπόθεση που είχε γίνει ο εφιάλτης του.

Αλλά, σιγά - σιγά, οι τύψεις είχαν αρχίσει να τόν βασανίζουν. Κι' αυτές, όμως, παραχώρησαν σε λίγο τη θέση τους σ' έναν τρελλό φόβο.

Γιατί υπήρχαν μερικοί άνθρωποι που ήξεραν ή υποπτεύονταν το έγκλημά του, ανεξάρτητα από το μικρό Φαλότ. Κι' αυτοί ήταν η κόρη του, ο κόμης ντε Βιλαντόν και η άγνωστη επιστολογράφος που είχε στείλει τη γνωστή επιστολή στο «Φιγαρό».

Τι θα έκαναν αυτοί οι τρεις άνθρωποι αν καταδικαζόταν ο Ζιλμπέρ; Το πιθανώτερο ήταν ότι θα υποδείκνυαν τόν πραγματικό ένοχο στις αρχές για να σώσουν το μυλωνά της Σαντεγκριλλέ.

Αυτό θα ήταν το τελειωτικό πλήγμα για τόν Ρενωντιέρ. Ένώ, αν αθωνόταν ο Ζιλμπέρ, ήταν πολύ πιθανόν ότι εκείνοι που ήξεραν το έγκλημά του θα σιωπούσαν.

Νά γιατί είχε πείσει το Σαμπρινώ να καταθέσει τα όσα κατέθεσε στο δικαστήριο. Μ' αυτό τόν τρόπο — σκεφτόταν — απήλλαξε το Ζιλμπέρ, αλλά και τόν εαυτό του. Λίγο ακόμη και αυτή η υπόθεση θα ξεχνιόταν ολότελα και κανείς πια δεν θα ξαναμιλούσε γι' αυτήν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Γάμοι

Ο κ. Λάζαρος Μαγειρίδης έτέλεσε τούς γάμους του μετά της Δίδος Αναστασίας Ιασιούλη την 3ην τρέχ. Είς τόν εύαρμοστόν ζεύγος, εύχουμαι τόν βίον εύτυχά και ανέφελον.

Τ. Λ.

Έκδόσεις

Έκυκλοφόρησε τόν γνωστό περιοδικό τραγουδιών «ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» τού συγγραφέως Κώστα Μάνεση με τις τελευταίες θεατρικές και λαϊκές επιτυχίες και άλλη πλουσία καλλιτεχνική ύλη.

Η άτυχη αγάπη της ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΝΤΕ ΛΕΡΑΝ

Το δράμα της Σαίντ

Κατά τις πρώτες ημέρες τού 'Απριλίου τού 1822, η γαλλική φρεγάτα «Νηρηίς», έμπαινε θριαμβευτικά στον όρμο της νήσου Σαίντ, στη ΝΔ. άκρη της Γουαδελούπης.

Οι περισσότεροι άντρες τού πληρώματος, όταν βγήκαν στην ξηρά, τόρριξαν στις διασκεδάσεις. Ο πλοίαρχος και μερικοί αξιωματικοί προχώρησαν στο έσω-τελικό της νήσου. Ο πλοίαρχος τού σκάφους ιππότης ντε Φρεμενβίλ άφοσιώθηκε στο πάθος του για τα κοχύλια.

Μία μέρα, πού περπατούσε στην ακτή, είδε στη βάση ενός μεγάλου βράχου, σε βάθος τεσσάρων ή πέντε μέτρων, ένα υπέροχο κοράλλι.

Ο ιππότης ντε Φρεμενβίλ δεν δίστασε ούτε στιγμή. Πέταξε τα κυριώτερα από τα ρούχα του και βούτηξε μέσα στη θάλασσα.

Αλλά ήταν ή ώρα της μεγάλης παληρρίας, πράγμα που ο Φρεμενβίλ το άγνοούσε. Σε διάστημα μερικών δευτερολέπτων, τὰ βράχια της ακτής χάθηκαν κάτω από τὰ ορμητικά κύματα.

Την ίδια στιγμή, από τη βεράντα μιάς έπαυλας, πού βρισκόταν σ' ένα γειτονικό ύψωμα, ακούστηκε μία σπαρακτική γυναικεία κραυγή.

Έπεται από δυο - τρία λεπτά, μία νέα, πού είχε καρφάσει μερικές παραμάνες στο κάτω μέρος τού φορεμάτος της και τή είχε κάνει ένα μακροστενο παντελόνι, για να μην την έμποδίζει στις κινήσεις της. βουτούσε αποφασιστικά στη θάλασσα.

Το βράδυ της ίδιας μέρας, ο ιππότης ντε Φρεμενβίλ μισάνοιξε τα μάτια του. Ζούσε, λοιπόν, ακόμη. Το δωμάτιο όπου βρισκόταν τού ήταν ολότελα άγνωστο. Και το ίδιο άγνωστο ήταν γι' αυτόν το πρόσωπο της νέας πού έσκυψε με στοργή και τρυφερότητα πάνω του. Την άκουσε να τού ψιθυρίζει:

— Κοιμηθείτε ακόμη!... Ο ύπνος θα σας κάνει καλό...

Ο ιππότης ντε Φρεμενβίλ είχε την εντύπωση πως ή νέα τού έδωσε ένα μουσκεμένο πανί στο μέτωπό του. Εκλείσε ύστερα τα μάτια του κι' αποκοιμήθηκε...

Η νέα χαμογέλασε.

— Δε υποθέσωμε ότι σας έσωσε κάποια σειρήνα, τού απάντησε.

— Κι' αυτή ή σειρήνα είσατε σεις;

— Η νέα έγινε κατακοκκίνη.

— Φίλε μου, τού είπε, μπορεί να είσατε ένας άτρομος ναυτικός, αλλά, πιστέψτε με, φοβήκατε σαν άπερίσκεπτο παιδάκι. Πως σας ήρθε ή ιδέα να βουτήξετε την ώρα της παληρρίας στη θάλασσα.

— Για τόν άπλουστατό λόγο πως δεν ήξερα ότι ήταν ή ώρα της παληρρίας, απάντησε ο Φρεμενβίλ. Αλλά... πείτε μου,

γιατί έσείς πού τόν ξέρατε πέσατε στο ίδιο λάθος;

— Γιατί, πρώτα - πρώτα, έπρεπε να σας σώσω, απάντησε ή νέα με φωνή πού έτρεμε έλαφρά. Κι' έπειτα... γιατί ή θάλασσα δεν έχει μυστικά για μία σειρήνα...

Ο Φρεμενβίλ άνασχημάθηκε όχι χίρως κόπο στους άγκωνες τού.

— Με ποιο τρόπο πρέπει να σας εκφράσω την εύγνωσύνη μου; τή ρώτησε. Η νέα πήγε κοντά του και τόν ανάγκασε να ξαναπέσει στο κρεβάτι τού.

— Με τόν να μου υποσχεθείτε ότι θα με υπακούετε, ως πού να γίνετε έντελώς καλά, τού απάντησε.

— Το όρκίζομαι για όλη μου τη ζωή!

είπε ο Φρεμενβίλ.

Από εκείνη τη στιγμή, ο μικρός φερωτός θεός θρονιάστηκε στις καρδιές τού.

Η νέα λεγόταν Καρολίνα ντε Λεράν κι' έμενε στο σπίτι της μεγαλειότερης αδελφής της, πού είχε παντρευτεί έναν πλούσιο άπρικο, τόν Καρόλο ντε Μερενβίλ.

Έπειτα από μερικές μέρες, ο ιππότης ντε Φρεμενβίλ ήταν τελείως καλά και μπόρεσε να σηκωθεί απ' το κρεβάτι τού, με την άδεια πάντοτε της μικρής Καρολίνας — ή νέα ήταν τότε μόλις δεκαεφτά χρόνων — πού δεν είχε άπομακρυνθή στιγμή από τόν προσκεφαλό τού.

Οι δυο νέοι άκτινοβολούσαν από χαρά κι' εύτυχία. Η αδελφή της Καρολίνας κι' ο γαμπρός της παρακολουθούσαν με συμπάθεια τόν τρυφερό ειδύλλιο τού.

Ένα άπομνημόνεο, ή Καρολίνα κι' ο ιππότης είδαν από τη βεράντα τού σπιτιού ένα ιστιοφόρο πού διευθυνόταν με μεγάλη ταχύτητα προς τόν μέρος της «Σαίντ».

— Είναι ή «Αστραπή»! είπε ο Φρεμενβίλ, όταν τόν πλοίο έφτασε στο στόμιο τού λιμανιού. Τί γυρεύει εδώ;

Η «Αστραπή» ήταν ο πλωτός διαγυλεός, της γαλλικής μοίρας, πού διοκόταν στη θάλασσα τών Αντιλλών. Ερχόταν στη Σαίντ για να φέρη μία διαταγή τού Γάλλου ναυάρχου: ή «Νηρηίς» έπρεπε να φύγει άμέσως για τη Μορτανίκα, όπου οι ίθαγενείς είχαν επαναστατήσει.

Η φρεγάτα άνοήχτηκε τόν ίδιο δρόμο στο πέλαγος. Ο Φρεμενβίλ είχε φύγει με βαρεία την καρδιά από τη Σαίντ. Η Καρολίνα, από τ' άλλο μέρος, ήταν άπαρηγόρητη. Ένα δυσάρεστο προαίσθημα τή βασάνιζε.

— Δεν θα τόν ξαναβώ! έλεγε κάθε τόσο και έκλαιγε.

Από τη Μορτανίκα, ή «Νηρηίς» πέρασε στις 19 Νοεμβρίου σε μικρή άπόσταση από τη Σαίντ. Αλλά δεν σταμάτησε, γιατί καταδίκαζε ένα πειρατικό καράδι, πού είχε εμφανιστή στο πέλαγος τών Μικρών Αντιλλών...

Ο Φρεμενβίλ, μ' όλη την έπιθυμία του να τρέξη τόν συντομώτερο κοντά στην άγαπημένη τού, δεν μπόρεσε να πάη στη Σαίντ πριν από τις 6 Δεκεμβρίου. Βγήκε άμέσως στην ξηρά και πήρε τόν δρόμο πού ώδηγούσε στην έπαυλή τού Μερενβίλ.

Θέλοντας να συντομώσει τόν δρόμο τού, πέρασε μέσα από τόν μικρό νεκροταφείο της νήσου. Αλλά, έσφονικά, άνατρίχιασε. Τα μάτια τού είχαν πέσει πάνω σε μία επιτύμβια πλάκα:

Πέθανε στις 19 Νοεμβρίου 1822.

Εδώ αναπαύεται ή Καρολίνα ντε Λεράν.

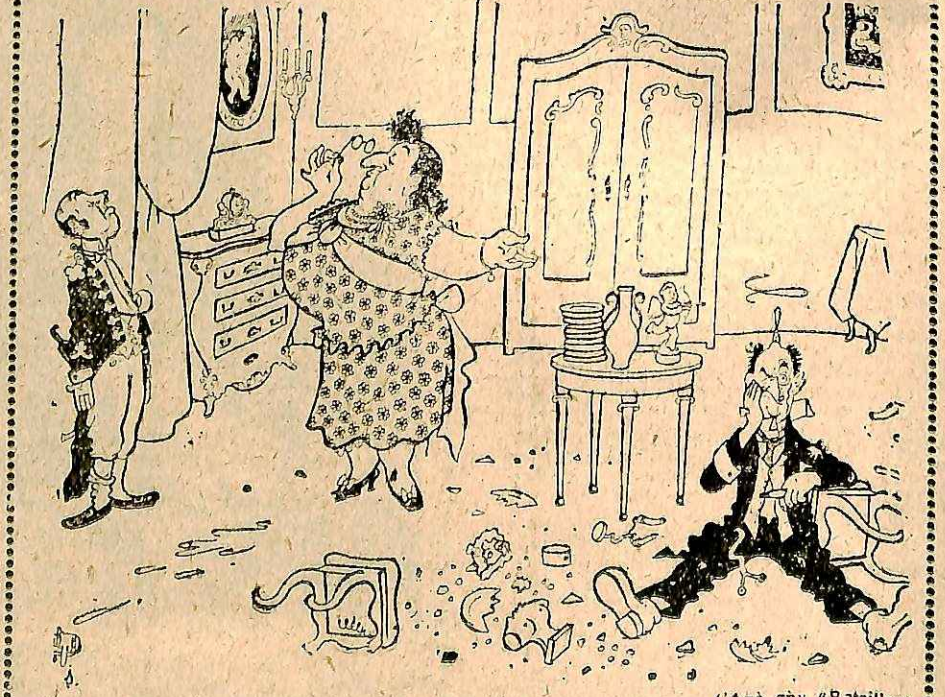
Διαβάτη, προσευχήσου γι' αυτή! Ο φύλακας τού νεκροταφείου, πού τόν είχε δη, πήγε κοντά τού και τού άφηγήθηκε τόν τραγικό τέλος της άγαπημένης τού.

Η νέα είχε δη τη «Νηρηίδα» πού πέρασε στο πέλαγος στις 19 Νοεμβρίου κι' όπως τόν πλοίο δεν σταμάτησε στη Σαίντ, νομισε πως ο άγαπημένος της τήν είχε ξεχάσει. Λίγη ώρα άργότερα, πήγε κι' έπεσε στη θάλασσα, στο μέρος όπου είχε σώσει άλλοτε τόν νεαρό αξιωματικό.

— Πέθανε για σας! είπε ο φύλακας τού νεκροταφείου. Όλοι σ' τήν έκαψαν τόν θάνατό της. Η αδελφή της κι' ο γαμπρός της έφυγαν από τη Σαίντ άμέσως μετά τόν ένταφισμό της. Άκουσα πως δεν πρόκειται να ξαναγυρίσουν...

Ο Φρεμενβίλ γύρισε αληθινό έρείπιο στο πλοίο τού.

Ζ. ΛΕΟΝ ΤΡΕΚ

(Από τήν «Bataille»)

— Άνδρέα! Θα συνεχίσεις εσύ τη φιλνεκία με τόν κύριο, γιατί εγώ πρέπει να βγω!...

Ο αιώνας οδοντίατρος

Το μαγικό, ή γενειάδα κι' η γαϊδουρινή μασέλα

Η οδοντιατρική είχε αρχίσει να σημειώνει μεγάλες προόδους, στα τέλη του 18ου αιώνα. Ο Γάλλος Φωσάρ, που έπονιμάσθηκε «Πατέρας της οδοντιατρικής», κατήργησε την τακτική των συνοδών του να ξεπλύνουν τον πελάτη τους στο πάτωμα και να πίνουν στο κεφάλι του ανάμεσα στα γόνατά τους, για να του βγάλουν τα δόντια! Ήταν πράγματι ο πρώτος που χρησιμοποίησε γι' αυτό το σκοπό μία σκληρή ξύλινη καρέκλα.

Εξ άλλου, στην Αμερική, ο Τζων Γκρίνγουντ, ο οδοντίατρος του Προέδρου Ουάσιγκτον, είχε επινοήσει τον πρώτο ποδοκίνητο «τροχό» για το καθαρίσμα και τη θεραπεία των δοντιών.

Για τις τεχνητές οδοντοστοιχίες χρησιμοποιούντο τότε αληθινά ανθρώπινα δόντια, προερχόμενα από νεκρούς ή από φτωχούς ανθρώπους που τα πουλούσαν για να πληρώσουν ένα χρέος ή για να συντηρήσουν την οικογένειά τους. Υπήρχε μάλιστα τότε η συνήθεια να δίνουν διάφοροι φυλακισμένοι έγκληματίες τα δόντια τους, για να εξασφαλίσουν καλύτερη τροφή ή άλλα μικροπρονόμια.

Τα δόντια αυτά εφαρμόζονταν πάνω σε έλασματα που ανοιγόκλειναν με ατσάλινα ελατήρια, κι' ετοποθετούντο έτσι μέσα στο στόμα.

Οι μέθοδοι του σφραγίσματος ήταν ακόμη πρωτόγονες και μαρτυρικές. Ο οδοντίατρος έχυνε μέσα στις κουφάλες των δοντιών ένα μίγμα βισμούθιου, μόλυβου, κασσιτέρου και υδραργύρου, θερμοκρασίας 100 βαθμών! «Η σφυροκοπούσε πάνω τους φύλλα από χρυσάφι ή από μολύβι!... Φυσικά, ο πελάτης υπέφερε σαν κολασμένος. Και, συχνά, οι συγγενείς ή φίλοι, που τον συνώδευαν για να του δώσουν κουράγιο σ' αυτό το μαρτύριο, αγανακτούσαν κατά του οδοντογιάτρου και τον ξυλοκοπούσαν!...

Σ' αυτή λοιπόν την εποχή εμφανίσθηκε στο Λονδίνο ένας περιεργότατος τύπος: ο Μάρτιν βάν Μπούτσελ, γιός ενός Ολλανδού ταπιοποιού. Είχε γεννηθεί το 1736 κι' είχε μεγαλώσει με τη φιλοδοξία να γίνει κάτι καλύτερο απ' τον πατέρα του. Μόλις μπόρεσε να μαζέψει ένα χρηματικό ποσό για τις σπουδές του, αποφάσισε να παρακολουθήσει μαθήματα ανατομίας. Για να κατορθώσει λοιπόν να δεχθεί ο περίφημος δόκτωρ Τζων Χούντερ, ένας απ' τους πρωτοπόρους της ανατομίας και της οδοντιατρικής, έσπασε ένα απ' τα μπροστινά του δόντια, κι' έτσι παρουσιάσθηκε σαν πελάτης. Όταν ο δόκτωρ Χούντερ έμαθε αυτή τη θυσία του, τον κράτησε άμεσως ως μαθητή του.

Αφού συμπλήρωσε λοιπόν τις σπουδές του, ο Μπούτσελ άνοιξε ένα οδοντοϊατρείο στη Μάουντ Στρήτ του Λονδίνου. Ολοκλήρη η πρόσοψη του κτιρίου ήταν σκεπασμένη απ' την πελώρια επιγραφή του και τις ρεκλάμες του.

Η πόρτα άνοιξε μ' ένα αυτόματο μηχανισμό, όταν χτυπούσε ο πελάτης. Ήταν μία εφεύρεση του Μπούτσελ, που άσχολείτο ερασιτεχνικά με τη μηχανική. Είχε δε ένα πρακτικό σκοπό: Την εποχή εκείνη, είχε επιβληθεί ένας φόρος σ' όλα τα καταστήματα, κλπ., όπου «το κοινό μπορούσε να μη έλευθερο». Για ν' αποφύγει λοιπόν την πληρωμή του, ο Μπούτσελ εφάρμοζε την πόρτα του με το παραπάνω μηχανήμα, με το οποίο αυτός μόνο μπορούσε να την ανοιγοκλείνει.

Στη δουλειά του, φορούσε μία παράξενη ασπρή στολή, που δεν διέφερε πολύ απ' τα σημερινά μαγιώ του μπάνιου! Κι' η εμφάνισή του γινόταν ακόμη πιο αλλόκοτη με τα μακριά μαλλιά και τα γένεια του, που δεν τόκοβε ποτέ, γιατί — όπως έλεγε — «ο Θεός δεν θα μάς έδινε τρίχες στο κεφάλι και στο πρόσωπο, αν ήθελε να τις κόβουμε!».

Ποιν παραλάδη τον πελάτη του, ο Μπούτσελ έδιωχνε κάθε τρίτο πρόσωπο που τον συνώδευε, και μάλιστα για μεγαλύτερη ασφάλεια άμπάρωνε την πόρτα του ιατρείου του. Έτσι, δεν κινδύνευε να... πληρώσει αλλιώς τους πόνους που τραβούσαν οι άρρωστοί του!

Πρέπει να δηλώσουμε αλλωστε ότι προσπαθούσε φιλότιμα να ελαττώσει αυτούς τους πόνους. Πριν από μία εξαγωγή π.χ., έδινε στον πελάτη του μπόλικο ούσκυ, ως αναλγητικό.

Ήταν ο μόνος οδοντογιάτρος της εποχής του που ήξερε να γιατρεύει τα αποστήματα των δοντιών. Η τέχνη του αυτή, που την είχε διδαχθεί από ένα Ολλανδό γιατρό, τον έκανε πλούσιο.

Δεν άργησε πράγματι ν' αποκτήσει μεγάλη πελατεία, απ' την καλλίτερη κοινωνία του Λονδίνου. Δεν είχε όρισει την αμοιβή του. Την κανόνιζε σε κάθε περίπτωση ανάλογα της οικονομικής αντοχής του πελάτου του. Πάντως, δεν έπαιρνε ποτέ λιγότερα από 80 χρυσές λίρες για μία τεχνητή οδοντοστοιχία.

Αδιαφορούσε για το χρήμα, προκειμένου να κρατήσει τη θέση του. Αρνήθηκε κάποτε να δεχθεί 1.000 λίρες, που του πρόσφερε η σύζυγος ενός δικηγόρου για να περιποιηθεί τον άντρα της, που ήταν άρρωστος και δεν μπορούσε να σηκωθεί απ' το κρεβάτι.

Ναρθή αυτός εδώ, όμως, να γίνη καλά, απάντησε ξερά.

Το ίδιο έκκεντρικός ήταν και στην ιδιωτική του ζωή. Όταν παντρεύτηκε, είπε στη γυναίκα του:

— Θα διαλέξεις ένα απ' τα δυο χρώματα, το άσπρο ή το μαύρο, και θα ντύνεται πια μόνο, μ' αυτό σ' όλη σου τη ζωή.

Εκείνη διάλεξε το μαύρο, και δεν εφόρεσε ποτέ πια άλλο χρώμα. Όταν πέθανε, ο άντρας της τη θαλάσσωσε και την έστησε μέσα στο γραφείο του! Την κράτησε εκεί επί πολλούς μήνες, ως ότου δηλαδή αποφάσισε να ξαναπαντρευτεί.

Επειτα, μία μέρα, είπε ξαφνικά σε μία νεαρή και νόστιμη υπηρέτριά του:

— Βάλε το καπέλο σου και το παλτό σου κι' έλα μαζί μου.

Την πήγε κατ' ευθείαν... σε μία εκκλησία και την παντρεύτηκε! Μόνο τότε αποφάσισε να βάλει την πρώτη σύζυγό του στον τάφο που την περίμενε από καιρό.

Όσο περνούσαν τα χρόνια, ο Μπούτσελ γινόταν ολοένα πιο έκκεντρικός. Έκανε κάθε μέρα τον περίπατο στο σδό Χάιντ Πάρκ καθάλα σ' ένα αλογάκι, ζωγραφισμένο με κόκκινα σχέδια από ένα επιδέξιο καλλιτέχνη—που πληρωνόταν μία λίρα για κάθε σχέδιο! Για να διαχύνει μάλιστα τους μάγκες που τον ακολουθούσαν και τον κορόιδευαν, κρατούσε... μία γαϊδουρινή μασέλα!

Κανείς δεν μπορεί ν' αμφισβητήσει ότι ο Μάρτιν βάν Μπούτσελ είχε ιδιορρυθμίες και «λόδες». Ωστόσο, εινε γεγονός ότι υπήρξε μία ισορροπία, που χάραξε καιναύριους δρόμους για την οδοντιατρική της εποχής του.

Ο έκούσιος φυλακισμένος

Μία «επίσκεψις» που διαρκεί 25 χρόνια

Κάθε μέρα, τα ξημερώματα, οι κατάδικοι των αγροτικών φυλακών του Τολέντο, στις Ηνωμ. Πολιτείες, ξυπνούν απ' τους ήρεμους ήχους της καμπάνας ενός μικρού παρεκκλησιού, χτισμένου στην αλή των φυλακών από έναν άνθρωπο που κατεδίκαζε τον εαυτό του σε ισόβια δεσμά.

Η καμπάνα χτυπάει άλλη μία φορά το δειλινό, για τη λειτουργία του «Εσπερινού» που ψέλνεται χωρίς παπά, μέσα στην ψυχή και στο νου του Τζων Σιούμιτ, του εκουσίου φυλακισμένου...

Γιατί επέβαλε στον εαυτό του αυτή την καταδίκη ο Σιούμιτ; Κανείς δεν το ξέρει... Ο ίδιος δεν έχει μιλήσει ποτέ για τη ζωή του, δεν έχει φανερώσει το πραγματικό του όνομα. Όσο για την ηλικία του, φαίνεται πως είναι 80 ετών.

Πριν από 25 χρόνια, είχε καταδικασθεί σε φυλάκιση, για αλητεία. Δεν είχε φανερώσει τότε ποιος ήταν. Στη φυλακή, του είχαν δώσει το όνομα Τζων Σιούμιτ. Ο παράξενος αυτός τύπος έμενε διαρκώς δυσημένος στη σιωπή. Ίδιος όταν τον ρωτούσαν για το παρελθόν του, ή ματιά του γινόταν στο κενό...

Όταν τελείωσε η ποινή του, τον φόρτωσαν σ' ένα καμión, για να τον μεταφέρουν στο Τολέντο, 10 μίλια μακριά απ' τις φυλακές. Εκείνος παρακάλεσε τότε να του επιτρέψουν να μείνει στο αγρόκτημα των φυλακών, του απάντησαν όμως ότι ήταν παράνομο.

Μόλις λοιπόν τον κατέβασαν απ' το αυτοκίνητο, στο Τολέντο, πήγε κατ' ευθείαν στο ίδιο μέρος όπου τον είχαν συλλάβει άλλοτε. Εκεί, περίμενε να περάσει ένας αστυνομικός και του είπε ότι ήταν αλήτης και απένταρος. Ο πότισμα τον θανατοποίησε και τον ώδηγησε στο δικαστήριο. Ο Σιούμιτ παρακάλεσε τότε το δικαστή να τον ξαναστείλει στις αγροτικές φυλακές. Εκείνος συμμορφώθηκε με την επιθυμία του. Του επέβαλε μάλιστα τη μεγαλύτερη ποινή που επέτρεπε ο νόμος: Ένας έτους φυλάκιση.

Ο χρόνος όμως πέρασε, κι' ο Σιούμιτ βρέθηκε και πάλι μπροστά στο ίδιο πρόβλημα. Ξαναζήτησε τότε την άδεια να μείνει στις φυλακές. Ο διευθυντής διέταξε να τον πάλει και πάλι στο Τολέντο. Στο δρόμο όμως, ο Σιούμιτ και δραπέτευσε.

Είκοσι 24 ώρες έξω απ' την πύλη των φυλακών. Τέλος, ο διευθυντής, συγκινημένος απ' την επιμονή του, βρήκε μία λύση: Ο κανονισμός των φυλακών δεν προέβλεπε εκουσίους φυλακισμένους. Αν όμως ο Τζων χαρακτηριζόταν ως «επισκέπτης», θα μπορούσε να μείνει εκεί όσο θάθελε ο διευθυντής.

Από τότε, επί 26 χρόνια, οι διάφοροι διευθυντές της φυλακής δεν δρύναν το λόγο να διακόψουν την «επίσκεψη» του Τζων.

Έχει στήσει μία καλύβα και καλλιεργεί μία έκταση με πρωτόγονα εργαλεία. Τα προϊόντα του πηγαίνουν όλα για το συσσίτιο των φυλακισμένων — εκτός απ' τα διαλεκτότερα μύλα του, που τα προσφέρει στην οικογένεια του διευθυντού των φυλακών. Ζητεί να δείξει έτσι την ευγνωμοσύνη του για τη σούπα που του δίνουν, απ' το συσσίτιο των φυλακών και που συμπληρώνει τη λιτή διαίτά του με ψωμί και γάλα.

Δίπλα στην καλύβα του, έχει στήσει ένα μικρό παρεκκλήσι, με μία καμπάνα που τη χτυπάει πρωί και βράδυ. Κι' οι φυλακισμένοι — κλέφτες, απατεώνες, κακούργοι — νιώθουν τότε κάτι να λιώνει μέσα στη σκληρή ψυχή τους, βλέποντας τον να προσεύχεται γονατιστός, ενώ ο άνεμος αναδύει τη γενειάδα και τα μακριά μαλλιά του...

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ
της παλιάς Αθήνας

Ο Άριστοτέλης Κουρτίδης ΣΤΟ ΚΙΗΜΑ ΤΟΥ

Στους κύκλους των ανθρώπων των γραμμάτων της Παλιάς Αθήνας σπουδαία θέση είχε και ο Άριστοτέλης Κουρτίδης που καταγόταν απ' το Μυριόφυτο της Θράκης.

Με τ' όνομα μάλιστα του χωριού του έχοριτολόγησε κάποτε. Βλέποντας το μεγάλο κήπο του στα Πατήσια, ο Πολέμης και του είπε:

— Παιδί μου, Άριστοτέλη, είσαι αξιοθαύμαστος που κατάρθωσες να μεταφέρεις, καθώς βλέπω, το χωριό σου στην Αθήνα: Μυριόφυτο κι' εκεί, μυριόφυτο και το περιδόλι σου!

Και πραγματικά ο Θρακιώτης διηγηματογράφος, με το μερίδιο της πατρικής του κληρονομιάς, κατάρθωσε ν' αποκτήσει ένα θαυμάσιο κτήμα στα Πατήσια, στα χρόνια τα παλιά και τη γραφική εικόνα του μίας τής έδωσε ένας λόγιος της εποχής του με την άφλογη καθερέυσσα του καιρού του:

«... Διά μέσου των χλοερών άτραπών των Πατησίων διαπερνά την ποιητικώτερον εξ αυτών και στυμωτό πρό μικράς γραφικής και απλουστάτης άγροτικής κατοικίας. Κήπος εύρος με άρτια δένδρα, κατάφυτος καλλιερνημένος με πολλά και άρτια άνθη, βλαστίζων, πράσινος, καταλούσιμος από την φωτοπλημύραν του Άττικού ήλιου...».

Στο ίδιο περιβάλλον ζούσε μαζί του και η πασίγνωστη απ' τα ώραια διηγήματά της στη «Διάπλασι των Παιδών» σύζυγος του κυρία Σταματίνα Κουρτίδου που γινότανε πανικόβλητη όταν υποψιαζότανε ότι κάποιος απ' τους επισκέπτες ήθελε να κόψει μία απ' τις άφθονες και περιήφιες καμелиες του περιδολιού της.

Γι' αυτό όταν την έβλεπαν με τον άντρα της, στην Πλατεία του Συντάγματος, οι οικογενειακοί φίλοι τους έλεγαν:

— Η κυρία με τας καμелиας!... Την εποχή, μάλιστα, εκείνη έλεγαν ότι ενώ ο Κουρτίδης και η Κουρτίδαινα ήταν πολύ αγαπημένο αντρόγυνο, πολλές φορές... καυγάδιζαν για τα διηγήματά τους. Είχαν την αδυναμία να τα διαβάξουν και ένας τ' άλλονου. Και συχνά διαφωνούσαν για την πλοκή ή για τη βασική ύποθεσι και στο τέλος έλεγαν οι σύζυγοι μεταξύ τους:

— Δε φταίς εσύ! Φταίω εγώ που στα διαβάξω!

Αυτά τα φιλικά καυγάκια μεταξύ των δύο συζύγων ήταν γνωστά

Άριστοτέλης Κουρτίδης

και σχετικό εινε το ανέκδοτο του Κουρτιδάκη που πήγε μία μέρα να τους επισκεφτεί.

— Ξέρεις, Διαβάτη — του είπε ο Κουρτίδης — αύριο, είμαστε για νάμαστε. Θα γιορτάσουμε με τη γυναίκα μου την εικοσιπενταετηρίδα των γάμων μας!

— Γιατί δεν περιμένετε, λίγο ακόμα; ρώτησε ο Κουρτιδάκης με το συνηθισμένο ειρωνικό ύφος του.

— Για ποιο λόγο να περιμένουμε; έκαμε ο Κουρτίδης.

— Νά... θα γράψετε κι' άλλα διηγήματα; και σε πέντε χρόνια, μία και καλή, θα γιορτάσετε τον τριακονταετή πόλεμο!...

Γέλασαν με την καρδιά τους και οι δύο σύζυγοι για το χαριτολόγημα του Διαβάτη και ο Κουρτίδης του απάντησε:

— Ναι, με τη διαφορά ότι, εγώ και η γυναίκα μου, πολεμάμε στο ίδιο στρατόπεδο, και... έχομε ουδείς!...

Ο Κουρτίδης είχε σπουδάσει στη Γερμανία νομικά, φιλοσοφία και παιδαγωγικά. Έκαμε και καθηγητής της δραματολογίας στο Ωδείο Αθηνών κι' όταν ο Βασίλειος Γεώργιος Α' αποφάσισε, με δική του έξοδα, να ιδρύσει τη Δραματική Σχολή του παλαιού Βασιλικού Θεάτρου, τον κάλεσε και του πρότεινε να εργασθεί ως καθηγητής.

— Ξέρεις, Κουρτίδη, του είπε. Μ' επληροφόρησαν ότι είσαι κατάλληλος να μαθαίνεις τα παιδιά τη δραματική τέχνη. Ήθελα, λοιπόν, να διδάξεις και συ στη Σχολή μου, αλλά, πρώτα - πρώτα, να σε βάλω εγώ... κάποιον άλλο δρόμο!...

Ο Κουρτίδης απόρριψε γιατί δεν καταλάβαινε, στην αρχή, τι ήθελε να του πη ο Βασίλειος.

Ο Γεώργιος Α' όμως, τον έβγαλε απ' την άπορία.

— Πρέπει, πρώτα, να ξέρεις, ότι θα πάρεις... λίγο μισθό! Το θέατρο κοντεύει να φάει και τον ίδιο το Θών (το βασιλικό ταμείο) και αυτό είναι το... δρόμο που ήθελα να... διδάξω εγώ σε σένα!...

Ο Κουρτίδης, τότε, γέλασε με το βασιλικό χαριτολόγημα κι' απάντησε:

— Μεγαλειότατε, δεν πειράζει. Θα υπηρέτησω την Τέχνη σαν στρατιώτης!...

Κάποτε ο Κουρτίδης υπηρέτησε και στο Υπουργείο Παιδείας σαν ανώτερος υπάλληλος. Μία μέρα λοιπόν, τον επισκέφτηκε μία δασκάλα που διάβαζε τα διηγήματά του, και μόλις άκουσε τ' όνομά του, του είπε:

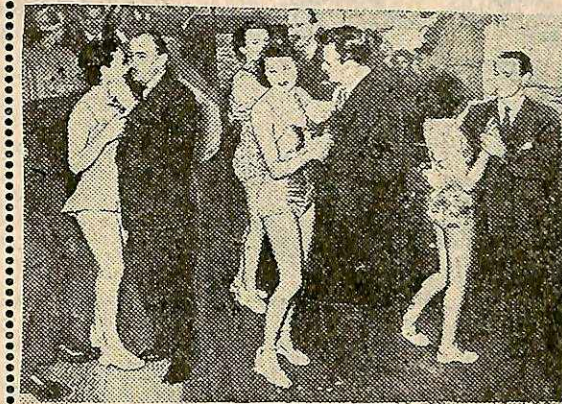
— Με συγχωρείτε, κύριε Τιμημόταρχε! είναι και κάποιος άλλος Κουρτίδης που γράφει διηγήματα. Τι τον έχετε;

— Τον έχω... γραμμένο. κυρά μου! της απάντησε ο Κουρτίδης που δεν ήθελε να χάνη την ώρα του σε άσκοπες συζητήσεις.

Τα παλιά Αθήνα κα περιοδικά «Εστία», «Εβδόμη», «Παναθηναϊκή» κλπ. εινε γεμάτα από διηγήματά, άρθρα κι' αισθητικές μελέτες του Κουρτίδη, τα δε παιδικά διηγήματά του και οι διαλόγοι του είχαν κατακτήσει το μαθητικό κόσμο της Παλιάς Αθήνας, στον κατρώ της ειρηνικής ζωής.

Σήμερα ίσως οι νεότεροι ν' αγνοούν το όνομα του Κουρτίδη. Στην εποχή του όμως υπήρξε, όχι μονάχα ένας απ' τους πιο προικισμένους λογοτέχνες, αλλά και άριστος παιδαγωγός. Εδίδασκε μ' ευσυνειδησία ολόκληρες γενιές κοριτσιών στο Λύκειο.

Δ. ΓΑΤ.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΜΟΔΑΣ

Στους Λονδρέζους δόθηκε κατά το τελευταίο δεκαπενθήμερο η ευκαιρία να θαυμάσουν πολλές κομψές δημιουργίες της αγγλικής μόδας. Έπ' ευκαιρία του 158ημερου αυτού διοργανώθηκαν σε όλα τα σημεία της αγγλικής πρωτεύουσας γιορτές που συνώδευαν τις επιδείξεις. Στη φωτογραφία μας, μία επιδείξις μαγιώ που έγινε πάνω σ' ένα ποταμόπλοιο του Ταμέσως και που συνοδεύτηκε από ένα αρκετά πρωτότυπο και θεαματικό χορό.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΟΜΩΤΗΣ ΕΠ' ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Στο περίφημο παρισινό «Δάσος της Βουλώνης» έλαβε χώρα, μέσα στο πλαίσιο της παρισινής «σάιζον», ο διαγωνισμός γυναικείας κομψότητας επ' αυτοκινήτου. Έλαβαν μέρος σ' αυτόν πάνω από 200 υπέροχες και ώριμες Παριζιάνες. Εκπληθύν προέκαλε η συμμετοχή της Ζοζεφίνας Μπαίκερ, που έκανε την εμφάνισή της, οδηγώντας ένα τεράστιο τρακτέρ τελευταίου τύπου.

Η ΠΙΟ ΓΡΗΓΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Κατά την διάρκεια μίας περιόδου του στις επαρχίες της Κίνας, ο φωτοεμπόρετς του πρακτορείου Keystone ανακάλυψε την γρήγη αυτή Κινέζα, σύζυγο του φυλάρχου «Λόλος» που σύμφωνα με τους λοχυρισμούς της, εινε 154 χρόνων. Αν αυτό αληθεύει πρόκειται για ένα ρεκόρ μακροζωίας μοναδικό στην εποχή μας!...

(Φωτογραφίες Keystone)

ΟΡΑΙΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ ΜΟΝΟΝ ΜΕ: **PRIDA** ΒΑΦΕΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΦΑΚΕΛΙΩΝ ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΡΟΡΗ 4 ΤΗΛ. 26.123

Μιά σκωτσέζικη BENTETTA

Κρατάει από 600 χρόνια

Ο Σκωτσέζος Μάκ Κλίντοκ είπε μια μέρα του σωτηρίου έτους 1349: «Η μητέρα της ύψης του Μάκ Ντόναλντ έχει κακό μάτι.

Ένας Μάκ Ντόναλντ είπε μια μέρα το 1573:

«Η θεία του Μάκ Κλίντοκ δε βρίσκει ευχαρίστηση στο έθνικό μας όργανο, τη γκάιντα.

Ένα περίπου αιώνα αργότερα, κάποιος Μάκ Κλίντοκ είπε:

«Εκείνος που παρέδωσε το βασίλειό Κάρλο στον Κρόυβελ ήταν ένας Μάκ Ντόναλντ.

Οι Μάκ Ντόναλντ είπαν το 1753:

«Ο ξάδελφός μας Τζάιμς φαγώθηκε από τον καννιβαλό Μάκ Κλίντοκ κατά το ναυάγιο της «Γλασκώβης»...

Απλές φράσεις; Κάθε άλλο. Η έχθρα μεταξύ των Μάκ Κλίντοκ και των Μάκ Ντόναλντ ήταν, όπως θα λέγαμε, προαιωνία. Και ανεξωγόνειτο όλοένα με κάποια καινούργια αφορμή...

Όταν τα πράγματα έφταναν πιά στο άπροχωρητο, επενέβαινε η βασιλική δικαιοσύνη. Εκείνοι που πληρώναν ήταν άλλοτε οι Μάκ Ντόναλντ κι' άλλοτε οι Μάκ Κλίντοκ, ανάλογα με την πολιτική επιρροή που είχε καθεμιά απ' αυτές τις δύο οικογένειες. Κι' όταν λέμε πληρώναν, αυτό σημαίνει ότι ο δήμιος κρεμούσε ή αποκεφάλιζε μερικά μέλη από τις οικογένειες των Μάκ Ντόναλντ ή των Μάκ Κλίντοκ.

Όταν, όμως, επρόκειτο για την αντιμετώπιση ενός κοινού εχθρού, οι Μάκ Ντόναλντ και οι Μάκ Κλίντοκ πολεμούσαν αδελφικωτά οί μόν πλάι στους δέ. Μόνο ότι δεν μιλούσαν μεταξύ τους.

Το τελευταίο επεισόδιο της έχθρας μεταξύ των δύο αυτών οικογενειών χρονολογείται από το 1902. Την παραμονή των Χριστουγέννων ένας Μάκ Ντόναλντ είπε για τους Μάκ Κλίντοκ:

«Η επιδεικτική σπατάλη τους αποτελεί σκάνδαλο.

Οι Μάκ Κλίντοκ απάντησαν:

«Οι Μάκ Ντόναλντ δεν είναι τζέντλεμαν.

Επακολούθησαν τότε νέες συρράξεις, που δημιούργησαν πολλά θύματα κι' από τις δύο οικογένειες.

Η γενική αντίληψη ήταν ότι τα πράγματα θα σταματούσαν εκεί. Τι θέσι μπορούν να έχουν οι αναχρονιστικές έχθρες στην εποχή μας; Αλλά...

Ένα καινούργιο περιστατικό ξυπήνησε και πάλι την έχθρα μεταξύ των δύο οικογενειών.

Για να καταλάβουμε αυτό το περιστατικό πρέπει να ξαναγυρίσουμε στην τραγωδία του 1753.

Η «Γλασκώβη» ήταν ένα ιστιοφόρο, που ναυάγησε στον Ωκεανό

κατά την επιστροφή της από ένα μακρινό ταξίδι. Οι ναυαγοί της συγκεντρώθηκαν σε μια μεγάλη βάρκα. Ανάμεσα σ' αυτούς βρίσκονταν και δύο μέλη των δύο αντιπάλων οικογενειών: ο Τζών Μάκ Κλίντοκ και ο Τζάιμς Μάκ Ντόναλντ.

Τα τρόφιμα που οι ναυαγοί είχαν πάρει μαζί τους μέσα στη βάρκα εξαντλήθηκαν πολύ γρήγορα και το φάσμα της πείνας προβάλε απειλητικό μπροστά τους.

Ο Τζών Μάκ Κλίντοκ είπε τότε στους συντρόφους του ότι δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να μην πεθάνουν από το να θυσιαστούν μερικά προς χάριν του συνόλου και υπέδειξε ως πρώτο θύμα τον μούτσο του καρδιού.

Επειτα ήρθε η σειρά του τιμονιέρη. Ο Τζάιμς Μάκ Ντόναλντ φαγώθηκε από τους συντρόφους του μερικές μέρες αργότερα.

Μεταξύ των υποψηφίων για σφαγή ήταν κι' ένας Σκωτσέζος ναύτης, που, βλέποντας να πλησιάζει η σειρά του, πήδησε στη θάλασσα κι' είχε την καλή τύχη να περισυλλεγεί από ένα πλοίο και να σωθεί.

Ο ναύτης που σώθηκε, όταν ξαναγύρισε στη Σκωτία, άσπληθηκε σ' όλες του τις ανατριχιαστικές λεπτομέρειες του καννιβαλισμού του Τζών Μάκ Κλίντοκ και περιέγραψε με ποιο τρόπο είχε πεσσοκοφεί τον Τζάιμς Μάκ Ντόναλντ κι' είχε μοιράσει τα κομμάτια του στους άλλους ναυαγούς.

Οι Κλίντοκ έκαμαν τα πάντα για να σκεπάσουν το σκάνδαλο. Και μια από τις πρώτες πράξεις τους ήταν ότι σκότωσαν το ναυαγό που είχε σώσει.

Από τότε πέρασαν διακόσια περίπου χρόνια. Αλλά πρίν από λίγο καιρό, βρέθηκε στη θάλασσα μια επιπλέονσα φιάλη, που περιείχε ένα σημείωμα του δεύτερου πλοίαρχου της «Γλασκώβης».

Μέσα σ' αυτό το κατήγγελλε τον καννιβαλισμό του Τζών Μάκ Κλίντοκ και ανέφερε ότι είχε καταρτίσει μια ομάδα έκτελεστών, που πεσσοκόβαν τον ένα έπειτα από τον άλλον των ναυαγούς. Το σημείωμα φαίνεται ότι γράφθηκε μερικές ώρες πρίν από τη στιγμή που ο δεύτερος πλοίαρχος έπεσε κι' αυτός θύμα των καννιβαλίων συντρόφων του.

Η ανεύρεση αυτής της φιάλης ξαναζωντάνεψε το παλιό μίσος των Μάκ Κλίντοκ και των Μάκ Ντόναλντ. Οι άρχηγοί κάλεσαν τις δύο οικογένειες σε σύναγμο και η σύρραξις απειλείται από τη μία στιγμή στην άλλη.

Στο μεταξύ, όμως, οι άρχες του Μπάμπαρσλ έλαβαν δρακόντεια μέτρα για να προλάβουν μια καινούργια αίματοχυσία. Λέγεται, μάλιστα, ότι παρακάλεσαν τον βασιλέα Γεώργιο τον ΣΤ' να παρέμβει ως διαιτητής σ' αυτή την υπόθεση. για να τεθεί τέμα σε μια βεντέτα που κρατάει από 600 περίπου χρόνια...

Χάρλεμ, η μητρόπολις των μαύρων

Η τρχική μοίρα των «λευκών» μαύρων

Το Χάρλεμ είναι μια χαριτωμένη μικρή δλλανδική πόλις, περίφημη για τις ωραίες τουλιές της. Αλλά εκείνοι που το ξέρουν είναι ελάχιστοι. Κανείς, αντίθετα, δεν άγνοεί ότι το Χάρλεμ είναι η συνοικία των μαύρων της Νέας Υόρκης. Ο λευκός που θα συναντήσετε εκεί θα είναι κάποιος περαστικός διαβάτης. Γιατί κανείς ευρωπαίος δεν μένει πια σ' αυτή την περιοχή. Κι' όμως, στις άρχες ακόμη του εικοστού αιώνα, συνέβαινε το αντίθετο. Στο Χάρλεμ έμεναν μόνον λευκοί.

Το πώς οι μαύροι εγκαταστάθηκαν εκεί κι' έδιωξαν τους λευκούς είναι μια μικρή ιστορία.

Το Χάρλεμ εκτείνεται μεταξύ της 110ης και της 160ης οδού. Βρίσκεται, λοιπόν, αρκετά μακριά από το κέντρο της Νέας Υόρκης, που απλώνεται γύρω στο «Τάιμς Σκουέαρ», στο ύψος της 42ης οδού. Το 1901, ο δήμος της Νέας Υόρκης εδμιούργησε το Μεγάλο Κεντρικό πάρκο, στα νότια της 110ης οδού. Διάφοροι επιχειρηματίες έσπευσαν τότε να χτίσουν πολυτελή σπίτια, προβλέποντας πώς θα νοικιάζονταν σε μεγάλες τιμές μια και γειτόνευαν με το πάρκο. Αλλά οι προβλέψεις τους δε βγήκαν αληθινές. Δέν υπήρχε ακόμη το «μετρό», που εξαφανίσει, έπειτα από μερικά χρόνια, τις αποστάσεις.

Ένας πλούσιος μαύρος είχε τότε μια έξυπνη ιδέα. Νοίκιασε όλα τα κενά σπίτια σε εξευτελιστικές τιμές και ύστερα τα υπενοίκιασε πολύ ακριβότερα στους συμπατριώτες του που συνέρεαν στη Νέα Υόρκη, φεύγοντας από τις Νότιες Πολιτείες, όπου η προκατάληψι των Αμερικανών εναντίον των μαύρων έκανε τη ζωή των τελευταίων μαρτυρική. Αλλά τότε οι λευκοί που είχαν εγκατασταθεί σε μερικά από τα σπίτια έφυγαν ομαδικά, μη θέλοντας να έρθουν σ' επαφή με τους μαύρους. Έτσι, το Χάρλεμ παρέμεινε οριστικά σ' αυτούς και έγινε κάτι σαν έθνικό τους κέντρο ή μητρόπολις.

Το ότι το Χάρλεμ ανήκει αποκλειστικά στους μαύρους, δεν σημαίνει και ότι όλοι τους είναι ίσοι μεταξύ τους. Οι κοινωνικές διακρίσεις είναι και εκεί αρκετά έντονες. Οι λαϊκές τάξεις μένουν σε άθλιες τρώγλες, που μοιάζουν σαν μυρμηκοφωλιές. Τα παλιά πολυτελή σπίτια έχουν περάσει στα χέρια των ευπόρων αστών, ενώ οι πλούσιοι έχουν χτίσει δικά τους μέγαρα. Το Χάρλεμ έχει ακόμα την καλλιτεχνική συνοικία του, που βρίσκεται στην πλαγιά του «Λόφου της Ζάχαρης».

Ο λόφος αυτός χρωστάει την ονομασία του στο ότι οι περισσότεροι από εκείνους που μένουν εκεί είναι μελιστολάκτοι τραγουδιστές ή μουσικοί. Οι διαπρεπέστεροι απ' τους κατοίκους του «Λόφου της Ζάχαρης» είναι οι μουσικοί Ντιούκ Έλλιινγκτον και Έρσκιν Χόκινς, ο συγγραφέας Ουόλτερ Ουάιτ, η διάσημη τραγουδίστρια Μάριον Άντερσον, ο ήθοποιός Κανάντα Λη κτλ.

Στην 125η οδό βρίσκεται, εξ άλλου, το πολυτελέστατο εστιατόριο του πρωταθλητού της πυγμαχίας Τζοε Λιούις, που συχνάζεται, όχι μόνο από μαύρους, αλλά και από λευκούς. Πιο πέρα βρίσκεται το «Σαβού», που έχει αποκλήθη «Ναός της τζάζ», γεμάτο από λευκούς. Το ίδιο συμβαίνει και με το «Θέατρο των Νέγρων», όπου ο Όρσον Ουέλλες παρέστησε άλλοτε τον «Μαίκεθ», χρησιμοπιώντας μόνο μαύρους ήθοποιους. Ο θίασος των νέγρων κάνει συχνά περιοδείες στις αμερικανικές πόλεις, που η καθεμιά είναι κι' ένας θρίαμβος. Οι άνθρωποι που έπαιφθηκαν μ' ένθουσιασμό τους νέγρους ήθοποιους δεν θα καταδέχονταν, ωστόσο, να σφίζουν το χέρι ενός απ' αυτούς ή να μιλήσουν μαζί του.

Το Χάρλεμ έχει τις δικές του διαδραμμίσεις στο ζήτημα της φυλετικής αγνότητας. Απ' αυτή την άποψη, οι μαύροι υποδιαιρούνται σε δεκάξη κατηγορίες. Στην πρώτη γραμμή έρχονται οι «καθαρόαιμοι μαύροι», που έχουν το χρώμα του εδένου. Οι μιγάδες, που παρουσιάζουν καταρανή τα σημεία της επιμιξίας με λευκούς, ερυθροδέρμους, κιτρινούς, ιθαγενείς των Αντιλλών, κτλ. ανήκουν στη 10η και 11η κατηγορία. Στην τελευταία, τη 16η, ανήκουν οι «λευκοί μαύροι». Δεν πρόκειται για καμμία παραδοξολογία. Οι άνθρωποι αυτοί δεν διαφέρουν ούτε στο χρώμα του προσώπου, ούτε στα χαρακτηριστικά από ένα λευκό. Το πιστοποιητικό όμως της γεννήσεως τους δείχνει καθαρά πώς κατ'αγωγήν από μαύρους. Προέρχονται, όπως είναι εύλογο, από πολλές επιμιξίες, που εξαφανίσαν απ' αυτούς και τα τελευταία ίχνη από τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της μαύρης φυλής. Οι δυστυχισμένοι αντιμετώπιζον ωστόσο στον ίδιο βαθμό την περιφρόνηση των δημοφύλων τους και των λευκών. Οι μαύροι δεν τους συγχωρούν το λευκό χρώμα τους κι' οι λευκοί τους περιπαίζουν, γιατί μοιάζουν μ' αυτούς, ενώ είναι μαύροι. Η μοίρα αυτών των ανθρώπων είναι, σι' αλήθεια, τραγική.

Οι συμμορίτες έσχεδιάσαν να χαλάσουν τα κανόνια ενός ούλαμου πυροβολαρχίας. Η πληροφορία είχε διαδοθεί στο γενναίο και θρυλικό μέρασο στρατηγό κι' αυτός είχε δώσει αυστηρές διαταγές στους αξιωματικούς και στους όπλίτες του:

— Παιδιά, τα κανόνια και τα μάτια σας!

Από κείνη την ημέρα οι σκοποί πυροβολητάι άγρυπνούσαν δίπλα στα κανόνια που ήταν σκεπασμένα με τα χοντρά τους αδιάβροχα. Τη νύχτα προσέχον ακόμα πιο πολύ και τα παλληκάρια μας, αφήνοντας το τσουχτερό κρύο, έστηναν ατάι μήτρες κάποιος ύποπτος θόρυβος τάραζε την ηρεμία που βασιλευε γύρω. Έκνευρισμένοι, άπντοι, με άσπασμένα ψυχή, λαχταρούσαν πότε θαρχόταν η μέρα που οι κατασπλιάδες θακκαν την ανοσία να τους χτυπήσουν.

Θα ήταν πάνω-κάτω 11 όταν μέσ' στη νυχτερινή ήσυχια, ακούστηκαν από μακριά μερικοί πυροβολισμοί. Οι σκοποί αλαφιαστήκαν κι' έστησαν τ' ατάι τους. Δέν ήταν η πρώτη φορά που σφύριζαν οι ριπές των αυτομάτων. Για τους γενναίους μας, ήταν η καθημερινή τους τροφή. Μά, νά, τώρα οι ριπές δέν σταματούν. Όσο πάνε και γίνονται συχνότερες. Εκεί στα ύψωματα των πυροβολών ξεπετάχτηκαν μερικοί σαμποτέρ, φανατικά στελέχη του συμμορισμού, τολμηρά και ειδικευμένα για να σκορπίσουν ξανά παντού την καταστροφή.

Στο παρελθόν άλλες δύο φορές προσπάθησαν ν' άχρηστεύσουν τα πυροβόλα. Οι σκοποί, παρακολουθώντας άγρυπνα κάθε τους κίνηση, τους άφσαν να πλησιάσουν. Τους έβλεπαν να σέρνονται, να φαρμακερά φιδία, με την κοιλιά, να προχωρούν ύπουλα προς τα κανόνια, ώπλισμένοι σαν άστακοί και φορτωμένοι μ' όλα τα σύνεργα της καταστροφής.

Ξαφνικά, εκεί που οι άτιμοι κομουνιστοσυμμορίτες πλησίαζαν, οι σκοποί τους σημάδεψαν και τους άρχισαν στο άγριο τουφεκίδι. Την ίδια στιγμή τα πυροβόλα άρχισαν να τους γαζώνουν το συχαμένο τους κορμί. Έμειναν εκεί που είχαν σταθεί. Καρφωμένοι στη θέση τους. Ούτε πίσω, ούτε μπρος μπορούν να προχωρήσουν. Η λύσσα, αλλά και η άπελπισία ζωγραφίζταν στο πρόσωπό τους, γιατί ξέρουν πώς, έτσι ή αλλιώς, είναι χαμένοι.

Μά το βράδυ αυτό είναι αξιωματικός της ύπρεσίας ένα «φοβερό κέρατο». Όλοι οι στρατιώτες τον φωνάζουν το «μαντρόσκυλο της πυροβολαρχίας» κι' έτσι τον ήξεραν. Γυρίζει διαρκώς γύρω από τα κανόνια, τα χαιδεύει, τα κυττάει με αγάπη, σά νάνε η πιο ωραία γυναίκα, πει χαρούμενα από ύψωμα σε ύψωμα κι' έτσι τον παίρνει το ξημέρωμα.

Μά άποψε στο αναπάντεχο αυτό πανηγύρι που τόσο το λαχταρούσε η γενναία τους ψυχή, οι στρατιώτες μας ά-

κούνε τις ριπές να γίνονται πιο συχνές. Νά, άρχισαν κιόλας οι εκρήξεις των πυροβόλων και των όλων.

Ο «μαντρόσκυλος» διατάζει να βγουν τα καλύμματα των πυροβόλων κι' άμέσως ύστερα δίνει το σύνθημα του συναγερμού.

Ελάχιστα λεπτά περνούν. Στο διάστημα αυτό όλοι οι άντρες της πυροβολαρχίας είναι, έτοιμοι, στις θέσεις τους.

— Στόχος πυροβολαρχίας, φωνάζει ο

Τα κανόνια μας

Πώς σκαρώθηκαν απ' το νενναίο στρατό μας μια δραματική νύχτα οι κομμουνιστοσυμμορίτες

«μαντρόσκυλος»;

— Γέμισμα Γ'.

— Επιτήρησης 350°.

— Γωνία θέσεως 5°.

— 10 800 ανά τρεις.

— Πύρ!

Πύρινες φλόγες δγαίνουν τώρα από τις μπουκές των κανονιών και το έδαφος τραντάζεται όλοκληρο. Οι παρατηρητάι και το πεζικό έκτελουν βολές στα διάφορα ύψωματα.

Οι σκοποί της «έγγυς άμύνης» μέσα στο σκοτάδι που ξεκίζεται από τις λάμψεις των εκρήξεων, διακρίνουν μερικούς συμμορίτες, που έχουν επωφέληθ από την άνωμαλία του εδάφους και την άπασχολησι των πυροβολητών, να προχωρούν ύπουλα προς τα κανόνια. Οι άτρόμητοι στρατιώται μας τους ξέρουν

καλά και τους αναγνωρίζουν με την πρώτη ματιά: είναι οι «Σταυροφόροι».

Οι άποφασισμένοι και ειδικευμένοι κατασπλιάδες που σέρνονται με την κοιλιά στο χώμα για να πλησιάσουν τα τιμημένα μας κανόνια και να τ' άχρηστεύουν.

Ξαφνικά, μια φοβερή ίαχη, που ύψώνεται ως τον ουρανό, ταραζει την ατμόσφαιρα: «Άέρα!»

— Χτυπάτε δλαίσις μπροστά, φωνάζει ο «μαντρόσκυλος της πυροβολαρχίας», έμφυχώνοντας τα παλληκάρια.

Τα κανόνια χαμηλώνουν κι' άρχίζουν να ρίχνουν το πυρωμένο σίδερο μπροστά τους. Άλλοι, πεζοί στρατιώτες έρχονται για να βοηθήσουν και πέφτουν πάνω στους συμμορίτες με χειροβομβίδες. Έτσι τους αναγκάζουν, με την άρμή τους να συμπτυχθούν. Έπειτα τα κανόνια γυρίζουν πάλι, ρυθμίζουν τη βολή τους κι' άρχίζουν να ρίχνουν στα ύψωματα απ' όπου ακούστηκαν οι ριπές απ' τα πυροβόλα των κατασπλιάδων.

Η νύχτα, σά να θελή κι' αυτή να βοηθήσει τους γενναίους μας, βιάστηκε να χαθή με τα σκοτεινά πέπλα της από το πεδίο της μάχης. Θαμποχαράζει. Ο ουρανός φωτίζεται σιγα - σιγα εύκολύνοντας πια τους πυροβολητάς μας να έπισημάνουν καλύτερα το στόχο. Πάνω στα ύψωματα σαν μυρμηγκία φαίνονται τώρα να κινούνται οι συμμορίτες. Και προς τα εκεί γυρίζει τώρα τα κανόνια του το «μαντρόσκυλο της πυροβολαρχίας». Τους έχει έπισημάνει πια. Τα πυρωμένο σίδερο τους θερίζει. Κορμιά τινάζονται στον άέρα: άλλοι τα χέρια, τα πόδια, ο κορμός και το κεφάλι. Πολλούς τους άδειάζουν τα άερια των εκρήξεων.

Τα πυροβόλα βάζουν αδιάκοπα. Όταν ο ήλιος φωτίζει πια το πεδίο της σκληρής μάχης οι πυροβολητάι στέλνουν με πιότερη άσφάλεια τα βλήματα. Βροχή πέφτουν στις χαράρες όπου πανικόβλητοι, συρλιάζοντας, τρέχουν να κρυφτούν οι συμμορίτες. Οι μπουκές των κανονιών άρχίζουν να κοκκινίζουν. Οι πυροβολητάι για να μην κολλήσουν τα κλείστρα, τους βάζουν όλοένα άπάνω τους βρεγμένα πανιά.

Και το πανηγύρι συνεχίζεται χαρούμενα μέχρι που οι κατασπλιάδες τσακίζονται, διαλύονται κυριολεκτικά, αφήνοντας έκατοντάδες νεκρούς, δίχως έλπίδα ότι θα μπόρουν ποτέ να πατήσουν το πόδι τους, στα άγνά έλληνικά χώματα, στη Φλώρινα. Ο άτρόμητος στρατός μας τους τσάκισε, τους πεσσοκόψε, κι' οι σλαουσκιμουνιστές φεύγουν κι' ακόμα φεύγουν!

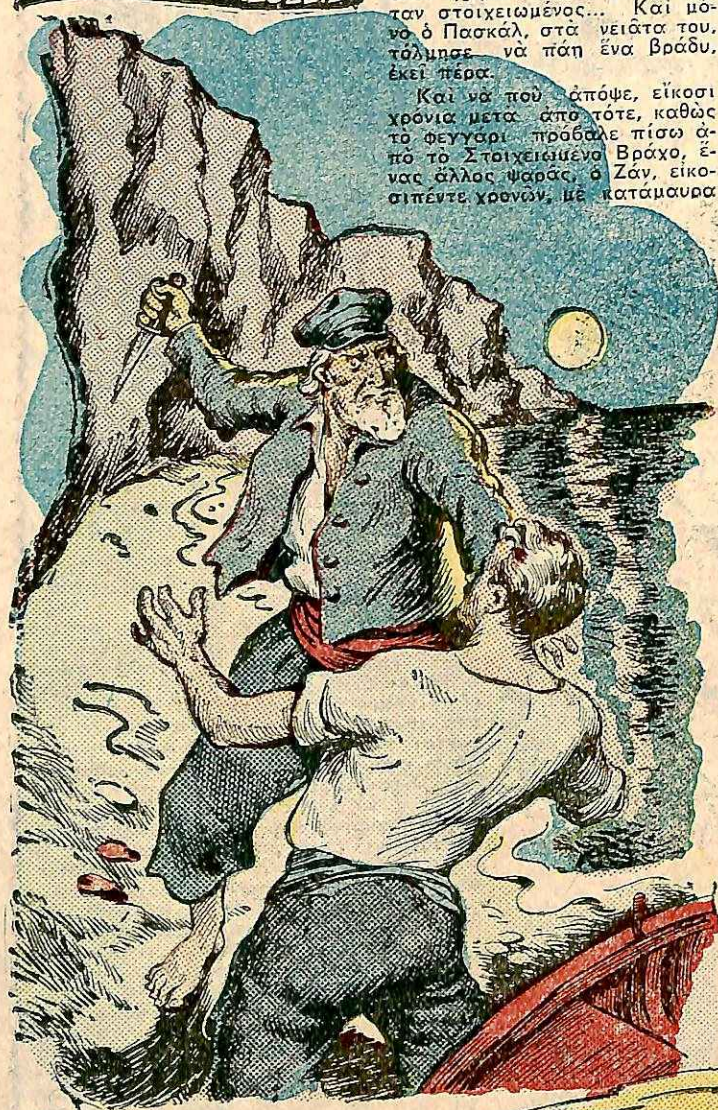
Λίγες μέρες αργότερα κομπούσι καπεταναίοι κατασπλιάδες περνούσαν από το «άνταρτοδικείο» και σπίνονταν μπρος στο έκτελεστικό άπόσπασμα, έτσι για να βρεθ κάποιος να πληρώσει τα σπασμένα. Οι συμμορίτες είχαν λογαριάσει δίχως τον ενοδοχο, δίχως δηλαδή τον άφανταστο ήρωισμό και τη μοναδική άύταπνησι του πάντα γενναίου έλληνικού στρατού μας.

Θ. ΔΡΑΚΟΙ

— Χτυπάτε δλαίσις μπροστά, φωνάζει ο «μαντρόσκυλος της πυροβολαρχίας».

Με 30.000 την εβδομάδα ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ αγοράζετε το κομψό και μοναδικό αυτό ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΡΑΔΙΟ ΝΕΟΝ 3 ΠΑΝ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΟΝ 3 ΕΡΜΗΣ.

φοδόντουσαν τὰ Στοιχειά. Κι όλοι ήξεραν πώς ό Βράχος ή-
ταν στοιχειωμένος... Και μό-
νο ό Πασκάλ, στα νειάτα του,
τόλμησε να πάη ένα βράδυ,
έκει πέρα.

Και να που, άποψε, είκοσι
χρόνια μετά από τότε, καθώς
το φεγγάρι, πρόβαλε πίσω ά-
πό το Στοιχειωμένο Βράχο, έ-
νας άλλος ψαράς, ό Ζάν, είκο-
σιπέντε χρόνων, με κατάμαυρα

ήξεραν πώς δεν θα τον ξανά-
βλεπαν πιά...

Καθώς ή βάρκα του πήγαι-
νε ν' άραξη στην άμμουδερή
είσοδο της μεγάλης σπηλιάς
του Βράχου, ό Ζάν ανατίχια-
σε. Κύτταξε στη σπηλιά, που
τή φωτίζε το φεγγάρι. Κα-
νείς!...

Ξαφνικά, ένοιωσε τη βάρ-
κα του να γέρνει. Γύρισε άπό-
τομα κι έμεινε σαν μαρμα-
ρωμένος. Δυό αγαλματένια
χέρια είχαν πιαστή από την
κουπαστή και δυό όμοι πρό-
βαλαν από το νερό, σκεπα-
σμένοι από κατάξανθα μαλλιά.
Ένα πρόσωπο τόσο όμορφο,
που ποτέ δεν θα μπορούσε να
το όνειρευτή, άκουμπούσε πά-
νω στα κρινοδάτυλα και δυό
μάτια τον κυτούσαν μ' ένα
αλλόκοτο βλέμμα...

— Είσαι ή Νεράϊδα; κατώρ-
θωσέ να ψιθυρίσθ ό Ζάν.

— Είμαι ή Νεράϊδα! άπάν-
τησε εκείνη, κι ή φωνή της
ήταν σαν το μούγκρισμα του
μεταξένιου κύματος.

— Ήρθα για σένα! της εί-
πε τότε θαρρετός ό Ζάν. Από
μικρός άκουγα τον Πασκάλ
να λέη πως, σ' αντίκρυσε ένα
βράδυ... Χρόνια τώρα, με θα-
σανίζει αυτό το κρυφό πάθος.
Σ' αγαπούσα χωρίς να σ' έ-
χω δει, γλυκεία μου Νεράϊδα,
κι άψήφησα τη ζωή μου για
νάρθω να σε δω...

Ήταν όμορφος ό Ζάν. Τόσο
όμορφος και τόσο νέος, που ή
Νεράϊδα συγκινήθηκε...

— Έλα μαζί μου! του είπε.
Κι ό Ζάν, χωρίς κι αυτός
να ξέρη τί κάνει, πήδησε στη
θάλασσα.

Ένοιωσε δυό γυναιά χέρια
να τον αγκαλιάζουν, ένα γυ-
μνό κορμί να σφίγγεται πάνω
του, δυό δροσερά χείλη να
κολλούν στο φλογισμένο του
στόμα. Έκλεισε τα μάτια του
κι έσφιξε κι αυτός με πάθος

Οι άγαπημένοι της ΝΕΡΑΪΔΑΣ

Τό χέρι του ύψώθηκε και στο φώς
του φεγγαριού άστραψε ή λεπίδα
του μαχαίριού του...

Η ρόβαλε το φεγγάρι πί-
σω άπ' το Στοιχειωμένο
Βράχο και γέμισε ή θάλασσα
από λυωμένο άσπρη. Άκουγό-
ταν ό έλαφρότατος φλοισβός
σαν άνασασμός από γυναικείο
στήθος.

Ό Πασκάλ αναστέναξε θα-
θεία. Όρα τώρα έμενε με τα
μάτια καρφωμένα στο Στοι-
χειωμένο Βράχο, με την αιώ-
νια πίπα στο στόμα, θυσιμέ-
νος στην όνειροπόλησή του.
Οί άλλοι ψαράδες δεν του μι-
λούσαν. Ήξεραν, πώς, τέτοια
εποχή, όταν το φεγγάρι ήταν
στη γέμισή του, τον Πασκάλ
τον έπιανε ή νοσταλγία για
τη νειότη που πέρασε... Κι
όλοι τους ήξεραν πώς όνειρευό-
ταν τη Νεράϊδα της Σπηλιάς,
που, ένα βράδυ σαν κι άπό-
ψε, είχε σφίξει το λαχταριστό
της κορμί στην αγκαλιά του,
πέρα εκεί, μέσα σε μίαν από
τις πολυάριθμες σπηλιές του
Στοιχειωμένου Βράχου...

Κανένας ποτέ, άπ' όλη την
περιοχή εκείνη, δεν είχε τολ-
μήσει να πλησιάσθ το Στοι-
χειωμένο Βράχο, όπως κι ό
Βράχος, όπως κι όλο εκείνο
το τμήμα της ακτής, ως το
κοντινό δουναλάκι, άνήκε στον
κόμη Πιέρ, τον άρχοντα του
τόπου. Περισσότερο κι από
τον κόμη, οί φτωχοί ψαράδες

σγουρά μαλλιά και φλογισμέ-
να μάτια, σηκώθηκε πάνω ξα-
φνικά κι είπε:

— Έγώ θα πάω να βρώ τη
Νεράϊδα, που λέει πως είδε ό
Πασκάλ...

Οί σύντροφοί του τον κύττα-
ξαν παγωμένοι από τον τρόμο.
Και μόνο ό Πασκάλ μίλησε:

— Τράβα να κοιμηθής καλ-
ά, λίτερα. Η ζωή είναι γλυκεία
και κανένας, άπ' όσους είδαν
τη Νεράϊδα, δεν γύρισε να μάς
πή πως ήταν. Τους παίρνει
μαζί της στα βάθη της θά-
λασσας... Άν γύρισα έγώ, έ-
γινε θαύμα. Σου το θαναίπα.
Και τα θαύματα γίνονται μιά
φορά στα χίλια χρόνια...

Άλλ' ήταν βράδυ καλοκαί-
ρινο και το αίμα του Ζάν γτυ-
πούσε δυνατά στους κροτά-
ρους του.

— Πάω! είπε.
Και πήδησε στη βάρκα του.
Τον είδαν που έβαλε πλώρη
γιά το Στοιχειωμένο Βράχο
και κούνησαν τα κεφάλια τους.

το λαστιχένιο όραίο κορμί,
και την ώρα εκείνη ήταν θέ-
βαιος πώς θα πέθαινε, μά δεν
τον ένοιαζε...

Όστόσο, ή Νεράϊδα δεν
τον τράβηξε στο θυθό, όπως
περίμενε ό Ζάν. Κολύμπησε
προς τη σπηλιά και του είπε:

— Έλα μαζί μου!

Κι ό Ζάν πήγε μαζί της,
κι, όταν την είδε να θγαίνει
από το νερό και να στέκεται
όρθια πάνω στη μεταξωτή άμ-
μο, μ' όλο το θεϊκό μεγαλείο
του γυναικού κορμιού, ό νέος έ-
πεσε στα γόνατα.

— Σ' αγαπάω, Νεράϊδα! της
είπε.

Όταν ό Ζάν ξύπνησε από
το γλυκό άποκάρωμα, ή σπι-
λιά ήταν σιωπηλή κι έρημη.
Όστόσο, όχι, δεν είχε όνειρευ-
τή: Πλάϊ του, ή άμμος κρα-
τούσε ακόμα τα ίχνη του λα-
στιχένιου της κορμιού. Ναί,
ή Νεράϊδα ήταν μαζί του, τον
είχε αγαπήσει, τον κρίμισε με

τά ζωτικά της φιλή, κι έπειτα
έφυγε...

Όυτε κατάλαβε πώς μπήκε
μέσα στη βάρκα του και πώς
άρχισε να τραβά κουπί. Του
φαίνονταν πώς ζούσε μέσα σ'
ένα όνειρο, και, στα χείλη του
πάνω, αισθανόταν ακόμα το
δροσερό της φιλή...

Καθώς άραξε τη βάρκα του
στο γιάλο και πήρε το δρόμο
γιά το σπίτι του, μιά σκιά όρ-
θώθηκε, ξαφνικά, μπροστά του.

— Πού ήσουν τόσες ώρες;
Ήταν ό Πασκάλ που τον
παραμόνευε...

— Είχες δίκη, ψιθύρισε ό
Ζάν. Βρήκα κι' εγώ τη Νερά-
ϊδα και μ' αγαπήσε, όπως άλ-
ποτε είχε αγαπήσει έσένα...

Δεν ήταν κραυγή ανθρώπου,
ούτε δογγητό, ήταν, θαρρείς,
δρυχηθμός πληγωμένου αγρί-
μιού, αυτό που άκούστηκε, αυ-
τό που έσχισε τα στήθη του
Πασκάλ.

— Τη Νεράϊδα μου! μούγ-
κρισε.

Και τό χέρι του ύψώθηκε
και, στο φώς του φεγγαριού,
άστραψε ή λεπίδα του μαχαί-
ριού του. Ό Ζάν δεν πρόφτασε
καλά-καλά να το δει, κι έ-
νοιωσε ένα γλυκό πόνο να του
σχίξη την καρδιά...

Κανένας δεν πείραξε τον
Πασκάλ, γιατί κανένας δεν
φαντάστηκε, πώς ό γέρος είκει-
νος, που είχε, ξαφνικά, τρελ-
λαθή, ήταν ό φονιάς του Ζάν.
Και κανένας δεν το πίστευε,
όταν έλεγε πώς έκδικήθηκε
την τιμή του και πως σκότω-
σε τον αγαπημένο της Νερά-
ϊδας του.

Μόνο ένας γέρος, που είχε
από χρόνια πολλά τραλαθή,
και κανένας δεν έδινε σημασία
στα λόγια του, μόνο αυτός
είπε, καποτε, πώς ήξερε το
μυστικό. Πώς, τάχατες, ή Νε-
ράϊδα δεν ήταν μιά, πως ήταν
δυό, μητέρα και κόρη, και πως
αυτές δεν ήσαν καν νεράϊδες,
άλλ' ήσαν ή γυναίκα κι ή κό-
ρη του κόμη Πιέρ, που ήσαν
γνωστές στην πολιτεία, για
την έκλυτη ζωή τους. Και πως
τάχατες αυτές — στα νειάτα
της ή μητέρα και τώρα στα
δικά της νειάτα ή κόρη — τα
βράδια του καλοκαιριού πήγαι-
ναν στη σπηλιά του Στοιχειω-
μένου Βράχου και περίμεναν
κανένα νεαρό ψαρά...

Άλλ' αυτός που τάλεγε ή-
ταν ό γέρος τρελλάς, και, φυ-
σικά, κανένας δεν τον πί-
στευε...

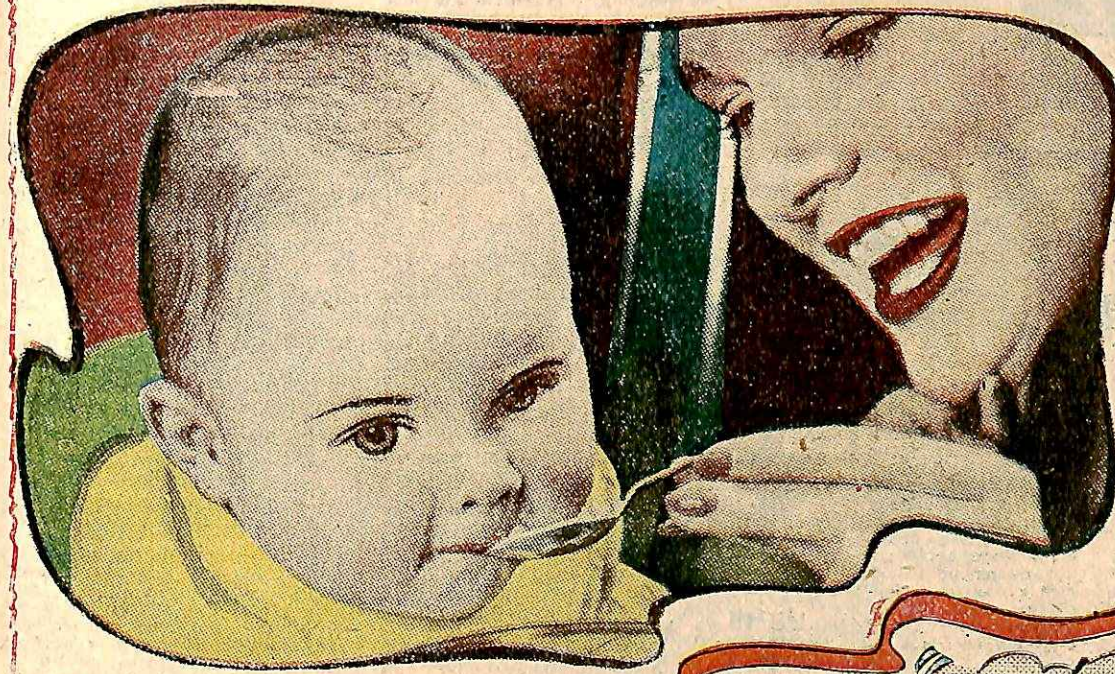
KAMIA NTAMEL

Άλάνθωστη μέθοδος

Ό γνωστός έπιχειρηματίας
και προστάτης της καλλιτε-
χνίας Όττο Κάν είχε κατορ-
θώσει να κερδίση το σεβασμό
και το θαυμασμό τόσο των καλ-
λιτεχνών και των ήθοποιών της
όπερας, όσο και των διανοη-
τών και των έπιχειρηματιών.

Μα πώς τα καταφέρνει;
τον ρώτησε μ' άπορία ένας φι-
λος του. Πώς τράβες την προ-
σοχή και το ενδιαφέρον ανθρώ-
πων με τόσο διαφορετικά γού-
στα;

— Είνε άπλούστατο, εξήγη-
σε τότε ό Κάν. Μιλώ στους
έπιχειρηματίες για καλλιτε-
χνία και στους καλλιτέχνες
για έπιχειρήσεις. Έτσι, κι οί
μην κι' οί δε με θεωρούν σοφό
και με θαυμάζουν!

Η μόλυνσις πάντα έπέρχεται άπ' το στόμα, με την τροφή
του παιδιού...

Κάθε καλοκαίρι, αυξάνει άλματωδώς ό ά-
ριθμός των κρουσμάτων μιάς εξαιρετικά έπι-
κίνδυνης μολυσματικής άσθeneίας, που προσβάλλει
τά μικρά παιδιά. Η άρρώστεια αυτή εμφανίζεται κυ-
ρίως κατά τους θερινούς μήνες χωρίς όμως να
λείψη τελείως και το υπόλοιπο έτος. Είναι μιά μορφή
γαστροεντερίτιδος, δηλαδή μιά φλόγωσις του στο-
μάχου και των έντέρων. Προκαλεί έπιμονη διάρροια
και έμετους. Λέγεται δε συνήθως «πράσινη διάρροια», άπ'
τό χαρακτηριστικό χρώμα που έχουν οί κενώσεις του άρ-
ρωστου παιδιού.

Τά μικρά θύματά της — συνήθως βρέφη μικρότερα του
ένος έτους — χάνουν βάρος άστραπιαία, αδυνατίζουν, ζα-
ρώνουν, μέσα σε λίγες μέρες. Η διάρροια κι' ό έμετός
προκαλούν μιά έπικίνδυνη «άφυδάτωσι» (άφαίρει υδάτος)
των ιστών του σώματός τους. Τίποτε δεν μπορεί να τα
σώση, άν δεν υποβληθούν έγκαιρως σε θεραπεία. Κάθε
χρόνο, πεθαίνουν άπ' αυτή την άρρώστεια πολυάριθμα βρέ-
φη, ιδίως δε κατά τις πρώτες βδομάδες της ζωής τους.

Η πράσινη διάρροια είναι πολύ μεταδοτική. Παίρνει
συχνά τη μορφή έπιδημίας, που θερίζει τά παιδιά μέσα
σε λίγες μέρες.

Κανείς δεν ξέρει ακριβώς σε ποιά μικρόβιο όφείλεται.
Έχουν βρεθθ διάφορα μικρόβια στις διάφορες έπιδη-
μίες της.

Πάντως, ή μόλυνσις έπέρχεται άπ' το στόμα, με την
τροφή του παιδιού. Γι' αυτό, είναι σπανιότερη αυτή ή άσθε-
νεια στα έξοχικά μέρη, όπου υπάρχουν λιγώτερα μικρόβια
και λιγώτερη σκόνη στον αέρα.

Έχει άποδειχθ έξ άλλου ότι ή άκαθαρσία, ή σκόνη
κι' οί μυίγες παίζουν μεγάλο ρόλο στη διάδοσι της πράσι-
νης διάρροιας, μολύνοντας το γάλα των βρεφών. Τά σκου-
πίδια λουπών, οί σωροί της κοπριάς, τά χοιροστάσια και
γενικώς τά μέρη όπου πολλαπλασιάζονται οί μυίγες, είναι
κέντρα κινδύνου το καλοκαίρι.

Η άσθένεια αυτή προσβάλλει σχεδόν άποκλειστικά τά
βρέφη που τρέφονται με ξένο γάλα. Όσα θηλάζουν, δεν
κινδυνεύουν, γιατί ή Φύσις φροντίζει να τους προσφέρει μιά
τροφή άσφαλή και καθαρή. Να γιατί κάθε μητέρα πρέπει
να το καλοσκεφθθ, πριν άποκόψη το παιδί της, προπάντων
στις πρώτες βδομάδες της ζωής του.

Άν όμως άναγκάζεται, για όποιοδήποτε λόγο, να του
δίνη ξένο γάλα, θα φροντίση μέχρι σχολαστικότητος να το
προφυλάξη άπ' τη μόλυνσι.

Οί μυίγες κι' ή σκόνη μολύνουν είτε το ίδιο το γάλα,
είτε τά δοχεία όπου φυλάγεται, είτε τις μπιτίλιες και τά
μπιμπερόν.

Τό γάλα λοιπόν δεν επιτρέπεται ποτέ να δίδεται άθρα-
στο στο παιδί, ούτε και να μείνη ξεσκεπάστο. Μπιτίλιες και
μπιμπερόν πλένονται καλά με κρύο νερό (τά μπιμπερόν
άναποδογυρίζονται και τρίβονται έσωτερικώς μ' αλάτι).
Έπειτα πλένονται με ζεστό νερό και φυλάγονται μέσα σ'

Ένα έλαφρό και άβλαβές
αντισηπτικό, που πρέπει
να τά σκεπάξη τελείως.

Γιά το ζέσταμα του
γάλατος του μωρού,
χρησιμοποιείται ιδιαίτε-
ρη κατσαρόλα, κατά
προτίμησιν έμαγιέ, αλλά
χωρίς ραγίσματα και χά-
ραγματιές όπου μπορεί
να άπομεινουν ύπολειμ-
ματα γάλατος.

Τό γάλα που έχει έ-
τοιμασθ και που δεν
πρόκειται να χρησιμο-
ποιηθθ άμέσως, φυλάγε-
ται σε ψυχρό μέρος, προ-
φυλαγμένο άπ' τις μυί-
γες και σκεπασμένο μ'
ένα τοϋλι. Προτιμώτερο
είναι, άν υπάρχουν άρ-
κετές υποτίλιες θηλα-
σμού, να μείνη τό έτοιμο

Θερίζει κάθε καλοκαίρι τά παιδιά

γάλα μέσα σ' αυτές. Η σκόνη γάλατος είναι άσφαλέστερη,
το καλοκαίρι. Άφού όμως πιά έτοιμασθ, χρειάζεται κι
αυτή τις ίδιες προφυλάξεις όπως τό νωπό γάλα.

Άν ώστόσο, παρ' όλες τις προφυλάξεις, τό βρέφος
πάθη πράσινη διάρροια, πρέπει να υποβληθθ σε θερα-
πεία έγκαιρως, άπ' την πρώτη μέρα. Μόλις ή μητέρα αντι-
ληφθθ ότι τό παιδί της έχη πράσινες κενώσεις ή έμετους,
θα του δώση επί 24 ώρες μόνο νερό, όσο θέλει, και τό
βράδυ μισή έως μιά κουταλιά του γλυκού καστορέλαιον.
Όταν πρόκειται για άπλή διάρροια — όχι έπικίνδυνη μι-
κροβιακή πάθησι — αυτή ή θεραπεία είναι συνήθως άρκετή
για να λείψουν τά συμπτώματα.

Άν όμως εξακολουθούν τά συμπτώματα, ακόμη και
μετά την ένέργεια του καθαρτικού, χρειάζεται πιά να ει-
δοποιηθθ γιατρός.

Στό μεταξύ, τό άρρωστο παιδί θα μείνη άπομονωμένο
άπ' τ' άλλα. Και ή μητέρα του, άφού τ' άγγίξη, δεν πρέπει
κατόπιν να πιάση άλλα παιδιά, άν δεν πλύνη πρώτα μ' έπι-
μέλεια τά χέρια της. Επίσης τά ρούχα του πρέπει να πλέ-
νονται χωριστά άπ' των άλλων παιδιών, άφού πρώτα βου-
τηχτούν σε μιά αλτισηπτική διάλυσι.

Διάφορα φάρμακα, ιδίως δε σουλφαμίδες, έχουν δώ-
σει ίκανοποιητικά άποτελέσματα κατά της πράσινης διαρ-
ροιας. Η βασική όμως θεραπεία της άποβλέπει κυρίως
στην άναπλήρωσι της μεγάλης άπώλειας νερού, που έχει
ύποστη ή όργανισμός άπ' τη διάρροια και τους έμετους.
Η έπιτυγέστερη μέθοδος γι' αυτό είναι οί ένέσεις φυσιολο-
γικού όρρου μέσα σε μιά φλέβα.

Μιά περιεργή άρρώστεια

Σύμφωνα με μιά πρόσφατη έπιστημονική ανακρίνωσι, έ-
χουν παρατηρηθ επανειλημμένα κρούσματα μιάς άρρώστειας
όμοιας με πνευμονία, προσερχόμενα από λεπτά σταγονίδια πα-
ραφινελαίου που πίνεται συχνά ως έλαφρό καθαρτικό. Τά στα-
γονίδια αυτά κολλούν στο έσωτερικό του λαιμού και κατεβαί-
νουν κατόπιν στους πνεύμονες. Μπορεί ώστόσο να περάση πο-
λύς καιρός, πριν εμφανισθούν τά πνευμονικά συμπτώματα. Υ-
πάρχει ακόμη ή πιθανότης να νομίσουν οί γιατροί ότι πρόκει-
ται περί καρκίνου των πνευμόνων και να υποβάλλουν τον άρρω-
στο σε έγχείρησι που δεν χρειάζεται.

Η ΘΕΛΩ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

«Η ζωή έγινε πολύ δύσκολη για τον περισσότερο κόσμο κι' η βιοπάλη παρουσιάζεται πολύ σκληρή, άλλ' αν κρίνω από μερικά γραμμάτια που λαβαίνω, βγάζω το συμπέρασμα πως οι περισσότερες γυναίκες προσαρμόστηκαν στη σημερινή κατάσταση με αξιοθαύμαστο θάρρος και μεγάλη αυτοθυσία.

«Είδαμε την υπέρτατη — μου γράφει μια αντανάστρα — και κάνα μόνον μου όλες τις δουλειές από την ημέρα που κατάλαβα ότι τα έσοδά μας δεν ήταν πια αρκετά για μια τέτοια πολυτέλεια. Το πρωί κάναμε πλυντήριο με τη δροσιά και ύστερα γυρίζω στο σπίτι και κάναμε τις υπόλοιπες δουλειές, αφού προηγουμένως βάλαμ μπρός το μαγειρέμα. Είμαι πολύ ευχαριστημένη από τον έαυτό μου και από βέβαια πως δε μου μένει διόλου καιρός για να βρίσκω τη ζωή βαρετή και μονότονη».

«Όλοι μου οι κόποι αμειβονται — γράφει κάποια άλλη — όταν έρχεται το μεσημέρι ο άντρας μου κουρασμένος από τη δουλειά του και βρίσκει το φαγητό έτοιμο, το σπίτι συγκυριασμένο και όταν τον ακούω και λέει στους φίλους του: «Εγώ χωρίς στη γυναίκα μου δεν έχω καταλάβει τί θα πη στέρησις». Είναι αλήθεια πως κάνω πράγματα που δεν πίστευα ποτέ πως θα ήμουν ικανή να τα κάμω, αλλά τί τα θέλετε, έπρεσθε να πάντα πως μια γυναίκα που αγαπάει τον άντρα της δε γνωρίζει εμπόδια».

Να μερικά λόγια που πρέπει να τα έχουν υπ' όψιν τους όλα τα κορίτσια που παντρεύονται και να μη νομίζουν ότι γάμος σημαίνει να περμένουν τα πάντα από το σύζυγο κι' αυτές να κόβονται με σταυρωμένα χέρια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η Μόδα

Συνήθιζαν πολύ οι πιέτες, αυτό φυσικά το ξέρουμε, δεν ξέρουμε όμως ότι τοποθετούνται με πολύ πρωτότυπο τρόπο: Α. χ. σ' έφωρεμα άπογευματός, θα δούμε το μπουστό να έχει πιετακία που συνεχίζονται ως τα μέσα της φούσσας. Άλλοτε πάλι βλέπουμε ένα κορσάκι πλισεωτό να φοριέται με πλαστρόν ίσιο ή το αντίθετο πλαστρόν πλισεωτό και κορσάκι ίσιο. Συνήθιζαν επίσης μανίκια, που είναι ως τα μέσα μόνο πλισεωτά και πάρα κάτω συνεχίζονται ίσια.

Άλλη πάλι τοποθέτηση του πλισέ είναι σ' ένα βολάν που γυρνάει το κάτω μέρος της φούσσας και τελειώνει με μια φάσα που δεν αποκλείεται να είναι καμωμένη και σε διαφορετικό χρώμα. Αυτή είναι μια πρωτοτυπία που βοηθεί ιδίως στο

Τα κοστούμια στις πλάς.

να μακρύνουμε μία φούστα που κόντηνε.

— Άλλη μεγάλη μόδα της εποχής είναι οι ζακέτες, αλλά όχι μόνο ζακέτες που χρησιμοποιούνται για να μας προστατεύουν από το ψύχος, αλλά και ζακέτες που τις φορούμε για δροσιά: από τί άλλο λοιπόν μπορεί να είναι καμωμένες παρά από λινό ή ημίλινο. Αυτές οι ζακέτες γίνονται ως επί το πλείστον με κοντά μανίκια και χωρίς ρεβέρ, ούτε γιακάδες. Φοριούνται

με φούστες διαφορετικές, καμωμένες όμως από ύφασμα τέτοιο που ν' αποτελεί σύνολο με τη ζακέτα. Να σας δώσουμε μερικές ιδέες: Φούστα γκολφ πέρλ, ζακέτα άσπρη λινό. Φούστα ριγέ γκολφ και άσπρη με έπιστη λινό ζακέτα. Φοριούνται τέλος πάντων διαφορές φούστες και μπλέ και να, τί και δτι άλλο χρώμα μας άρεσει, κατά προτίμηση ανοιχτό τόνου. Με τίς ζακέτες αυτές φορούμε ένα πλαστρόν μόνο, που το χρώμα του να προσομοιάζεται με τη φούστα. Τα πλαστρόν που χρησιμοποιούνται σ' αυτή την περίπτωση είναι πολύ εργασμένα με πιετακία, δαντέλλες, κεντήματα.

Μπλουζές

Οι μπλουζές φοριούνται και πάλι κάτω από τη φούστα και όχι απ' έξω σαν είδος κακάδας. Χρώμα τα λυγνίζονται πολλά και διάφορα, μάλλον όμως σε ανοιχτούς τόνους. Τα ταφταδάκια, τα τελεδάκια, το λινό, η βατίστα, το κρέπ ντε σίν, η μουσελίνα, δλ' αυτή είναι ύφασματα που χρησιμοποιούνται για μπλουζές. Διαλέγουμε όμως ανάλογα με το τί μπλουζά θέλουμε πλ' άμηνι, λιγώτερο άμηνι ή έντελως πρωινή.

Άλλες γίνονται με άμηνιαν άπ' όπου αρχίζουν οι πιέτες ή οι σούρες, άλλες ακολουθούν το στυλ σεμιέ, άλλες έχουν μανίκια κιμονό, άλλες γιακάδες στρουγγυλό ή μυτερό, ή δεν έχουν γιακά και ένα κορδελλάκι, καμωμένο άπ' το ίδιο ύφασμα, που περνά ζιγκ-ζακ από το άνοιγμα της μπλουζας και την κλείνει.

Οι άντρες, δα, κεντήματα, οι δαντέλλες παίζουν μεγάλο ρόλο, ιδιαίτέρως στις βατίστινες ή λινές μπλουζές. Μερικά κεντήματα τοποθετούνται κατά μήκος δεξιά και αριστερά στα μανίκια, όμως έντελως αντίστοιχα, άσπρη ή γαλάζια. Άλλοτε πάλι το κεντήμα ή η δαντέλλα υπογραμμίζει το τέλος του άμηνιαν.

Οι μπλουζές αυτές είναι μάλλον πλατιές, φοριούνται με φούστα ριγέ ή και έμπριμέ, κόποτε όμως το σύνολο αυτό συμπληρώνεται με μία πλατιά δερμάτινη ζώνη ή ζώνη καμωμένη από το ύφασμα της φούσσας που κλείνει έμπριμέ πλάι με δύο ή τέσσερα κουμπιά.

Τα μανίκια από τίς διαφορές μπλουζές παρουσιάζουν ποικιλία, χρειάζεται όμως μεγάλη προσοχή στην έκλογή, γιατί πρέπει το μανίκι να προσομοιάζεται στη σιλουέτα. Μία ψηλή και λεπτή μπλουζά να φορέση πλατιά μανίκια, μία κοντή να προτιμήση ένα μανίκι μέτριο, λίγο φουσκωτό, που να κατα-

λήψη σε στενό πουανιέ ή ρεβεράκι. Θα τελειώνη λίγο έπάνω από τους αγκώνες ή θα είναι τρουά κύρι. Προσαρμογή επίσης χρειάζεται των μανικιών με το γιακά. Δηλαδή αν προεξέχει να διαλέξωμε γιακάδακι στενό και μυτερό. Με τα φουσκωτά μανίκια πάει ο στρουγγυλός γιακάς και τα μανίκια που τελειώνουν χωρίς ρεβέρ ή πουανιέ, πηγαίνουν μάλλον με άντρικά σεμιζέ γιακάδακια.

Στις πλάς

Όσο προχωρεί η εποχή, τόσο θα πρέσουμε στις πλάς και πρέπει να εφοδιασθούμε με το κατάλληλο κοστούμι, που παρουσιάζει όμως έντελως διαφορετική μορφή.

Άλλοτε έπρεπε το κοστούμι του μπανιού να είναι άπαραίτητως μαύρο ή το πολύ μπλε μαρνέ, τώρα βλέπουμε και κοστούμια έμπριμέ: Σκούρο μπουστό άρκετά κλειστό με γιακάδακι και παντελόνι είδος σούρ από πιο άνοιχτό ύφασμα κι' αυτό έμπριμέ με ζωνίτσα καρούτσου στη μέση. Πολλές ώστόσο είναι εκείνες που μένουν πάντα πιστές στο μαγιώ από μάλλινο ζέρσευ ή από πλεκτό. Όσο για την πλάς, κυττάζετε πόσο χαριτωμένο είναι αυτό το παντελόνι — κορσαίο και ή κακάδα. Είναι κομψότερο άπ' ό τις παλιές πιετακές και πρακτικότερο.

Πολλές ζακέτες φοριούνται στις πλάς. Είναι ριγές και γίνονται από λινό σε χρώμα που να προσομοιάζεται στο χρώμα του μαγιώ. Δηλαδή μπορεί να φορέσετε ένα μαγιώ μαύρο με λεπτές κόκκινες ριγές και τότε ή ζακέτα μπορεί να είναι κόκκινη. Άν πάλι το μαγιώ σας έχει μία ρίγα κίτρινη, τότε ή ζακέτα γίνεται κίτρινη και ούτω καθ' εξής.

Άντι για λινό ύφασμα μπορούμε να χρησιμοποιήσωμε και ένα λεπτό μάλλινο γι' αυτή ή ζακέτα, που μπορεί να μας προσφέρει μεγαλύτερες ύπηρεσιες και να μας προσφύληγη από το θαλασσινό αεράκι που είναι κόποτε αρκετά άισθητό.

Και άλλη μία λεπτομέρεια για τίς πλάς: Ο όλος λαντάνος έφαινότατα χρωματιστά σούρες μπλε μαρνέ, πράσινα, μαρρόν και μπλουζές λινές ριγέ σε έντελως αντίθετα χρώματα: με το μπλε μαρνέ κίτρινο, με το πράσινο κόκκινο, με το μαρρόν βερυκοκί, κτλ. κτλ.

Όλίγα για τους κυρίους

Καθώς είναι ή εποχή των ταξιδιών είναι σκόπιμο να μιλήσωμε για το ταξιδιωτικό κοστούμι του κυρίου.

Μερικοί λένε ότι με την εύκολία των άεροπορικών ταξιδιών δεν χρειάζεται πια ειδικό ταξιδιωτικό κοστούμι και ίσως να μην έχουν άδικο. Άλλοτε τα ταξίδια κρατούν 2 και 3 μέρες. Ήταν, λοιπόν, άπαραίτητο το ειδικό κοστούμι για τί γέφυρα του πλοίου, για το βραδυό έπίσημο γένωμα, για το άπαύγεμα, καθώς κι' ένα καλό πουλόβερ, ένα κασκέτο, ένα πανωφόρι σπορτίφ. Τώρα τα ταξίδια είναι τόσο διαφορετικά. Μπαίνετε στο άεροπλάνο το πρωί και το άπογευμα βρίσκεστε στο Παρίσι ή στη Ρώμη, ή στο Λονδίνο. Πώς να σας δοθή ή εύκαιρία ν' αλλάξετε κοστούμι; Ούτε στραπατσάρωστε, ούτε κρουάτε, ούτε διατρέχετε τον κίνδυνο να βραχίστε ή να ταλαιπωρηθήτε.

Μπορείτε να γυυθήτε όπως θέλετε, να παρουσιάσθητε εκεί που θέ-

αθάσατε σιδερωμένους, με το πουκάμισό σας άφωγο, με τί γραβάτα σας καλοδεμένη.

Ριγτή ζακέτα από κόκκινο λινό έμφρουσάμπλ.

δεύουν με άεροπλάνο φορούν ως επί το πλείστον ένα κοστούμι σπορτίφ και δεν παραλείπουν ναχουν μέσα στην τσέπη τους ένα μπερ για να το φορέσουν μόλις προσγειωθούν.

Έάν όμως είναι έπίσημα πρόσωπα και πρόκειται να τους γνή ύποδοξη στο άεροδρόμιο, τότε φορούν ένα μαύρο ή μπλε μαρνέ ή μαρρόν κοστούμι με λεπτή ριγίτσα άσπρη.

Τα άλλα έξαρτήματα της άντρικής μόδας δεν παρουσιάζουν σημαντικές μεταβολές: Η γραβάτα είναι παπινιόν ή φλοντάν, το πουκάμισο λευκό με φαρδιές πιέτες ή έντελως σκέτο. Τα γιακάδακια κατεβάστα χωρίς γραβάτα ή με γραβάτα πιο σκούρα. Τα κοντά μανίκια φοριούνται μόνο χωρίς σακάκι ή με σακάκι λινό, γιατί δεν είναι εύχρηστο, ούτε καθαρό να άκουμπουν τα μπράτσα σε μάλλινο ύφασμα.

Ως έπίσημο βραδυό κοστούμι φοριούνται πολύ τα μαύρα παντελόνια με λευκές ζακέτες σκόκιν, λευκά πουκάμισα με μαύρο παπινιόν.

Η άλληλογραφία μου

Κλεμάνσώ, Πάτρικ: Το μόνον που ονομάζω είναι συνεχές πλύσιμο στο διάστημα της ημέρας και πουδρίσμα με σκόνη βορικού. Δεν υπάρχει άλλη θεραπεία.

Κάποια που περιμένει: Νά πλένετε με νερό χλιαρό και να στέκετε λίγες ώρες λευκά και μία φορά την εβδομάδα να σάμπουζετε με σαπούνι Μασσαλίας. Έπειτα τα βράδυα να χρησιμοποιήτε άσπρη την κρέμα: Cold cream 25 gr. Lanoline 5 gr. Oxyde de zinc 2 gr.

Όσο για την φαλλίδα των μαλλιών, θέλουν καμψαλισμό οι άκρες. Αυτό γίνεται μ'ένα λιανοκέρι και χωρίς να τα μαλλιά τα στρίβετε και περνάτε το κεράκι άναμμένο κάτω. Έπειτα καίγονται όλες οι φαλλίδες. Χρειάζεται όμως να σας βοηθήση κάποιος άλλος με μεγάλη προσοχή.

Παντελόνι: Δεν μπορεί να σας κάμω παρόμοια υπεύθυνη σύσταση, γιατί μία δυό γνώστες μου που έχουν κάνει τέτοια έγχειρησι αίσθητικης, την έκαμαν στην Εύρωπη. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν και εδώ τέτοιοι γιατροί, αλλά δεν γνωρίζω κανένα για να σας τόν συστήσω και ν' αναλάβω τέτοια μεγάλη εδούνη.

Α. Μ. 195, Γωάννα: Για το έλκος της έπιδερμίδος σας, προτιμώ αυτή την κρέμα: Glycerine 10 gr. Lanoline 10 gr. Vaselline 25 gr. Huile de palme 10 gr. Essence μερικές σταγόνες.

Α. Ι. Λ. Χ. Α. Ρ. Θ. Β.: Τα σπυρία της νεότητος περνούν δυστυχώς μαζί... με την νεότητα, ώστε μην άδηνιόνητε. Άν θέλετε να τα μετριάσετε κάπως παίρνετε κάθε πρωί ένα κουταλάκι άνθος διαφιού μέσα σε λίγο νερό και άποφείγετε μετά το άλκυρό, τα ταυγιστά και τα σιτισιμνατώδη ποτά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΚΑΤΑ τα τέλη του 1768, οι κάτοικοι του Μπρντβό με κατάπληξη πληροφορήθηκαν το γάμο του μαρκησιού ντε Σερνάκ. Ο λόγος ήταν πως είχε παντρευτή μία Έβραία, τη Δεβόρα Λοπέζον, κόρη του έπιστάτου των κτημάτων του.

Οι Σερνάκ ήταν μία από τίς παλαιότερες και πλουσιώτερες οικογένειες της Γρόνδης και γι' αυτό όλοι περιμεναν πως ο νεαρός μαρκησιος θακανε ένα γάμο άντάξιο με την κοινωνική του θέση και την καταγωγή του. Άλλ' όπου μιλάει ο έρως, ή λογική δεν έχει θέση. Η Δεβόρα, που ήταν πολύ όμορφη, του είχε έμπνεύσει ένα φλογερό άισθημα και τον είχε κάμει να παραβλέψη την τερασσία διαφορά που τους χώριζε. Το μόνο που ζήτησε άπ' αυτήν ήταν να βαφτιστή. Η νέα πήρε, λοιπόν, το χριστιανικό όνομα Αύγη και όλα τελείωσαν με τον καλύτερο τρόπο.

Οι δυο σύζυγοι φαίνονταν ευτυχισμένοι. Η καλή κοινωνία του Μπρντβό έβλεπε, ώστόσο, με άσχημο μάτι το ότι και οι δυο άπόφευγαν τον κόσμο. Δεν πήγαιναν πουθενά, ούτε δέχονταν κανένα. Ζούσαν κλεισμένοι στον πύργο τους με τη μοναδική συντροφιά δυο υπηρέτων, που τους είχαν κάμει φίλους κι' έμπιστους τους. Η Αύγη είχε πάρει για καμωμένα μία παιδική της φίλη, τη Μανέτ, που ήταν έξαιρετικά όμορφη, έπαιζε άρπα και τραγουδούσε υπέρβα. Ο μαρκησιος, από τ' άλλο μέρος, είχε στην υπηρέσια του έναν παλιό υπάξιματικό του συντάγματος των βασιλικών δραγώνων, που τον έλεγαν Ρουμαζού. Αυτός ο άνθρωπος ήταν ένας πρόσχαρος τύπος και κανείς δεν ήξερε να λη χαριτωμένα άστεια όπως αυτός.

Σε λίγο, αυτοί οι τέσσερις άνθρωποι είχαν γίνει άχώριοι, πράγμα που σκανδαλίζει τους άλλους υπηρέτες. Άλλά τί μπορούσαν να πουν; Οι κύριοί τους είχαν το δικαίωμα, βέβαια, να δίνουν την εύνοιά τους σ' όποιους αυτοί ήθελαν, μία που είχαν κρίνει άξιους γι' αυτή την τιμή. Το μόνο μαζού και τη Μανέτ, ή δική τους γνώμη περισσεύε. Τους πείπου είχαν να κάμουν ήταν να σκύψουν το κεφάλι. Τους πείπαζε μόνο το ότι ήταν υποχρεωμένοι να περιποιούνται σαν άφεντικά δυο άπλους υπηρέτες, που δεν ήταν καλύτεροι άπ' αυτούς.

Στο Μπρντβό, οι άνθρωποι που συνήθιζαν να σχολιάζουν και να κρίνουν τα πάντα, μιλούσαν για το μυστικοπάθ ή ακρατήρα του Σερνάκ κι' έλεγαν πως είχε κάμει τη γυναίκα του να συμμεριστή την άγαπή του για τη μοναξιά και την όρημη ζωή. Άλλοι πάλι υποστήριζαν πως ή μαρκησία πρόδιδε τον άντρα της με τον Ρουμαζού και πως ο Σερνάκ άνεγόταν αυτό το σύνδεσμο, γιατί είχε έρωτευθή τη Μανέτ. Άλλά όλα αυτά ήταν άθιμες. Κανείς δεν ήξερε τίποτε το βέβαιο.

Έτσι πέρασαν έπτ περίπου χρόνια.

Κατά τίς άρχες του 1776, όμως, συνέβησαν μερικά πράγματα, που φάνηκαν σ' όλους πολύ παράξενα.

Το πρώτο ήταν ή έξαφάνιση του Ρουμαζού, που έφυγε ένα πρωί από τον πύργο μαζί με τρία από τα καλύτερα άλογα του μαρκησιού και μερικά κορμημένα της μαρκησίας.

Το έκπληκτικό σ' αυτή την περίπτωση ήταν ότι ο μαρκησιος δεν κατήγγειλε την εξαφάνισή του υπηρέτου του στις άρχες, ούτε έκαμε τίποτε για ν' ανακαλύψη τα ίχνη του.

Έπειτα από μερικές βδομάδες, όμως, ένα δεύτερο περιστατικό άναστάτωσε τους κατοίκους του Μπρντβό. Η Μανέτ πέρασε, ξαφνικά, ένα πρωί, με τρόπο άρκετά μυστηριώδη. Εκείνη την εποχή, είχαν σημειωθή μερικά κρούσματα πα-

Για να... σώση την ψυχή του!

Το δίδωλο
ΤΟΥ ΜΑΡΚΗΣΙΟΥ
ΝΤΕ ΣΕΡΝΑΚ

Μια θλιβερή συνοδεία διέσχισε τους δρόμους του Μπρντβό. Ήταν ένα άπόσπασμα στρατιωτών που μετέφερε το Σερνάκ στα λιμάνι... νώλους στο Μπρντβό. Ο θάνατος της Μανέτ θα μπορούσε, λοιπόν, ν' άποδοθή στην τρομερή αρρώστια, άν, έπειτα από μερικές μέρες, δεν πείθαν με τον ίδιο περίπου τρόπο και ή μαρκησία Αύγη.

Αυτή τη φορά, ή γενική γνώμη ήταν πως οι δυο γυναίκες είχαν πεθάνει δηλητηριασμένες. Άλλά ποιος τίς είχε δηλητηριάσει; Τ' όνομα του μαρκησιού ντε Σερνάκ άνεβηκε στα χείλη όλων.

Γιατί, όμως, τίς είχε δηλητηριάσει; Σ' αυτό το έρώτημα κανείς δεν μπορούσε ν' άπαντησή, ως την ημέρα που ένας από τους υπηρέτες του πύργου παρουσιάστηκε στο διευθυντή της άστυνομίας και κατέθεσε μερικά καταπληκτικά πράγματα.

Ο μαρκησιος, ή μαρκησία, ο Ρουμαζού κι' ή Μανέτ, έλεγε, κατέβαιναν τα βράδυα σε μία υπόγεια αίθουσα του πύργου, που είχαν έπιπλώσει μ' έξαιρετική πολυτέλεια κι' εκεί παραδινόνταν στα πιο άκατονόμαστα όργια.

Ο υπηρέτης περιέγραφε σκηνές άκόλασις, που είναι άδύνατο να φαντασθή το μυαλό του ανθρώπου. Όπως άφηγήθηκε, είχε άνοίξει μία τρύπα σ' έναν από τους τοίχους κι' έβρισκε εύχρηστη να παρακολουθή από εκεί τα όργια που έτελούνγονταν μέσα στην αίθουσα. Άλλοτε πάλι κυριευόταν από άγανάκτηση και πολλές φορές άισθανόθηκε την έπιθυμία να βοοντοφανήση το σκάνδαλο σ' όλο τον κόσμο.

Έπειτα από κάθε όργιο, ο μαρκησιος βυθιζόταν σε τύψεις κι' όχι λίγες φορές έβαζε το Ρουμαζού να τον μαστιγώνη.

Τον τελευταίο καιρό, όμως, ο Σερνάκ είχε γίνει πολύ νευρικός κι' άπειλούσε τους συντρόφους των όργιών του ότι θα τους δηλητηριάσει κι' ότι κατόπιν θα δηλητηριάζονταν κι' αυτός.

Φαίνεται ότι ο Ρουμαζού πρόφτασε κι' έφυγε κατέληξε ο υπηρέτης. Άλλ' οι δυο γυναίκες δεν μπόρεσαν ν' ακολουθήσουν το παράδειγμά του. Το δηλητήριο που χρησιμοποίησε ο μαρκησιος ήταν το άρσενικό. Μπορώ να σας δείξω που το έχει κρυμμένο...

Οι ίσχυρισμοί του υπηρέτου άποδείχθηκαν άληθινοί. Ο Σερνάκ συνελήφθη τότε, άλλ' ούτε έπιβεβαιώσε, ούτε άνήθηκε τίποτε. Τα μόνα λόγια που έλεπε στον άνακριτή ήταν: — Έπρεπε να σώσω τίς ψυχές όλων μας. Το σώμα δεν έχει αξία.

Άνέπτυξε διάφορες μυστικιστικές άπόψεις, άπόκρυφες δοξασιες για τί ζωή, το θάνατο, τη γυναίκα, έλεγε πως ύστερα από κάθε άνόσια πράξη της ψυχής και του σώματος, ο άνθρωπος πρέπει να εξαγιάσθ με τα βασανιστήρια και το θάνατο, να τιμωρηθή το σώμα που προκαλεί τους άπρεπείς αυτούς πόθους.

— Η σάρκα, έλεγε, είναι ή προαγωγή της ψυχής. Τα ίδια λόγια επανέλαβε και στη δική του.

Το δικαστήριο, από έπιείκεια και συμπόνοια, δεν τον παρέδωσε στο όθιο, αλλά τον καταδίκασε να περάση όλη την υπόλοιπη ζωή του στα κάτεργα.

Ένα πρωί του Οκτωβρίου του 1776, μία θλιβερή συνοδεία διέσχισε τους δρόμους του Μπρντβό. Ήταν ένα άπόσπασμα στρατιωτών, που μετέφερε το Σερνάκ στα λιμάνι. Έκει τον έπιθίβασαν σε μία γαλέρα, τον φόρτωσαν με βαρείες αλυσσίδες και του ώρισαν μία θέση ανάμεσα στους άλλους άλυσσοδεμένους κωπηλάτες...

Η ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑ οργιάζει στην 'Αμερική

Με 5-10 δολάρια κλέβετε την
τύχη σας

Έχει είπωθή χιλιάδες φορές ότι η 'Αμερική είναι η χώρα των παραδοσίων. Ένα από τα μεγαλύτερα παραδόξια της αμερικανικής ζωής είναι ότι οι προλήψεις κι' οι δεισιδαιμονίες οργιάζουν στην κυριολεξία μεταξύ των πρακτικών «μπύζι-λεων-μάν» των αμερικανικών πόλεων. Στην Εύρωπη, οι δεισιδαιμονίες έχουν υποκαταστήσει σε τέτοιο βαθμό, ώστε δυσκολεύεται κανείς να τις ανακαλύψει. Αντίθετα, στην 'Αμερική, τις συναντάει κανείς σε κάθε του βήμα. Υπάρχουν, μάλιστα, εκεί αναριθμητές... διωγμοί, νέες δεισιδαιμονίες, που κάνουν χρυσές δουλειές, μ' όλο που η αστυνομία τις καταδιώκει αμείλικτα. Σε πολλές περιπτώσεις, όμως, είναι τελείως άνοητοι, για τον απλούστατο λόγο ότι της λείπει η καταγγελία που θα της επιτρέψει να έμεινε.

Αυτό συμβαίνει π. χ. στην περίπτωση του καλούμενου «μαγικού εκκρεμούς», που επιτρέπει να προβλέψουμε από πριν το φύλον ενός παιδιού που κυοφορείται. Ο κατασκευαστής του έχει εγκαταστήσει σ' ένα διαμερίσμα ενός ουρανοξύστου της Τρίτης Λεωφόρου και πουλάει στο φως της ημέρας δεκάδες χιλιάδων από τα μαγικά εκκρεμύ του. Αυτό το πράγμα συνεχίζεται εδώ και τρία χρόνια κι' ως σήμερα καμιά σοβαρή καταγγελία δεν έχει υποβληθεί στην αστυνομία.

Με πέντε μόνο δολάρια μπορεί, έξ' άλλου, να προμηθευθεί στη Νέα Υόρκη εκατό γραμμάρια «σκόνης από κόκκαλα νεκρών». Τι θα την κάνατε; Φτάνει να ρίξετε μια πρέζα απ' αυτή τη σκόνη πάνω στα ρούχα του έγχθρου σας. Δεν θα αργήσετε να μύθετε — έτσι τουλάχιστον ισχυρίζονται οι πωλητές της — ότι κομματιάστηκε από ένα αὐτοκίνητο ή ότι γκρεμοτακίστηκε από τη σκάλα του σπιτιού του.

Η αστυνομία πιάνει κάπου-κάπου κάποιον από κείνους που πουλούν αυτή τη σκόνη. Αλλά στους δρόμους και τα κέντρα της Νέας Υόρκης και των άλλων αμερικανικών πόλεων κυκλοφορούν χιλιάδες άλλοι που κάνουν το ίδιο επάγγελμα. Κι' όπως έγραψε μια αμερικανική εφημερίδα, «είναι δυνατόν να προμηθευτεί κανείς σκόνη από κόκκαλα νεκρών και σ' αυτούς ακούει».

Ελληνοαμερικανικόν 'Επιμερφωτικόν 'Ινστιτούτον

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ

Το 'Ελληνοαμερικανικόν 'Επιμερφωτικόν 'Ινστιτούτον δεχεται αιτήσεις εγγραφής μαθητῶν διά τα νέα θερινά τμήματα Μαθημάτων 'Αγγλικής, κατάλληλα δι' αρχαρίους και προχωρημένους, ως και διά τα καθημερινά τοιαῦτα ἐντατικής διδασκαλίας — INTENSIVE COURSES.

Αἱ κατατακτήρισι ἐξετάσεις τῶν νέων μαθητῶν θὰ γίνοντι τὸ δευτερον 10ῆμερον 'Ιουνίου.

Πληροφορίαι καὶ ἐγγραφαὶ εἰς τὰ γραφεῖα: Γραν Στὰτ 16, 2ος ὄροφος, καθ' ἑκάστην 9-2 καὶ 5-7.30 π. μ.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἱατρὸς Γυναικολόγος — Μαιευτὴρ. Δέχεται 9 — 12 καὶ 4 — 6 ὥς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαριλάου Τρικοῦπη 113. Τηλ. 63-885.

τοὺς διαδρόμους τῶν ἀστυνομικῶν τμημάτων.

Ένα άλλο μαγικό προϊόν είναι ο χυμός του «μαγικού πεύκου». Προσρίζεται για τους παραγγελιοδόχους και τους πλάσι και πουλιέται πέντε δολάρια το μπουκαλάκι των έκατον πενήντα γραμμαρίων. Η χρήση του είναι απλουστατή. Χύνετε μερικές σταγόνες απ' αυτό το υγρό — συμβουλευτεί η σχετική άγγελία — μέσα στη λεκάνη του νιπτήρα σας και τρίβετε μ' αυτό προσεχτικά το πρόσωπο και τα χέρια σας. Κατόπιν αρχίζετε την περιουσία σας. Κανείς από κείνους που θα έπισκεφθίτε δεν θα άρνηθή να σας κάνει μια παραγγελία.

Αλλά ως υποθέσουμε ότι η γυναίκα σας σας άρνησε για ν' ακολουθήσει κάποιον άλλον. Εκείνο που έχετε να κάμετε σ' αυτή την περίπτωση είναι να προμηθευτείτε ένα μαγικό κερύ, (ή τιμή του είναι τρία δολάρια), να χαραχτεί πάνω του τ' όνομα της άπιστης και να το κάψετε μπροστά στη φωτογραφία της. Έπειτα από τριάντα μέρες, θα ξαναβρίσκεται στο σπίτι σας. Το μόνο που μένει να κάμετε είναι να την συγχωρέσετε και να την σφίξετε στην άγκαλιά σας. Αν θέλετε να συντομεύσετε το χρονικό διάστημα της απουσίας της, αγοράστε περισσότερα κερύα!

Αλλά είναι πιθανόν η νέα των δεισιδαιμονιών να μην σας προσέχει και να προτιμάτε, αντί για σας, κάποιον άλλον. Δεν έχετε τότε παρά να διαλέξετε ένα μεταξύ των αναριθμητῶν ερωτικών φίλων που πουλιούνται στις γωνίες των αμερικανικών δρόμων. Ένας ρεπόρτερ μιας μεγάλης αμερικανικής εφημερίδας υπολόγισε ότι μόνο στη Νέα Υόρκη πουλιούνται περί τα 400 παρόμοια φίλτρα.

Συμβαίνει, μάλιστα, το εξής καταπληκτικό: οι κατασκευαστές τους παρουσιάζουν κάθε τόσο κι' από ένα νέο φίλτρο, όπως περίπου οι κατασκευαστές καλλυντικών και άρωμάτων.

Σε μερικές περιπτώσεις, οι εκδηλώσεις της δεισιδαιμονίας των 'Αμερικανῶν παίρνουν έναν ομαδικό χαρακτήρα. Αυτό συνέβη π. χ. στην Άλτονα της Πενσυλβανίας. Πριν από τρεις μήνες είχε πεθάνει εκεί κάποιος Ρέιμπεν Ρόκ, άφηνοντας πίσω του μια φημ γόητος. Όλες οι νέες της περιοχής ήταν ξετρελαμένες μαζί του και, μετά το θάνατό του, δεν μπορούσαν να ήσυχάσουν, γιατί είχαν την έντύπωση πως κάτι τούξ έλειπε. Συνασπίστηκαν, λοιπόν, μεταξύ τους, ώπισθησαν με φτιάρια κι' άβινες και πήγαν στο νεκροταφείο, όπου ξέβαψαν το Ρόκ και τον έγδυσαν όλοτετα από τα ρούχα του. Τα έβαλαν κατόπιν σ' ένα κλίβανο, έφριξαν μέσα άφθονο αλάτι και τα έκαψαν. Έπειτα μοιράστηκαν τη στάχτη που είχε απομείνει στο βάθος του κλίβανου. Έτσι κατάρθωσαν ν' άποκτήσουν ένα ένθυμιο του άγαπημένου τους Ρόκ.

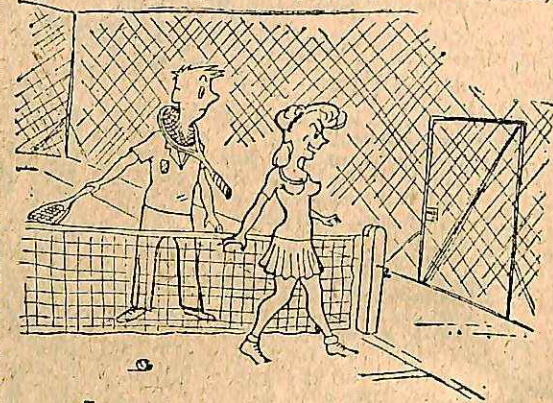
Αυτή η υπόθεση, έκανε μεγάλο θόρυβο στις εφημερίδες. Μερικοί έπιχειρηματίες σκέφθηκαν τότε να εκμεταλλευθῶν αυτό το θόρυβο. Και σήμερα η «μαγική» σκόνη του γόητος της Άλτονα, πουλιέται σ' όλες τις αμερικανικές πόλεις μέσα σε μικρά σακουλάκια στην τιμή των δέκα δολαρίων. Οι νέοι που φιλοδοξούν ν' άποκτήσουν τη φήμη του γόητος ρίχνουν μια πρέζα απ' αυτή τη σκόνη στην κοφή του κεφαλιού τους, κάθε φορά που ξεκινούν για μια ερωτική κατάκτηση...

Όπως βλέπετε, το πρακτικό πνεύμα κι' η δεισιδαιμονία δεν παρουσιάζουν τίποτε το ασυμβίβαστο. Οι σημερινοί 'Αμερικανοί είναι το ίδιο, αν όχι περισσότερο δεισιδαιμονες, από τους ανθρώπους των πιο σκοτεινῶν περιόδων του Μεσαίωνα.

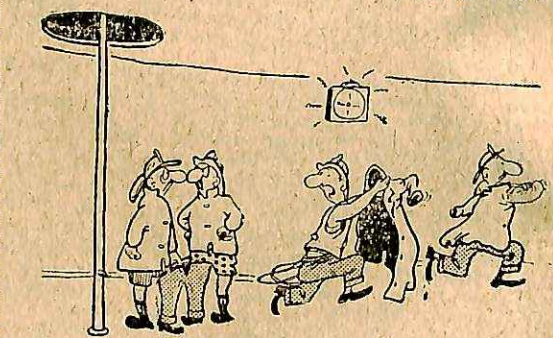
— Φάτε πρώτα, κι' ύστερα αρχίζετε τα παιχνίδια!...

(Από την «France - Hebdo»)

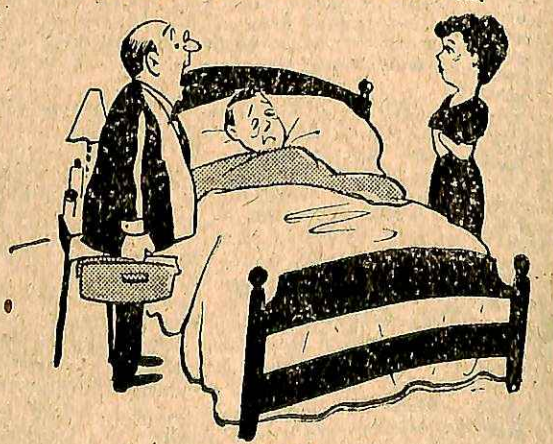
— Συμφωνώ απόλυτως. 'Εγώ είμαι η καλλίτερη παίκτρια και συ ο νικητής.

(Από το «Inter»)

ΟΙ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΕΣ

— Τώρα, μαρέ, θρήκατε να τσκαβήτε;...

ΚΟΥΡΑ

Ο γιατρός: Για να γίνει καλά, μια βδομάδα δεν πρέπει ούτε να σφουγγαρίσει, ούτε να πλύνει πιάτα!...

Γύρω απ' τὸν ἔρωτα ΚΑΙ ΓΟ ΓΑΜ

Από το βιβλίο ξένος είδικεύ

Πιστεύοντας — και μ' όλο του το δική — ότι ο γάμος διατρήει μια σοβαρή κρίση, με τον διαρκώς μεγαλιότερο αριθμό των διαζυγίων, ο Άγγλος δόκτωρ Ντέβιντ Μίτς, ειδικός «σύμβουλος του γάμου», άποφάσισε να δώσει μια κατάλληλη διαπαιδαγώγηση στη νεολαία και των δύο φύλων. Έξέδωσε λοιπόν ένα βιβλίο με ερωταποκρίσεις σχετικές με τὸν ἔρωτα, τὸ γάμο και τ' ἀντρώπινα. 'Ας διαλέξουμε μερικές απ' αυτές:

Γιατί διαλύονται πολύ περισσότερα ἀντρώπινα που παντρεύτηκαν σε ηλικία 15—20 ἐτῶν, παρά ὅσα σε ηλικία 23 και πάνω;

Για τρεις βασικούς λόγους. Πρώτον, ἁπλοῦστα ἀντρες και γυναίκες κάτω των 20 ἐτῶν ἔχουν ὠριμάσει συναισθηματικά. Ἀπὸ τῆς ἀπόφας αὐτῆς μὲνουν ἀκόμη παιδιὰ, ὅσο κι' ἂν ἔχουν ἀναπτυχθῇ σωματικά. Δεύτερον, οἱ ψυχολόγοι ἔχουν διαπιστώσει ὅτι, μεταξύ 18 και 20 ἐτῶν, ὑπάρχει στὸν ἀντρώπινο μὴ ἐκπληκτικὴ ἐνεργητικότης, ἀλλὰ ἀνοργάνωτη, δίχως ὠριμένη κατεύθυνση, και γι' αὐτὸ ἐπικινδυνή. Τρίτον, στὰ χρόνια αὐτὰ οἱ νέοι κι' οἱ νέες ἀλλάζουν τελείως ἐνδιαφέροντα, ἀπόψεις, ἐπιθυμίες, φιλοσοφία τῆς ζωῆς κι' ἀντίληψη τῆς ἐννοίας τοῦ γάμου.

Πρέπει να παντρεύονται οἱ νέοι, ὅταν ἔχουν κρῆν;

Αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνο. 'Εχει διαπιστωθῇ ἀπ' τὴ στατιστικὴ ὅτι τὰ 50% τῶν ἀντρώπιων χρειάζονται 2—6 χρόνια γιὰ νὰ προσαρμοσθῶν στὴ νέα ζωὴ τους και νὰ ὑπερικήσουν τὴς κακοτυχίες και τὴς ἀναποδιές που τὸς παρουσιάσθηκαν στὴν ἀρχή. 'Η προσαρμογὴ λοιπὸν αὐτῆ καθυστερεῖ, ἡ και δὲν συμβαίνει ποτὲ, ὅταν νοιώθουν νὰ κρέμονται κρῆν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους.

Οἱ νέοι κι' οἱ κοπέλλες ἔχουν τὴς ἴδιες ἐπιδιώξεις ὅταν διαλέγουν τὸ ταῖρι τους;

Ὁχι. Ἀντιθέτως, διαφέρουν πολὺ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὁ ἀντρες ἐπιζητοῦν νεότητα, ἐλκυστικότητα, εὐχάριστη διάθεση κι' ἱκανότητα στὸ νοικοκυριό. Οἱ γυναίκες οἰκονομικὴς ἱκανότητες, ἀναλογία κοινωνικῆς τάξης.

Γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ μὴ μάρκα δὲν ἀρκεῖ ἡ ρεκλάμα μόνον, πρέπει νὰ ἔχη και ποιότητα. Ὁ ποιότης ἀναμφισβήτητο ὑπερέχει ἡ

ARIZONA

ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΑΚΜΗΣ, ΠΕΡΙΤΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ, ΦΑΚΙΔΩΝ και ΚΡΕΑΤΟΕΛΛΗΝ

ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ ΔΕΡΜΑΤΟΣ Δρ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ Βαλαμπίου 12

ξενος, ἀγνότητα και ἑγγυήσεις ὅτι θ' ἀποκτήσουν γερά παιδιὰ. Σ' ἑνα σημείο πάντως συμφωνοῦν και τὰ δύο φύλα: θέλουν νὰ βρῶν στὸ ἀντρώπινο τους συναισθηματικὴ ἰσχύτητα.

Συμβαίνει κάποτε ἑνα ἐρωτευμένο πρόσωπο νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτά του ὡς μίσος;

Ναί. Αὐτὸ συμβαίνει συχνὰ στὴν παιδικὴ ηλικία, ὅταν ἑνα ἀγόρι δέρνει ἡ κακομεταχειρίζεται ἑνα κορίτσι που τοῦ ἀρεῖται (ἡ και τὸ ἀντίθετο). Ἀλλοτε πάλι, μὴ ἐρωτευμένη κοπέλλα, στὴν ἐφηβικὴ ηλικία, φοβᾶται μὴπως ὁ ἔρως τῆς δὲν βρίσκει ἀνταπόδοσι, και γι' αὐτὸ ἐκδηλώνει πραγματικὸ μίσος πρὸς τὸν ἐκλεκτό τῆς. Φυσικά, φτάνει ἡ στιγμή που τὸ μίσος τῆς μεταβάλλεται σὲ ἀγάπη, φιλία και εἰδύλλιο.

Οἱ περισσότερες γυναίκες θέλουν νὰ τὸς ἐπιβάλλεται ὁ ἀνδρας;

Ναί. Μία ἐρευνα μεταξύ ἀρκετῶν γυναικῶν ηλικίας 25—35 ἐτῶν ἀπέδειξε ὅτι τὸ κυριώτερο παράπονό τους εἶναι ὅταν οἱ ἀντρες δὲν τὸς δείχνουν ἀρκετὴ ἐπιβολή. Μ' αὐτὸ δὲν ἐννοοῦμε ὅτι πρέπει ὁ ἀντρες νὰ ποδοπατῇ τὰ συναισθήματα, τὴς συνήθειες και τὴς ἐπιθυμίες τῆς γυναικας, ἀλλὰ νὰ τὴν καθοδηγή, νὰ παίρνῃ ἀποφάσεις και νὰ μὴ ὑπακούῃ τυφλὰ στὴ σύζυγο του ὅπως ἀλλοτε στὴ μητέρα του.

Ἡ μεγαλύτερη διάρκεια τῆς ζωῆς τῶν γυναικῶν ὀφείλεται στὴ φιλαυτία τους;

Ναί ἐν μέρει. Αὐτὴ τὴς κάνει νὰ φροντίζουν περισσότερο γιὰ τὴν ὑγεία τους, ἴδιως μὲ δαίαιτα και γυμναστική. Εἶναι ὡστόσο γεγονός ὅτι οἱ ἀντρες κάνουν βαρύτερες δουλειές, κι' αὐτὸ συντομεύει τὴ ζωὴ τους. Τέλος, τὸ γυναικεῖο φύλον εἶναι και ἐκ φύσεως μακροβιότερο ἀπ' τὸ ἀντρικό.

Εἰκνυζε τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν τρεμ

Ένας 'Αγγλος, κάτοικος τοῦ Μπλάκπουλ, ἐκνυζε τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν τρεμ. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἡ γυναίκα του ὀπηρετῇ ὡς εἰσπρακτορίσσα και, παρά τὴς συντάξεις του, δὲν θέλει νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι τῆς. «Τῆς ἀρέσουν οἱ ὀμορφοὶ νέοι που συναντᾶται μέσα στὰ τράμ», λέει ὁ ἀντρες τῆς. Κῆρυξε, λοιπὸν, τὸν πόλεμο ἐναντίον τους και κάθε φορά που κυκλοφορεῖ στοὺς δρόμους περπατᾶ ἀνάμεσα σὲς γραμμῶν τῶν τράμ. Ἀλλοτε πάλι ζαπλώνεται ἀνάμεσα σὲ δύο γραμμές, ἀνάβει τὴν πίπα του και... ρευβάζει.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ἡ κυκλοφορία τῶν τράμ διακόπτεται πολλές φορές τὴν ἡμέρα ἐξ αἰτίας του και ὅτι, στὴν πραγματικότητα, δὲν ὑπάρχουν πια κανονικὰ δρομολόγια. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἔχουν ἐκμνην ἐναντίον του. Ἀλλ' ὁ δικαστῆς τοῦ Μπλάκπουλ ἐδήλωσε ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς νόμος που νὰ παρέχη προνόμιο... προβαδισματος στὰ τροχιοδρομικὰ ὀχήματα. Ένας πεζὸς μπορεί, λοιπὸν, νὰ περπατᾶ ἀνάμεσα σὲς γραμμές και, στὴν περίπτωσι αὐτῇ, οἱ ὀδηγοὶ τῶν τράμ δὲν ἔχουν νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο παρά... ν' ἀκολουθοῦν τὰ βήματά του!

Ένας νομοταγῆς πολιτῆς

Πενήντα ἐφτά χρονῶν ἀνδρῶπιος ὁ κ. Ἀντώνιος Συνετός ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Κρατοῦς—στὸ ἐπισκεπτήριο του ἔγραφε «ἀνώτατος κρατικός λειτουργός» — οὐδέποτε στὴ ζωὴ του εἶχε ὑποπέσει σὲ ἀδίκημα, ἔστω και «εἰς βαθμὴν πταισματος» που λένε οἱ δικηγόροι.

Ἡ λέξις «νομοταγῆς» δὲν ἀποδίδει τὴν πραγματικότητά προκειμένου γιὰ τὸν κ. Ἀντώνιο Συνετό. Γιατὶ ἑνας φιλόνομος και νομοταγῆς ἀνδρῶπιος, κάνει ποτὲ—ποτὲ και καμμιὰ μικροπαράβασι: Π. χ. ἐξυβρίσι, πῆδημα στὸ τράμ, καταβρόχθισι μπριζόλας σὲ μέρα ἀκρῶφάγας και τὰ παρόμοια.

Ὁ κ. Ἀντωνάκης ὅμως, τίποτα! Ὅτι ἔλεγε ὁ Νόμος! Ἡταν Λαϊκὸς φανατικός κι' ὅμως ψήφισε Παπανδρέου, ἐπειδὴ τὸν ἀκούσε νὰ λῆη στοὺς λόγους του: «Ἐλευθερία ἀλλὰ και Νόμος!» Αὐτὴ ἡ λέξις «νόμος» τοῦ μίλησε μέσα στὴν καρδιά! Κι' εἶναι παπανδρικός γιὰ νὰ ψηφίσῃ τὸ Νόμο!

Καλοῦμεν τὸν Ἀντώνιο Χ. Συνετό, δημ. ὑπάλληλον, ὁπὼς ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν μας ἐντός 48 ὥρων, ἄλλως προσάχθεται βιαίως και τιμωρηθῇ. αὐτὴν τὴν δύναμι τοῦ Νόμου, κ. τ. λ.»

Δὲν ἔφαγε κείνο τὸ μεσημέρι ὁ κ. Ἀντωνάκης. Τί μπορεί νὰ τὸν θέλεε ὁ ἀνακριτῆς, ἑνα τόσο ἥσυχον ἀνδρῶπιος;

—Ε, μὴν ἀνυσυχή! Κάτι θὰ ξέρεις γιὰ καμμιὰ ὑπόθεσι. —Εγώ; Τίποτα δὲν ξέρω. Οὐτ' ἀνακατεύομαι, οὐτε και θέλω ν' ἀνακατεύομαι σὲ ζῆνες ὑποθέσεις!

Πῆγε τ' ἀπόγευμα στὸ ἀνακριτικὸ γραφεῖο, ἀλλὰ δὲν ἦ-

καὶ κανένας γνωστός του δὲν

—Μὴν φωνάζεις ἔτσι, κυρά μου, και νομίζουν ὅτι σοῦ ἐπετέθηκα!... (τοῦ Ἀρχαίου)

ταν εκεί ο κ. ανακριτής. "Ετσι, έμεινε άγρυπνος κι' όλη τη νύχτα και ξαναπήγε πρωί-πρωί στις 7½ την ώρα που σκουπίζανε.

Κατά τις 8 και τέταρτο, ήρθε ο 'Ανακριτής, ένας σοδαρός και ηλικιωμένος κύριος.

—Με καλέσατε κ. 'Ανακριτά.

—Πώς λέγεσθε;
—'Αντώνιος Συνετός.

—'Α! Σεις είσθε;
—'Ενα βλοσυρό βλέμμα του ανακριτού εκάμε τον 'Αντώνη να παγώσει.

—'Εγώ, μάλιστα, ψιθύρισε μουσιάζοντας.

—Καθήστε.

Ο ανακριτής άρχισε να γράφει: 'Αντώνιος Χρήστου Συνετός, έτών 57, δημόσιος υπάλληλος, κάτοικος ένταύθα όδου Λέκκα 98...

—Τη μητέρα σας;
—Παναγιώτα.

—'Εγγαμος;
—Μάλιστα.

—Τέκνα;
—Όχι.

—Κατηγορείσθε επί κλοπή, άπάτη και ύπεξαίρεσει...

—'Εγώ;
—Σεις, ναι. Μην κάνετε τον άνηγερ. 'Εξαπατήσατε την Ουρανία χήραν Μ. Βαλτινού και της έπληρατε το ποσόν των τριακοσίων χρυσών λιρών...

—'Εγώ;
—Σεις, βεβαίως!

—Τρελλός είσαστε, κ. 'Ανακριτά;

Τί ήταν να του ξεφύγει αυτή ή φοδερή φράση; 'Εγιν' έξαλλος — φυσικά — ο ανακριτής.

—Πρόσεχε πώς μιλάς! του είπε. Και λέγε τί έκανες με τις λίρες.

—Δέν έχω ιδέαν!

—Δέν είσαι σύ ο 'Αντώνιος Συνετός του Χρήστου και της Παναγιώτας, έτών 57 δημόσιος υπάλληλος;

—'Εγώ είμαι!

—Και δέν έχεις ιδέα για τις λίρες;

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

—'Όχι.
—'Επιμένεις;
—Μάλιστα.

—Προφυλακιστέος.
—Τί πράμμα;

—Σε κρίνω προφυλακιστέον.

Η πράξις είναι αποδεδειγμένη!

Και τηλεφωνεί στον Εισαγγελέα και χτυπάει το κουδούνι ο κ. 'Ανακριτής κι' έρχεται ένας αστυφύλακας που τον βουτάει τον κύριο 'Αντώνη Συνετό και τον πάει μέσα!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

'Ανδρογιάνην Βαγγελάτον, 'Ενταύθα: Τά περιποιημένα σταυρολέξα σας είνε πάντοτε ευπρόσδεκτα. Τό νέο θά δημοσιευθή με δύο ελαφρές διορθώσεις πού 'θ' απαιτήσουν ώριμότερες αλλαγές. Κάποιον Αιγυπτίτην από την 'Αλεξάνδρεια: 'Η διεύθυνσις πού ζητάτε είνε: Mr Spyros Skouras, 20th Century-Fox Film Corporation, 444 West 56th Street, New York 19, U.S.A. Κώσταν Κασουλίδην, 'Ηλιούπολιν- 'Αθηνών: Μιά άπ' τίς άρχές του περιοδικού μας είνε να μη δημοσιεύη ποτέ συνεργασία άναγνωστών. Τό έμμετρό σας 'Η Ψήφος' περιέχει άρκετό χιούμορ, αλλά ύστερεί σέ ποιητική τέχνη. Γκρεμισμένη φωλιά Δ.Π.Χ., Μενίδι: 'Η προηγούμενη άπάντησις ισχύει και για σας. Κιούρι: 'Αγνοούμε την διεύθυνσι του κ. Μελαχροινού. 'Η διεύθυνσις του Robert Alda είνε: Warner Bros Studios Burbank, California U.S.A. Είνε παντρεμένος κι' έχει ένα παιδί. 'Αλέκον Σιακοβίδη 16 Ε.Τ.Π. Γεώργιον Βασιλάκην Σ.Τ.Γ. 918Γ. 'Ανδρέαν Γρίθαν 611, Τ.Π. Πέτρον 'Αργυρόπουλον, 'Ανδρέαν Σκούραν, Νικόλαν Παρασχιδήν, Κώσταν 'Ηλιόπουλον, Χρήστον Παπαδόπουλον και Περικλήν Βρατλάν: Σας ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Δυστυχώς όμως μας είνε άδύνατο να ικανοποιήσωμε την έπιθυμία σας, γιατί, λόγω ανεξάρτητοι της βελήσεώς μας, δέν μας επιτρέπουν την δημοσίευσι παρομοίων άγγελιών. Β. Οίκονομόπουλον, 'Αμπελοκήτους: Πρέπει να νικήσετε την δουλιά σας και να γίετε τολμηρός. Μόνον οί τολμηροί επιτυγχάνουν στή ζωή και μόνον ούτοι συγκινούν τίς γυναίκες καρδιές, ενώ οί άλλοι περιούν, συνήθως άπασπνήθητοι. Κωνσταντίνον Τιτομιχέλακην, 66ον Τ.Ε.Π.: Θά σας άποστέλλεται ό 'Θησαυρός' τακτικά κάθε βδομάδα και θά σας ειδοποιήσωμε άργότερα για τά χρήματα. Σε περιπτώσι όμως μετακινήσεως της μονάδος σας ή μεταβίβασις σας, φροντίστε να μας ειδοποιήσετε έγκαιράς. Νίκον Λυρινζήν, Νίκαια: Δυστυχώς, άγαπητέ φίλε, δέν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Οί τακτικοί συνεργάτες μας είνε ύπεραρκητοί για τί σύνταξι της ύλης του περιοδικού μας. Νικόλαον Παλάιον, 'Ενταύθα: Πολλές γενικές, αιτιατικές και μερικές παράδειγες λέξεις, ως λ.χ. ΛΥΟΦ, ΗΛΑΜΑΡ, κ.ά. καταστρέφουν τό σταυρολέξο σας. Πρέπει να μας στείλετε κάτι πολύ καλύτερο, άθ θέλετε να τό δημοσιεύσωμε. Θεόδωρον Πουφίαν, Κομνηνή: 'Αγνοούμε την άκριθή διεύθυνσι του ζευγους 'Αλφ Χάν- Ρίτα Χαηγουάρθ πού βρίσκεται τώρα στο Λονδίνο και πού πρόκειται να συνεχίση τό ανά την Εύρώπη ταξίδι του. Πιστέψτε όμως πως κι' άν ακόμα τό νράμμα σας φτάση στον προορισμό του, δέν πρόκειται να τό δοθή καμμία σημασία. Άναγνώστην του οποίου περιόδικον μας, Παλαίον: Δέν δημοσιεύουμε καμμία φράση συνεργασία άναγνωστών, εκτός από σταυρολέξα. Ε. Σάμιον, Μυτιλήνη: 'Η διεύθυνσις των κεντρικών γραμμών της Fox είνε: 20th Century-Fox Film Corporation 444 West 56th Street, New York 19, N.Y. U.S.A. Σε προσέχες τεύχος μας θά σας δώσωμε τίς άλλες διευθύνσεις πού ζητάτε. Αθ. Ξανθάκην, Σ.Τ.Γ. 917Α: Θά μπορούσαμε ευχαρίστως να σας δώσωμε αυτό πού ζητάτε, αλλά τά κλισιά αυτά είνε πολύ βαρειά και είνε άδύνατο να σας τά στείλωμε ταχυδρομικώς. 'Εάν κανένας στρατιώτης σας έρρη 'Αθήνα, άς περάση άπ' τά γραφεία μας για να πάρη μερικά 'Ιριόα, Χανιά Κρήτης: 'Η διεύθυνσις του Tyrone Power είνε: 20th Century-Fox Film, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Κ. Ε. Γ. Τακτικόν άναγνώστην, Λεωνίδιον: Τις πληροφορίες αυτές μόνο μιά έφημερίδα θά μπορούσε να σας τίς δώση. Προηγούμενως όμως άπευθυνθήτε στις αστυνομικές και δημοτικές αρχές τίς πόλεώς σας, οί όποιες πρέπει να είνε εις θέσιν να σας πληροφορήσουν. Σούζου 13, 'Ενταύθα: Σας πληροφορούμε πως ό κ. Μοσχονάς πρόκειται συντόμως να έπισκεφθή και πάλι την πόλιν μας. Δέν έχετε, λοιπόν, παρά να κάνετε λίγη ύπομονή. 'Αθανάσιον Γεωργιάκην, 402 Στρ. Νοσ.: Ο συνεργάτης μας κ. Λοιδίας κρατεί στή διάθεσί σας τά όνόματα των ήρώων του κατασκευασμένου πού σας φαίνεται τόσο άπίστατα. Τ. Σ. Π.: Σας επαλαμπάζομε ότι άγνοούμε τίς διευθύνσεις πού ζητάτε. Χ. Χασοράκη, άπ' ούς, 'Αλεξάνδρεια: Τά ποιήματά σας, όχι τόσο επιτυχημένα. 'Αν πραγματικά αγαπάτε την ποίηση, διαβάστε πολλούς καίλους ποιητάς πριν άποφασίσετε να ξαναγράψετε. Γεώργιον και Σ. Ούλην Μ.Π.Α.Κ.ά.λ.μ.π.α.σ.η.: 'Ηρθε επί τέλους ή ώρα να μάθετε και την διεύθυνσι του Georges Guétary: Productions Sirius, 40, rue François 1er, Paris, France. 'Αγγελάκην Κ.Κ.α.μ.α.ν.ν.: 'Η προηγούμενη άπάντησις ισχύει και για σας. 'Ιωάννην Δ.Ι.α.μ.α.ν.τ.η.ν.: 'Η 'μοδιστρούλα' σας, όχι και τόσο ενδιαφέρουσα. Θά της αξίσε ένας καλύτερος ύμνος. Νίκον 'Αγγελάκην, Νέον Κόσμον: Τά γραμματά σας προς τίς δύο διάσημες τραγουδίστριες, στείλτε τα στο Σωματείο 'Ηθοποιών, Σταυροδρόμου 52. 'Ενταύθα: 'Αγαθών Καρανάσων: Σας ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια και σας συγχάρουμε για την εργασία σας πού είνε μιά τρανή άπόδειξις πως άρκει μιά προσπάθεια και λίγη έπιμονή για να κάνει κανείς κάτι καλό. Και τά δύο σας σταυρολέξα της άποστολής 18-6-49 πολύ καλά, θά δημοσιευθούν συντόμως. 'Όσο για την άλλη σας άποστολή, θά σας άπαντήσωμε σέ προσέχες τεύχος μας. Κώσταν Βαμβακίτην, Μυτιλήνη: Οί λέξεις ΙΩΡΑΜ, ΡΙΜ, ΕΔΑΜ, ΑΘΥ, ΑΟ, ΥΛ και μερικές άλλες, θά έπρεπε να λείπουν άπ' τό σταυρολέξο σας. 'Είνε πολύ δύσκολο ν' αντικατασταθούν όλες αυτές, ούτως ώστε να μπορούμε να τό δημοσιεύωμε. Στείλτε μας καλύτερα κανένα πίο 'περιποιημένο' πού να περιέχη μόνο σωστές και διαλεγτές λέξεις. 'Ιωάννην Μ.Α.Κ.Ρ.Α.Κ.η.ν., ΣΤ. 902: Στό 'ρομβοσταυρολέξο', όλη ή δασκολία έγκειται στην κατασκευή, γιατί πρέπει οί λέξεις ν' άρρίζουν όλες από ένα ώριμμένο σημείο και ν' ακολουθούν πάντοτε την ίδια κατεύθυνσι. Θά έπρεπε να τό είχατε προσέξει αυτό, γιατί έχομε δημοσιεύσει άρκετά. 'Εμμ. Μυτιλήνην, Κ.Ε.Β.Ο.Π.: Ούτε τό σχήμα, ούτε τό σχέδιο του σταυρολέξου μας, άνταποκρίνονται στις απαιτήσεις της ειδικής στήλης. Συμπληρώστε ένα από τά σχέδια πού δημοσιεύουμε και στείλτε το στό γραφεία μας. 'Αν είνε καλό θά τό δημοσιεύσωμε ευχαρίστως. 'Αριστέδη Κ.Ο.Ι.κ.ό.π.ο.υ.λ.ο.ν., Σ.Τ.Γ. 919Γ: Πολύ προχειροφτιαγμένο τό σταυρολέξο σας. Ασφαλώς θά είνε τό πρώτο σας. Σ' ένα σταυρολέξο δέν έχουν καμμία θέσι οί λέξεις οί μισοτελειωμένες όπως ΚΑΑΡ, ΒΑΡ, οί άνορθόγραφες όπως ΛΑΚΟΣ, και οί άσυνάρκτες. Περιμένομε κάτι καλύτερο. 'Αγαθών Καρανάσων: Δυστυχώς τά σταυρολέξα σας της άποστολής 4-6-49 είνε άρκετά καλά και θά δημοσιευθούν. 'Αλλή φορά να μας στείλετε πίο λίγα και ή παραλείπετε να τά συνοδεύετε και από τίς εξηγήσεις των λέξεων.

—Εύπιν, Ούρχνιν, ή βάρδιζ σου!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΚΟΡΝΤΕΟΝ

Κύριες, Δεσποινίδες, Κύριοι ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ μπορώ να σας μάθω να παίξετε σωστά και γρήγορα ΑΚΟΡΝΤΕΟΝ. Σύστημα ΜΠΕΚ - ΧΕΡΟΛΔ (Curt, Mahr - Peter, Kreuder), πρωτότυπον,, άσφαλές, ταχυμαθηματικόν. (Διά τους μη έχοντας τούτοτον μελέτη ΔΩΡΕΑΝ). ΣΤΟΥΝΤΙΟ Καθηγητού Γ. Μ. ΒΕΛΟΥΔΙΟΥ, Μαυρομυχάλη 29. 'Όροι 10—2 και 5—8½. (Παραδίδονται και κατ'οίκον) ΜΑΘΗΜΑΤΑ Βιολιού, Κιθάρας, Μανδολίνου. Γ. Μ. ΒΕΛΟΥΔΙΟΣ, Μαυρομυχάλη 29, 'Αθήναι.

Selofrutine για να διατηρήτε πάντοτε τη όρροσία της νεότητος
ADELCO

Υπουλές δηλητηριάσεις ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

Η χρονία καχεξία των κατείχων
των πόλεων

Όταν χαρακτηρίζουμε μια ουσία ως τοξική εννοούμε ότι έχει τη δύναμη να προκαλέσει δηλητηρίαση του οργανισμού μας, που είναι άλλοτε περισσότερο και άλλοτε λιγότερο σοβαρή.

Η λέξις τοξικός παράγεται από το τόξο και σημαίνει κάτι που είναι κατάλληλο γι' αυτό. Δηλαδή: μια ουσία που είναι κατάλληλη για να δηλητηριάσει τα βέλη, που εκσφενδονίζονται από το τόξο.

Αυτή ήταν η αρχική της σημασία.

Οι αρχαίοι χαρακτήριζαν ως τοξικές τις ουσίες με τις οποίες αλείφονταν τα βέλη τους για να τα κάνουν δηλητηριώδη.

Σήμερα όμως αποκαλούν τοξικές τις ουσίες εκείνες που δηλητηριάζουν τον οργανισμό μας.

Η δηλητηρίαση μπορεί να γίνει κατά πολλούς τρόπους.

Ο πρώτος είναι η απλή επαφή με μια τοξική ουσία. Οι περιπτώσεις δηλητηριάσεων μ' αυτόν τον τρόπο είναι σπανιότητες. Λιγότερο σπάνιες είναι οι περιπτώσεις που οφείλονται στο ότι φέρονται στο στόμα μας το χέρι μας που ήρθε περισσότερο σ' επαφή με μια τοξική ουσία.

Αυτό συνέβαινε π. χ. κατά το παρελθόν με τη χρησιμοποίηση σε μεγάλη κλίμακα τοξικών ουσιών στη χρωματουργία.

Πολλές φορές από εκείνες που χρησιμοποιούνταν για το βάψιμο των παιδικών παιχνιδιών ή του ειδικού χαρτιού για το δέσιμο των διδύμων κλπ., ήταν αληθινά δηλητήρια!

Ο δεύτερος τρόπος δηλητηρίασης είναι η εισαγωγή μέσα στο αίμα μας τοξικών ουσιών, είτε με ένεσεις, είτε με ένα αίχμηρο όργανο, π. χ. ένα μαχαίρι, που έχουμε έμβαπτίσει από πριν μέσα σε μια τοξική ουσία.

Τρίτος τρόπος δηλητηρίασης είναι εκείνος που οφείλεται σε τροφές, είτε γιατί οι ίδιες είναι τοξικές, όπως συμβαίνει π. χ. με ωρισμένα είδη μανιταριών, είτε γιατί έγιναν τοξικές συνεπεία κακής διατήρησης (χαλασμένα κρέατα, ψάρια, φρούτα, κλπ.), είτε γιατί παρασκευάστηκαν με τέτοιο τρόπο ή μέσα σε δοχεία που τις έκαναν τοξικές.

Οι δηλητηριάσεις αυτού του είδους είναι πολύ συχνές κατά το καλοκαίρι.

Ένας τελευταίος τρόπος δηλητηρίασης είναι η εισπνοή τοξικών αερίων. Αυτά τα αέρια επενεργούν κατά τρεις τρόπους:

α) Είτε παρεμποδίζουν την είσοδο του οξυγόνου στα κύτταρα (χλώριο, νιτρώδεις αέρια, κλπ.).

β) Είτε τροποποιούν τη σύσταση της ατμοσφαιρικής και προκαλούν δηλητηρίαση του αίματος (άνθρακικό δξύ, ανιλίνη, κλπ.).

γ) Είτε, τέλος, παρεμποδίζουν την αναπνοή των ιστών (υδροκυάνιο, κλπ.).

Οι σύγχρονες παρατηρήσεις απέδειξαν ότι όλοι οι κάτοικοι των μεγαλουπόλεων και των περιοχών όπου υπάρχει συγκέντρωση βιομηχανιών, υφίστανται μια συνεχή δηλητηρίαση από διάφορα αέρια που αιωρούνται μέσα στην ατμόσφαιρα.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζική αποτρίχωση του προσώπου κλπ. άνευ ούδεμιας βλάβης του δέρματος, επιτυγχάνεται δια τελευταίου τύπου ιβδικού μηχανήματος υπό του ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ Ιατρού κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕΤΟΡΑΧΗ, Ιατρείον: Όδου Γερανίου 33, Τηλ. 53-539 2—7 μ. μ.

Κατά το Νοέμβριο του 1930, οι κάτοικοι μιας περιοχής του Μαζέλα άρχισαν να παρουσιάζουν συμπτώματα μιας ομαδικής καχεξίας, που συνοδεύονταν και από αλλοίωση της συστάσεως του αίματος. Οι γιατροί τα είχαν χαμένα στην κυριολεξία, γιατί δεν μπορούσαν να εξηγήσουν πού οφείλετο αυτή η περίεργη «επιδημία» που είχε απλωθεί στην περιοχή. Τελικά, ανακαλύφθηκε ότι επρόκειτο για μια συγκέντρωση στην ατμόσφαιρα ατμών θείου που προέρχονταν από τα γειτονικά μεταλλεία.

Πόσο δε σημαντική είναι η αλλοίωση της ατμοσφαιρικής στα μέρη όπου υπάρχει συγκέντρωση βιομηχανιών το δείχνουν αρκετά οι ακόλουθοι αριθμοί.

Κατά το 1899, το χιόνι που έπεφτε στην περιοχή της Λιένης περιείχε 0 γραμμάρια 002 — 007 θείου κατά λίτρο. Κατά το 1931, με την ανάπτυξη των διαφόρων βιομηχανιών της περιοχής, η περιεκτικότητα του χιονιού σε θείο ήταν 0 γραμμάρια 009 — 026 κατά λίτρο.

Η εξέταση, έξ άλλου, της ατμοσφαιρικής της βιομηχανικής περιοχής του Σικάγου απέδειξε ότι περιείχε σε χιλιοστόγραμμα κατά κυβικό μέτρο (δηλαδή σε αέρα βάρους 1293 γραμμάρια) τις ακόλουθες αναλογίες τοξικών ουσιών:

Χλώριο	0,2
Οξυγονούχους ενώσεις θείου	1—
Νιτρώδεις αέρια	0,01
Αμμωνία	0,005
Ανθρακικών οξείων	4—
Κοινό αέριο σε κατάσταση αιωρήσεως	1,7

Μια πηγή συνεχούς δηλητηρίασης της ατμοσφαιρικής των μεγαλών πόλεων αποτελούν, έξ άλλου, οι εξατμίσεις των αυτοκινήτων, που περιέχουν 5 — 8% ανθρακικού οξέος, λόγω της ατελούς καύσεως της βενζίνης. Η ποσότητα αυτή είναι αρκετά σημαντική, δεδομένου ότι το ανθρακικό δξύ αρχίζει να γίνεται επικίνδυνο, μόλις η ανάλυσή του μέσα στον αέρα που αναπνέουμε υπερβεί τα 1 — 20/100.

Μπορεί, λοιπόν, να είπαμε ότι για τους κατοίκους των πόλεων η κυριώτερη πηγή δηλητηρίασης είναι ο αέρας που αναπνέουν. Με μόνη τη διαφορά ότι η δηλητηρίαση μ' αυτό τον τρόπο είναι ύπουλη και ότι τα αποτελέσματά της δεν εκδηλώνονται με κεραυνόβλο τρόπο, όπως στις δηλητηριάσεις με άλλα μέσα.

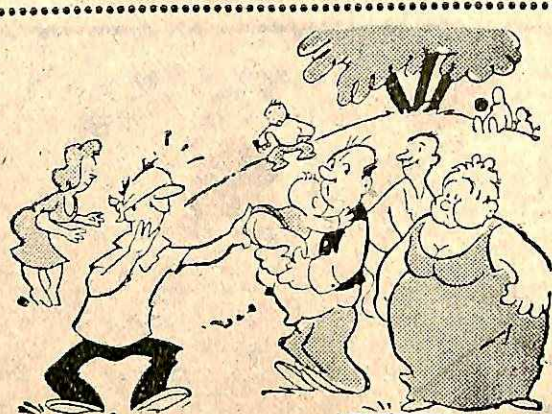
Η «γραφική»

Ένα από τα αξιοθέατα του Παρισιού που κάνουν τη μεγαλύτερη εντύπωση στους Αμερικανούς και Άγγλους περιηγητές, είναι... τα ούρητρη που υπάρχουν στα πεζοδρόμια της γαλλικής πρωτεύουσας!

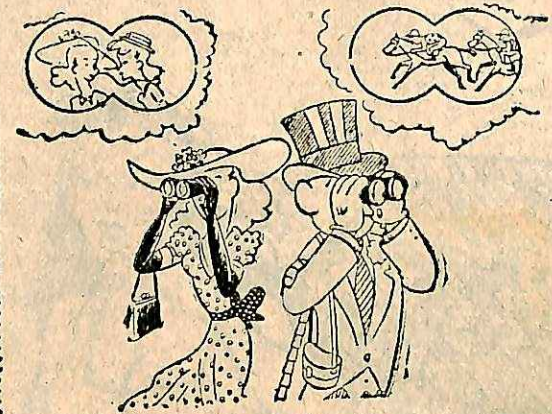
Όταν πρωτοέκαναν την εμφάνισή τους, στις αρχές του περασμένου αιώνα, ήταν κινητά, τροχοφόρα, για να μεταφέρονται κάθε τόσο ως το Σηκουάνα και να καθαρίζονται. Αργότερα, πήραν τη σημερινή στασιμη μορφή τους, ονομάστηκαν δε στην αρχή «Στήλες Ραμπυτών», απ' το όνομα του Δημάρχου που τα είχε εγκαταστήσει.

Στα χρόνια του τελευταίου πολέμου, χρησιμοποιούνταν πολύ ως μέρη συνάντησης και ανταλλαγής πληροφοριών των μελών της Αντίστασης.

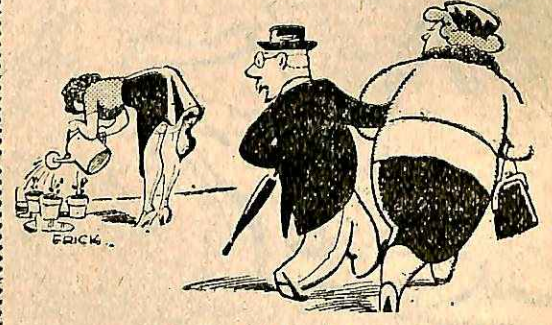
Τελευταίως, ψυφίσθηκε μια πίστωση 350.000.000 φράγκων για την κατασκευή 60 υπογείων ούρητριων, που β' αντικαταστήσουν τα 400 υπαίθρια. Έτσι, θα ικανοποιηθεί η καλαισθησία των ξένων. Υπαρχουν ωστόσο πολλοί που παραπονούνται ότι ο νεωτερισμός αυτός θα καταστρέψει... τη χάρη και τη γραφικότητα του Παρισιού!...

— Αυτή τη φορά είναι η θεία 'Αγλαΐα!...
(Από την «France-Hebdo»)

Στις Ιπποδρόμους (Από την «Presse»)

— Για στάσου να δώ τί λουλούδια είναι αυτά που ποτίζει η δεσποινίς!...
(Από το «Jules»)

— Ξέχασες μερικά γράμματα!...
— Μα ξερετε τα χρώματα είναι πανάκριβα!...
(Από την «Presse»)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΖΕΙΜΕΣ 12ΕΗ2

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Τσέστερ Κέιν, άνθρωπος του υποκόσμου της Νέας Υόρκης, φτάνει στο Παριζ για να αναπαυθεί για κάμποσον καιρό, ξεθεύοντας 20.000 δολάρια που κέρδισε στα χαρτιά.

Ο Τσέστερ είχε περίεργες τύχες παλλακάρ. Έχει στο παθητικό του πέντε φόνους. Άλλα τους αντιπάλους του τους σκότωσε άνω νόμιμα και γι' αυτό ακριβώς κυκλοφορεί ελεύθερος.

Ο Κέιν είναι άφραστος στο γούγο τραβήγμα του πιστολιού και στο σπιδί. Κατά βάθος έχει καλή καρδιά. Αν δεν τον πειράζουν δεν κάνει κακό σε κανένα. Άλλοι όμως όπως ο Τσέστερ Κέιν, που θα τον ληστέουν να τα βάλουν μαζί του!

Μόλις φτάνει στο Παριζ, ο Τσέστερ γίνεται αντικείμενο εξαιρετικής περιποίησης. Στο ξενοδοχείο του φέρονται πρόθυμα κι ευγενικά. Ο διευθυντής της χαρτοπαικτικής Λέσχης της πόλης κ. Σπεράττα τον καλεί και τον συμπεριφέρεται μ' αβάνταση ενκαρδιότητα. Ο Δήμαρχος του Παριζ, ο Πάρις Κ. Κιλέαν, που ηλεώθηκε για να του εκφράσει τη γαρά, του γράφει ότι ο Κέιν είναι ένας άνθρωπος που μπορεί να γίνει ένας καλός πολίτης.

Τι σημαίνει όλες αυτές οι περιποιήσεις; Ο Κέιν αρχίζει να υποπτεύεται κάποια παγίδα.

Μόνο ο αντίπαλός του Κιλέαν στις δημόσιες εκλογές, που θα γίνει σε λίγον καιρό, ο Χέρι, συνιστά στον Τσέστερ να φύγει άμεσα απ' το Παριζ, γιατί ο Κιλέαν, που δεν έχουν περάσει οι παλλακρίες και τα αιματοκυλισμάτα.

Το ίδιο βράδυ, ο υπογεωμετρικός Σπεράττα, συνιστά στον Κέιν την ωραιότερη υπάλληλο της Λέσχης, τις Γουόντερλ, για να τον διασκεδάσει με τη συντροφιά της.

Είπατε από ένα μανιτό που κάνουν κάτω απ' το φεγγάρι, το ζευγάρι γυρίζει στο ξενοδοχείο, όπου ο Κιλέαν έχει στείλει για τον Κέιν μερικές μπουκάλες μ' έλκετα πατά.

Ο Τσέστερ ανοίγει μια μπουκάλα με μπράντυ. Μόλις πίνει όμως το πρώτο ποτήρι σωριάζεται κάτω αναίσθητος. Το μπράντυ περιείχε θρασυτικό ναρκωτικό.

Όταν συνέχεται ο Κέιν, κοντά στα εφημέρια, το διαμέρισμά του είναι άνω κάτω. Η μίς Γουόντερλ σούρλαζει κατατρομαγμένη. Στο σαλόνι βρίσκεται νεκρός, μέσα σε μια λίμνη αίματος, ο Χέρι. Πλάι στο πάτωμα είναι ριχμένο το πιστόλι του Τσέστερ.

Ανοίγει η πόρτα και μπαίνουν οι υπάλληλοι του ξενοδοχείου, μερικοί πελάτες, ο αστυνομικός Φλάγκερτ κι άλλοι αστυνομικοί.

Ο Κέιν την έχει άσχημα. Μαντεύει τώρα καλά σε τι «βρωμούλευση» τον εμπλέξαν. Ο Φλάγκερτ αρχίζει την ανάκριση. Λυσσάντας έναντι του Τσέστερ, με το πιστόλι στο χέρι, έτοιμος να τον πυροβολήσει στην παρμηκή κίνηση που θα του έκανε να καίει.

— Άσπασχολήστε μ' αυτήν, είπε ο Φλάγκερτ στον ντετεκτίβ.

Εκείνος γονάτισε κοντά της. Φαίνεται όμως πως τα είχε χάσει, γιατί περιορίστηκε να την κυτάξει, χωρίς να κάνει τίποτα.

Κύτταζε γύρω στο δωμάτιο. Τα τασάκια ήταν γεμάτα υπασιγάρια. Πάνω στο τζάκι υπήρχαν δυο μπουτίλιες ούτις αδειανές. Μια άλλη ήταν πεσμένη κατά γης και το πιστόλι είχε χυθεί στο χαλί. Ένα κάπτιο βρωμούσε ούτις.

Θύμια ήταν αναποδογυρισμένα. Θύλησαν, μ' αυτή τη σκηνοθεσία, να δείξουν πως είχε προηγηθεί ένα όργιο μεθυσμού και το πέτυχαν.

Πάνω στο πάτωμα, πλάι στο πάτωμα, ήταν ένα πιστόλι Λούγκερ. Αίμα κι άσπρα μαλλιά ήταν «λημ» α στη λαβή του. Αναγνώρισα αυτό το πιστόλι: Ήταν το δικό μου.

Μείναμε καθισμένοι μισή ώρα ακόμα, χωρίς να λέμε τίποτα. Η μίς Γουόντερλ κίνηθηκε μια - δυο φορές κι αναπνεύσε αλλά χωρίς να συνέλθει.

— Άρτισα να νάνω την ύπουλη νή μου, όταν ή πόρτα άνοιξε απότομα, κι' έβγαλ' καν' όσ' αν- θρώπους με μεγάλ' παύση κα- πέλλο μπήκε μέσα. Όταν έ- βγαλε τον Μουσσολίνι, όταν έ- βγαλε λόγο από τα υπαλκόνια, Κύτταζε πρώτα γύρω του κι' έπειτα ήρθε κατ' εθείας προς έμένα.

— Χέις είστε ο Κέιν; που είπατε απάντησέ μου το χέρι. Λέγεται Κιλέαν. Δεν έχετε να μου πείτε τίποτα. Θα φροντί- σω να σας φερθούν ευγενικά. Είπατε καλεσμένος μου και έδω- έγω να φροντίσω για τους κα- λεσμένους μου.

Δεν έσφιξα το χέρι του. Ού- τε καν σπρώχθηκα.

— Ο αντίπαλός σας είναι νεκρός, Κιλέαν, του είπα κυ- τάζοντας τον από πάνω ως κα- τάξοντας τον από κάτω ως κα- τάξοντας τον από πίσω. Δεν έχε- τε. Και σεις επίσης δεν έχε- τε να φοβάσαστε τίποτα.

Τραβήξε απότομα το χέρι του και κύτταξε τον Χέρι.

— Τον καύμένο! είπα, με δάκρυα στα μάτια. Ήταν ένας αντίπαλος τίμιος και θαρρα- λές. Ή πόλι μας χάνει πολλά με το θάνατό του.

— Φυλάχτε το αυτό για τους δημοσιογράφους, τον συ- βούλεψα.

Είμαστε όλοι ακίνητοι, αν- ιωνικόν, όταν η μίς Γουόντε- ρλ, εναέρισε εαυθικά να συ- λιάζει.

— Η ανάκριση

Ο Κιλέαν δείχτηκε, τη

στιγμή εκείνη, Ένας περίφη- μος ήθοποιος.

—Θα είμαστε ελκρινείς με τον Κέιν, είπε χτυπώντας με τη γροθιά του τη ράχη ενός καθίσματος. Ξέρω πως φαίνο- μενικά όλα είναι εναντίον του, αλλά είναι καλεσμένος μου και θέλω να τον βοηθήσω.

—Κι' έπειτα; είπε ο Φλά-γκερτ ανασπώνοντας τους ώ- μους του. Γιατί να χάνουμε τον καιρό μας; Θέλω να πάρω αυ- τόν τον παληάνθρωπο στο τυπ- μα για να τον ανακρίνω.

—Δεν είμαστε βέβαιοι πως είναι ένοχος, γρύλλισε ο Κιλέ-αν. Δεν πρέπει να τον συλλά- βετε προτού πεισθώ ότι έχετε σοβαρές ενδείξεις εναντίον του. Θα τον ανακρίνουμε εδώ.

—Είστε πολύ ευγενής, του είπα.

Δεν με κύτταξε καθόλου. —Κάμετε αυτή τη γυναίκα να συμπάσι, εξακολούθησε, δεί-χνοντας με το δάχτυλο την μίς Γουόντερλ, που έκλαιγε παρά-μερα, σκουπίζοντας τα μάτια της μ' ένα μαντήλι, που της είχε δώσει ο ντετεκτίβ του ξε-νοδοχείου. Δεν βέλω ν' ανοίξη το στόμα της, προτού ακούσου- με τους άλλους μάρτυρες.

Εξακολούθησα να καπνίζω, κυττάζοντας το παράθυρο, ενώ ο Κιλέαν τηλεφωνούσε. Τέλος, όλα κανονίστηκαν σύμφωνα με την επιθυμία του κι' άρχισα-με.

Ο υπάλληλος του ξενοδο-χείου, ο ντετεκτίβ, ο Σπερά-ττα κι' ο υπάλληλος του Κιλέ-αν, που είχαν κληθεί στο με-ναζύ, περίμεναν έξω στο διά-δρομο.

Την μίς Γουόντερλ την ο-δήγησαν στην κρεβατοκάμαρα και την εμπιστεύτηκαν σε μια χοντρή μαυροντυμένη γυναίκα, πρηνή στην φωνάζει, από τις Δημόσιες Φυλάκες, για να την επιβλέπει. Της είπαν συγχρό-νως να ντυθεί.

Είχα δυο αστυνομικούς πί-σω από το καθισμά μου. Ή-σαν άγριοι, έτοιμοι να με κου-σάν άγριοι, αν έκανα την πα-ματιάζουν, αν έκανα την πα-ραμική προσπάθεια να κουνή-σω το χέρι μου, αλλά προσπα-σά να μην το δείχνουν. Ή-σαν επίσης εκεί ο Φλάγκερτ, σαν επίσης εκεί ο Φλάγκερτ, δυο αστυνομικοί με πολιτικά,

—Είπατε τέσσερες μήνες τώ-ρα. Σ' αυτό το διάστημα, έ-χεις παίξει, ναι ή όχι;

—Έκαμα ένα νεύμα καταφα-τικό.

—Κέρδισες πολλά;

—Όχι και τόσο πολλά, α-πάντησα.

—Βρίσκεσαι ότι είκοσι χί-λια;

—Ναι.

—Το σελλίνι

Κάποιος Σκατσέζος έμεινε διάσημος μ' αυτή την ιστορία που συνέβη πριν από τον πόλεμο. Κάποια μέρα παρυσιάσθη-κε στην Σκωτία, Γουόντ και ζήτησε να δη τον ανώτερο διευ-θυντή για να του ανακοινώσει πως είχε χάσει ένα σελλίνι στην θυτή για να του δώσει πίσω. Ο διευθυντής, που τον είχε συ-νατήσει, απάντησε να διασκεδάσει μαζί του και τον διαβε-βαίωσε πως όλη η αστυνομία του Λονδίνου θα σκεπάζονταν στο πόδι για να του βρή το σελλίνι του.

Τη νύκτα — από «επιοικονομική» της τύχης — έπαθαν κάποια βλάβη οι σαλόνι του γκαζιού κάτω από την «Ολνι Μπόντ Στρήτ» και πενήντα ερύτες ατάλθηκαν για να ανακα-λύψουν την αιτία της βλάβης. Έσκαψαν λοιπόν ένα κανάλι δυο μέτρων φέρουσε από το ένα πεζοδρόμιο ως το άλλο του δρό-μου. Φυσικά όλη η κυκλοφορία είχε σταματήσει και οι υπό-λοιποι σαλόνες ήταν στον αέρα.

Την άλλη μέρα το πρωί ο Σκατσέζος έπηγε στο δρόμο «Χάρρις» μια ματιά στους εργάτες που δούλευαν και ύστερα έτρε-ξε να τηλεφωνήσει στην αστυνομία.

—Αν και δουλεύουν πολύ καλά οι εργάτες που ανοίγουν τους σαλόνες, είναι περιττό να εξακολουθήσουν, γιατί το σελλίνι μου το βρήκα στην τσέπη του πατελάνιού μου!...

—Το σελλίνι

Ένας φωτογράφος κι' ένας γιό-τρος. —Ακόμα ένας στενογρά-φος, καθισμένος σε μια γωνία, έγραφε με μεγάλη σοβαρότη-τα, σαν να εξαρτιόταν η δική του ζωή κι' όχι η δική μου, από την ακρίβεια των σημειώ-σεών του.

—Θαυμάσια! είπε ο Κιλέ-αν. Έμπρός!

Ο Φλάγκερτ δεν κρατιόταν από τη χαρά του, που με είχε στα νύχια του. Στάθηκε μπρο-στά μου, με μια λάμψη μίσους στη ματιά του.

—Μάλιστα, είπα. Και σεις είστε ο αστυνομικός Φλάγκερτ, που δεν έχει ούτε ένα φίλο για να πη έναν καλό λόγο γι' αυ-τόν.

—Ο Κιλέαν σπρώχθηκε από-τομα.

—Ακούστε, Κέιν, μου είπα. Ή ύποθεσι είναι πολύ σοβα-ρή για σας. Δεν σταματάτε να κάνετε πνεύμα;

—Είμαι ένα πρόβατο επί-σφαγίν, του απάντησα χαμο-γελώντας. Τι σας πειράζει αν κοροϊδεύω λιγάκι αυτόν τον άρχιο;

—Αυτό δεν θα σας βοηθήση σε τίποτα, ψιθύρισε ο Κιλέαν.

—Τόσσο ξανακάθησε. Ο Φλάγκερτ τριγυρνούσε νευρι-κά μέσα στο δωμάτιο.

Μόλις ο Κιλέαν τελείωσε έ-πανέλαβε:

—Λοιπόν, λέγεσαι Τσέστερ Κέιν, και είσαι ένας χαρτοπαί-κτης έξ επαγγέλματος.

—Το παίγνιδι δεν είναι έ-παγγελμα, παρατήρησα.

Το πρόσωπό του έγινε κα-τακόκκινο.

—Παραδέχεσαι ότι κερδίζεις τη ζωή σου χαρτοπαίζοντας;

—Όχι, δεν κερδίζω ακόμα τη ζωή μου, όπως λές. Μόλις άποστρατεύθηκα.

—Είναι τέσσερες μήνες τώ-ρα. Σ' αυτό το διάστημα, έ-χεις παίξει, ναι ή όχι;

—Έκαμα ένα νεύμα καταφα-τικό.

—Κέρδισες πολλά;

—Όχι και τόσο πολλά, α-πάντησα.

—Βρίσκεσαι ότι είκοσι χί-λια;

—Ναι.

—Το σελλίνι

Κάποιος Σκατσέζος έμεινε διάσημος μ' αυτή την ιστορία που συνέβη πριν από τον πόλεμο. Κάποια μέρα παρυσιάσθη-κε στην Σκωτία, Γουόντ και ζήτησε να δη τον ανώτερο διευ-θυντή για να του ανακοινώσει πως είχε χάσει ένα σελλίνι στην θυτή για να του δώσει πίσω. Ο διευθυντής, που τον είχε συ-νατήσει, απάντησε να διασκεδάσει μαζί του και τον διαβε-βαίωσε πως όλη η αστυνομία του Λονδίνου θα σκεπάζονταν στο πόδι για να του βρή το σελλίνι του.

Τη νύκτα — από «επιοικονομική» της τύχης — έπαθαν κάποια βλάβη οι σαλόνι του γκαζιού κάτω από την «Ολνι Μπόντ Στρήτ» και πενήντα ερύτες ατάλθηκαν για να ανακα-λύψουν την αιτία της βλάβης. Έσκαψαν λοιπόν ένα κανάλι δυο μέτρων φέρουσε από το ένα πεζοδρόμιο ως το άλλο του δρό-μου. Φυσικά όλη η κυκλοφορία είχε σταματήσει και οι υπό-λοιποι σαλόνες ήταν στον αέρα.

Την άλλη μέρα το πρωί ο Σκατσέζος έπηγε στο δρόμο «Χάρρις» μια ματιά στους εργάτες που δούλευαν και ύστερα έτρε-ξε να τηλεφωνήσει στην αστυνομία.

—Αν και δουλεύουν πολύ καλά οι εργάτες που ανοίγουν τους σαλόνες, είναι περιττό να εξακολουθήσουν, γιατί το σελλίνι μου το βρήκα στην τσέπη του πατελάνιού μου!...

Λιάδες δολάρια είναι λίγα;
—Δεν είναι άσχημα βέβαια.
Διάσσε κι' αποφάσισε να
σταματήσει εκεί. Είχε πιστο-
ποίησει άλλωστε το γεγονός
ότι έπαιζα.

—Είναι αλήθεια ότι δολο-
φόνες πέντε ανθρώπων σε
τέσσερες μήνες; με ρώτησε
κατόπιν άποτομα.

Ο Κιλεάνο άνασκήκωσε μ'
ένα πηήμα.

—Αφήστε το αυτό, φώναξε.
Ο Κέιν ήταν σε κατάσταση νο-
μίμου άμυνας όταν έγιναν αυ-
τοί οι φόνοι.

—Τους δολοφόνησε! ούρλια-
ξε ο Φλάγκερτυ. Σκεπτήτε το
λίγακι! Πέντε άνθρωποι σε
τέσσερες μήνες! Όμορφο φά-
κελλο έχετε Κέιν! Και είτε ή-
ταν νόμιμη άμυνα είτε όχι, εί-
ναι πάντως τρομακτικό! Κάθε
τίμιος πολίτης της χώρας μας
θα τόνισα έτσι.

Ο Κιλεάνο ξανακάθισε γρυλ-
λίζοντας.

—Εμπρός, εξακολούθησε ο
Φλάγκερτυ. Τους, σκότωσαν,
δεν είν' έτσι;

—Πέντε παλάνθρωποι ήθε-
λαν να με κλέψουν στα χαρτιά,
άπάντησε ήρεμα. Ύπερασπι-
στήκα τον εαυτό μου. Αν αυ-
τό το λέτε δολοφονία, τότε
ναί, τους δολοφόνησα.

Ο Φλάγκερτυ στράφηκε
προς τον στενογράφο.

—Ομολογεί ο ίδιος ότι δολο-
φόνος πέντε άθώων! ούρ-
λιαξε.

Αυτά τα λόγια έκαμαν και
πάλι τον Κιλεάνο να τιναχτεί
άπάνω, άλλ' εγώ άρχισα να έκ-
νευρίζω με την ύποκρισία του.

—Μην κουράζεσαι λοιπόν,
του είπα. Τα γεγονότα εκείνα
έχουν αποδειχθεί πλήρως κι'
ο Εισαγγελέας της Νέας Υόρ-
κης έχει εκδώσει απαλλακτικό
βούλευμα. Δεν ιδρώνει τ' αυτό
μου από τις φλυαρίες της έ-
παρσιακής άστυνομίας.

Ο Φλάγκερτυ φαινόταν έ-
τοιμος να σωριασθεί απόπλη-
κτος.

—Εξακολούθησε, είπε ξερά
ο Κιλεάνο και ξανακάθισε, ρί-
χνοντας μου ένα θυμωμένο
βλέμμα.

—Θα το ιδούμε αυτό αν ή-
δρώνη το αυτό σου ή όχι, είπε
ο Φλάγκερτυ, ακούγοντας τις
γροθιές του. Άκουσε με! Ήρ-
θες στο Παρανταίς Παλις έ-
πειδη ήξερες καλά πως ήταν
ένα χρυσωρυχείο για τους άν-
θρώπους σαν και σένα. Ήθε-
λες να ξετινάξεις τον πάγκο
του Καζίνο.

—Τί βλακεία! είπα. Ήρθα
για να ξεκουραστώ.

—Κι' ωστόσο, μόλις ήρθες,
έτρεξες στο Καζίνο, γυρλίσες
ο Φλάγκερτυ.

—Με προσκάλεσε ο Σπερά-
τζα. Κι' έπειδη δεν είχα τίπο-
τε καλύτερο να κάνω, πήγα.

—Από πότε γνωρίζεις το
Σπεράτζα;

—Δεν τον ήξερα.

Ο Φλάγκερτυ άνασκήκωσε
τα φρύδια του.

—Α! δεν τον ήξερες! Και
δεν το βρίσκει παραξένο το
ότι ο Σπεράτζα σε κάλεσε στο
Καζίνο χωρίς να σε ξέρει;

—Πολύ παραξένο, είπα, χα-
μογελώντας.

—Ετσι λοιπόν. Κι' αν δεν
σε κάλεσε; Αν πήγες άπρόσ-
κλητος, γιατί ήθελες όσο το
δυνατόν γρηγορώτερα να κάνης
τη βρωμιά σου;

Κουνούσε το δάχτυλό του
μπροστά στο πρόσωπό μου και
ξεφώνιζε σαν δαιμονισμένος.

—Τελείωνε, του είπα ήρεμα,
αν δεν θέλεις να σου σπάσω
τα μούτρα με μία γροθιά!

—Έκανε μεταβολή, διέσχισε
το δωμάτιο, άνοιξε την πόρτα
και φώναξε τον Σπεράτζα μέ-
σα.

—Εκείνος χαμογέλασε σ' ε-
μούς γύρω άλλ' όταν έφριξε
μία ματιά στο πτώμα του Χέ-
ρικ, που ήταν σκεπασμένο με
την κουβέρτα, το χαμογέλο έ-
σβυσε από τα χείλη του. Με
κύτταξε κι' έστρεψε τα μάτια
του άμέσως άλλου.

—Αναψά' ένα άλλο τσιγάρο.
Δεν θ' άργούσα να μάθω τί
μού σκάρωναν.

Πραγματικά, ο Σπεράτζα
δήλωσε ότι δεν μου είχε τηλε-
φωνήσει ποτέ. Ίσχυρίστηκε ό-
τι άγνοούσε πως ήμουν στην
πόλη, κι' ότι τόμαθε όταν με
είδε στο Καζίνο. Με ήξερε,
λέει, έκ φήμη, κι' έκνευρίστη-
κε όταν με είδε εκεί.

Από κείνη τη στιγμή, κα-
τάλαβα ότι ήθελεν το τομάρι
μου. Φώναξα στον Σπεράτζα
πως ήταν ψεύτης. Αυτό φάνη-
κε να τον στενοχωρή. Άλλά έ-
βλεπα καλά, πως όσα έλεγα

δεν τα πίστευαν.
Ο Φλάγκερτυ άφισε τον
Σπεράτζα και ξαναγύρισε
σε μένα, παίρνοντας ένα ύ-
φος ύποκριτικό.

—Δεν θα σε ώφελήσει σε
τίποτα. Κέιν, αν εξακολουθή-
σης να λες ψέμματα, μου είπε.

—Άφισέ με ήσουν, του
φώναξα, φυσώντας τον καπνό
του τσιγάρου μου στο πρόσω-
πό του.

—Περίμενε να σε πάω στο
τιμήμα και θα σου δείξω! γρυλ-
λισε.

—Αυτό δεν έγινε ακόμα, του
παρητήρησα.

—Συνάντησες τον Χέρικ στο
Καζίνο;

—Μάλιστα.

—Σου είπα να έγκαταλείψης
την πόλη;

—Με συμβούλεψε να έγκατα-
λείψω την πόλη, διώρθωσε.

—Και τί του άπάντησες;

—Ότι θάμυνα.

—Του είπες να πάη στο
διάβολο, ναί! Και του είπες
ακόμη ότι θα τον καθάριζες,
αν έχωνε τη μύτη του στις ύ-
ποθέσεις σου!

—Βλακείες! είπα.
Ο Φλάγκερτυ φώναξε τον
υπάρχον του Καζίνο, που δη-
λώσε ότι είχα άπειλήσει τον
Χέρικ.

—Ναί, βεβαίωσε, ο Κέιν,
είπε στο θύμα: «Αν χάσεις τη
μύτη σου στις υποθέσεις μου,
θα σε σκοτώσω!»

Παστεριωμένον γάλα

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΣΥΜΦΩΝΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟ ΟΤΙ:

• Ένα ποτήρι γάλα κάθε
πρωί σας δίνει καινούρ-
γιες δυνάμεις για την
δουλειά της ημέρας.

• Ένα δεύτερο ποτή-
ρι γάλα παγωμένο τό-
μοσημέρι σας ξεκου-
ράζει και σας δροσίζει.

• Κι' άλλο ένα το βράδυ,
πριν κοιμηθήτε, κάνει τον
ύπνο εύχάριστο και το ξύ-
πνημα σας βρίσκει με κέψ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Α.Ε. ΑΛΕΚΤΩΡ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ ΥΠΕΥΘΥΝΩΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΚΜΑΘΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΜΑΣ

ΜΑΡ. ΓΟΥΔΑ

ΕΤΟΣ ΙΑΡΥΣΕΩΣ 1915

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1 (ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ)

ρείς να άνατρέψης αυτή τη
σκευωρία, που μου σκάρωσαν.

—Υπολογίζω σε σένα. Με κρα-
τούν καλά. Εγώ δεν μπορώ να
κάνω τίποτα. Άλλ' αν έχης
κουράγιο, μπορείς να πης την
αλήθεια και θάμια ήσουν.

—Ε-
χουμε περάσει μερικές όμορφες
στιγμές έμεις οι δυο. Μπορού-
με ακόμα να περάσουμε κι'
άλλες. Άλλά πρέπει να είσαι
στο πλευρό μου. Λοιπόν, πές
τους την αλήθεια.

—Μία στιγμή, είπε ο Κιλε-
άνο και σηκώθηκε όρθιος.

—Είδες την έντύπωσι πώς,
παρα την επιθυμία του να με
βοηθήσ, άρχισε να πείθεται
ότι είμαι ένοχος. Ή κωμωδία
ήταν έξυπνη. Διέσχισε το δω-
μάτιο και πλησίασε την μίς
Γουόντερλυ.

—Ο λόγος σας δεν θα βα-
ρύνη καθόλου στο δικαστήριο,
της είπε. Είστε, και σας επι-
σης άρκετά άσχημα μελεγμέ-
νη. Αν ο Κέιν δεν σκότωσε
τον Χέρικ, θα πη ότι τον σκο-
τώσατε σεις ή ίδια. Και ξε-
ρετε πως θα το αποδείξουν αυ-
τό, γιατί ή πόρτα ήταν κλει-
δωμένη από μέσα. Λοιπόν, μην
πτή ψέμματα, γιατί κινδυνεύ-
ετε πολύ.

Είδα πως είχαν πάρει όλα
τα μέτρα τους. Αν ή μίς Γου-
όντερλυ έλεγε πως είχα λιπο-
θυμώσει, θα της φόρτωναν το
έγκλημα. Δεν τους ενδιέφερε
σε ποιόν θα το φόρτωναν, φτά-
νει να το φόρτωναν σε κάποιον.

—Οκέι, μικρούλα! της εί-
πα. Πες ψέμματα αν θέλεις.
Έχει δίκιο ο Κιλεάνο. Είναι
πολύ παλάνθρωποι όλοι τους!

—Δεν θα πω τίποτα, ψιθύ-
ρισε ή νέα κι' άρχισε να κλαίη.

Ο Φλάγκερτυ δεν το περι-
ένευε αυτό. Την άρπαξε από το
μπράτσο και την σήκωσε
από το κάθισμα.

—Θα μιλήσεις! ούρλιαξε.

Την κουνούσε τόσο άποτομα,
ώστε το κεφάλι της πήγαινε
δεξιά κι' αριστερά.

Σηκώθηκε και πήδησε άπά-
νω του, προτού οι δυο άστυνο-
μικοί, που με φύλαγαν, προ-
φτάσουν να κινηθούν.

Τού έδωσα μία δυνατή γρο-
θιά στο στόμα. Έπεσε ανά-
σκελα, φτυόνοντας αίμα. Αυτό
μούδωσε μία μεγάλη εύχαρι-
στησι.

Οι άστυνομικοί πήδησαν ά-
πάνω μου κι' ένας άπ' αυτούς
μούδωσε με το κλομπ στο κε-
φάλι.

Όταν συνήλθα, ο Φλάγκερ-
τυ είχε σηκωθεί κι' είχε καθί-
σει. Εγώ είχα ένα πηήμα στο
κεφάλι, άλλ' εκείνος είχε
χάσει δυο δόντια.

Σε λίγο ή άτμόσφαιρα έγι-
νε πιο ήρεμη. Άλλ' ο Φλάγκερ-
τυ δεν μπορούσε πιά να εξα-
κολούθησ την άνακρισι. Τον
άντικατέστησε ο Κιλεάνο. Πή-
γε και στάθηκε μπροστά στην
μίς Γουόντερλυ.

—Αν δεν πτή τί συνέβη,
θα συλληφθήτε, της είπε.

—Τί είναι αυτά; φώναξα,
τρίβοντας το χτυπημένο κεφα-
λι μου. Πές τους πως λιποθύ-
μησε και πως δεν ξέρεις τί-
ποτα. Δεν τους λείπουν οι
μάρτυρες.

Ένας από τους άστυνομι-
κούς μου έδωσε ένα χαστούκι.

—Κλείστο! μου είπε.

—Θα μου το πληρώσης αύ-
τό! τον άπέιλσα, κυττάζον-
τάς τον τόσο άγρια, ώστε άπο-
τραβήχτηκε.

Τα βλέμματα της μίς Γουόν-
τερλυ πήγαιναν από τον Κιλεά-
νο σε μένα. Ήταν κάτωχρη,
άλλά στα μάτια της διέκρινα

μιά λάμψη που μου έδινε έλπί-
δες.

—Δεν είναι αυτός, είπε τέ-
λος. Ήσαν όλα σκηνοθετημέ-
να. Κανέτε με ό,τι θέλετε, το
ίδιο μου κάνει. Δεν είναι αυ-
τός ο δολοφόνος. Άκούτε; Δεν
είναι αυτός!

Ο Κιλεάνο την κύτταζε, σαν
να μην πίστευε στ' αϊτιά του.

Το παχύ πρόσωπό του είχε
γίνει κατακίτρινο από τη λύσ-
σα.

—Άτιμη! ούρλιαξε μπα-
τίζοντας την μ' όλη του τη
δύναμη.

—Ένας από τους άστυνομι-
κούς με χτύπησε συγχρόνως με
το κλομπ στο λαιμό. Δεν μπο-
ρούσα να κινηθώ, δεν μπορού-
σα ούτε ν' άναπνεύσω.

Ο Φλάγκερτυ κι' ο Κιλεάνο
κυττούσαν άγρια την μίς Γου-
όντερλυ. Είχε σκεπάσει το φλο-
γισμένο της μάγουλο με τη
χούφτα της και τους κυττούσε
κι' αυτή.

—Δεν είναι αυτός, επανέλα-
βε με βιαιότητα. Κρατήστε τα
βρωμολεφτά σας. Σκοτώστε
με, αν θέλετε, αλλά δεν θα πώ
ψέμματα!...

Ο Κιλεάνο στράφηκε προς
τον Φλάγκερτυ.

—Συλλάβετέ τους και τους
δυο, είπε με φωνή βραχνή. Θα
την κατηγορήσουμε κι' αυτήν
ως συνεργό. Βασανίστε τους
και τους δυο.

Διέσχισε το δωμάτιο, άνοι-
ξε την πόρτα και βγήκε, κλει-
νοντας την με κρότο.

—Ντύστε αυτό το καθάρμα,
διάταξε ο Φλάγκερτυ και μην
τον χάνετε από τα μάτια σας.

—Θα διασκεδάσουμε για κα-
λά, όταν σε πάμε στο τιμήμα,
μου είπε ένας άπ' αυτούς, ο
Αϊμας.

—Ελπίζω κι' εγώ ότι θα
διασκεδάσω, είπα χαμογελών-
τας.

Ο άστυνομικός, που με είχε
μπατίσει, μ' έσπρωξε με το
κλομπ του στα πλευρά.

—Ντύσου, με διάταξε.

Πήρα τα ρούχα μου. Τα έ-
ψαξαν φυσικά ένα ένα προτού
να μου τα δώσουν.

—Ελπίζω ότι ο Φλάγκερτυ
θα με άφιση να περιποιηθώ
την κοπέλλα, είπε ένας άλλος
άστυνομικός, ο Σόλλυ.

—Θα την περιποιηθώ ή ή-
διος, άπάντησε ο Αϊμας. Άλ-
λά δεν θάβηλα νάμαι ούτε ψύ-
λλα στον κόρφο της εκείνη την
ώρα.

Και γέλασαν όλοι.

Έδεσα τη γραβάτα μου και
φόρεσα το σακκάκι μου. Έπρε-
πε να ενεργήσω γρήγορα, άλ-
λιώς θα ήταν πολύ άργα. Ό-
ταν θα μās μετέφεραν στο τιμή-
μα, τα ψέμματα τελειωναν
πειά...

—Εμπρός, μάρε, καθάρμα!
γρυλλίσε ο Αϊμας. Κι' άκου-
σε καλά: Αν δοκιμάσης να
κάνης τίποτα, θα σε σκοτώ-
σω!

—Μη φοβόσαστε, άπάντη-
σα. Έχω διαβάσει πολλά για
τον τρόπο που κανέτε τις άνα-
κρισεις σας και θάβηλα να δο-
κιμάσω.

—Έννοια σου! Θα σε περι-
ποιηθώ καλά, με διαβεβαίω-
σε σαρκαστικά ο Σόλλυ.

Περάσαμε στο σαλόνι.

ΑΛΕΚΤΩΡ
5664

ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ
ΣΤΟ
ΝΕΟ ΜΙΝΙΟΝ

Ο Φλάγκερτυ περπατούσε
πάνω - κάτω. Η μίς Γουόντε-
ρλυ ήταν καθισμένη σε μία πο-
λυθρόνα. Η κονητή γυναίκα ή-
ταν όρθια, πίσω της.

Ο Φλάγκερτυ μου χαμογέ-
λασε. Τα χείλη του ήταν πρι-
σιμένα.

—Πέντε άνθρωποι σκοτωμέ-
νοι σε τέσσερες μήνες! γρυλ-
λισε και, στάθηκε μπροστά
μου. Ο κύριος είναι ένας δολο-
φόνος, έ; Θα ιδής πως τους κα-
νονίζουμε έμεις τους δολοφό-
νους! Δεν θα παρουσιαστής
στο δικαστήριο πριν από δε-
καπέντε μέρες. Δεκαπέντε μέ-
ρες στην κόλασι, κύριε δολο-
φόνε! Να τί σε περιμένει.

—Ένας παλάνθρωπος σαν
και σένα, δεν θάπρεπε να κά-
νη τον παλληκαρά, του είπα.

Ο άστυνομικός, που με εί-
χε πρίν μπατίσει, μου έδωσε
μια με το κλομπ από πίσω.

Τρίκλιστα και, καθώς έπεφα
μπροστά, πρόφτασα κι' έδωσα
μια γροθιά στο σαγόνι του
Φλάγκερτυ. Έπειτα σωριά-
στηκα στο πάτωμα.

Ο Φλάγκερτυ άρχισε να με
κλωτσάη. Προβύλαγα όσο μπο-
ρούσα το κεφάλι μου, άλλ' ή
μύτη του παπουτσιού του με
χτύπησε στο λαιμό.

—Ορθιος! γρυλλίσε.

Ήμουν πεσμένος πλάι στο
πάτωμα του Χέρικ, που ήταν
σκεπασμένο με την κουβέρτα.

Προσποινήθηκα πως είχα λιπο-
θυμώσει κι' έδεσα το ένα μου
χείρι μπροστά στα μάτια μου,
για να μην ιδούν, που κυττού-
σα. Το πιστόλι μου μισόβγαί-
νε κάτω από την κουβέρτα. Εί-
χαν ξεχάσει να το σηκώσουν
και χωρίς να το θέλουν, το εί-
χαν κρυφεί, καθώς σκέπασαν
το πτώμα.

Ο Φλάγκερτυ ούρλιαξε:

—Θα σηκώθης, καθάρμα, ή
μήπως πρέπει να ξαναρχίσω;

—Σηκώνομαι, είπα, και γο-
νάτισα άργα, σαν να δυσκο-
λεύομουν.

Η λαβή του πιστολιού, ή
πιπιλισμένη με αίμα, ήταν
τρείς πιθαμές πειό πέρα από
μένα. Προσπάθησα να θυμηθώ
αν κανένας από τους άστυνο-
μικούς κρατούσε στο χέρι του
πιστόλι. Δεν μου φαινόταν.

Τώρα, που ήξεραν πως ήμουν
άοπλος, ήσαν πολύ σίγουροι
και δεν λάβαιναν προφυλάξεις.

Ο Φλάγκερτυ, μου έδωσε
μια κλωτσιά, κι' έπεσα πάνω
στο πτώμα.

—Έννοια μιαν
αλλόκοτη έντύπωσι ξαπλωμέ-
νος, καθώς ήμουν πάνω στο
κορμί εκείνο, που το είχε κακ-
καώσει ο θάνατος. Χούφτωσα
άμέσως τη λαβή του πιστολιού.
Το αίμα την έκανε γλυστερή,
άλλα δεν μ' ενδιέφερε.

Τινάχτηκα άπάνω κατόπιν
προτεινώντας το όπλο άποφα-
σιστικά.

Το πρόσωπο του Φλάγκερτυ
έγινε καταπαράσινο, όταν αντί-
κρουσε το πιστόλι. Όλοι οι
άλλοι καρφώθηκαν στη θέσι
τους, σά να είχαν μαρμαρώσει.

—Τί λέτε τώρα; τους φώ-
ναξα σαρκαστικά.

—Έστρεψα την κάνη του πι-
στολιού προς το μέρος τους
και όπισθοχώρησα προς τον
τοιχο, για να μπορώ να τους
έχω όλους αντίκρυ μου.

—Ε, λοιπόν, τους είπα χα-
μογελώντας, δεν είναι άναγκη
να πάμε στο τιμήμα για να
διασκεδάσουμε.

Δεν κινήθηκαν καθόλου, ού-
τε άνοιξαν το στόμα τους.

Κύτταξα την μίς Γουόντε-
ρλυ. Ήταν καθισμένη στην ά-
κρη της πολυθρόνας, με τα μά-

για δροσίζοντα από την έκπληξι.

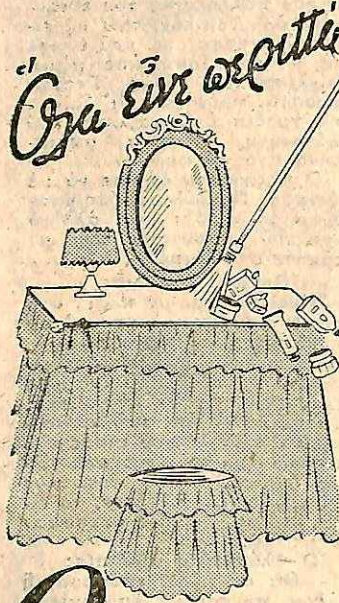
—Δεν είναι παρό μια συμμορία από παληανθρώπους και θέλουν να κάνουν τα παλληκάρια, της είπα. Έρχεσαι μαζί μου, μικρούλα;

Σηκώθηκε κι ήρθε κοντά μου. Τα γονατά της έτρεμαν. Πέρασα το μπράτσο μου γύρω από τη μέση της.

—Θέλεις να με βοηθήσεις; την ρώτησα, τραβώντας την κοντά μου.

—Ναι, μου απάντησε.

—Πήγαίνε μέσα στο δωμάτιο και βάλε μου μερικά πράγματα μέσα σε μια βαλίτσα. Πάρε ό,τι είναι καλύτερο κι άφισε τα 'άλλα. Κάνε γρήγορα.

2^η είνε l'amparilla

CREME PHYLLIS

MOUSSE PHYLLIS

● Η CREME PHYLLIS είναι η μόνη καλλυντική κρέμα, που, διά τας ευεργετικές της ιδιότητες επί του δέρματος, έχουν άποφαν-δη επίσημως οι κορυφαίοι δερματολόγοι μας και καθηγηται Έλληνες και ξένοι. Χάρης εις την περιεχομένην εις αυτήν CHOLESTERINE, ουσίαν, συγγενή του δέρματος, η CREME PHYLLIS είναι η ιδεωδέστερη τόνωτική τροφή του δέρματος.

● Η MOUSSE PHYLLIS είναι το τελειότερον γαλάκτωμα διά την περιποίησην του προσώπου. Χάρης εις τα άγνα υλικά και την εξαιρετικήν σύνθεσιν της, δεν κ'όβει. Η MOUSSE PHYLLIS καθαρίζει το πρόσωπον και ξεκουράζει και τονώνει τους ιστούς.

Πέρασε μπροστά, στόμω-στιννομικούς χωρίς να τους ρίξη ούτε μια ματιά και χαθήκε μέσα στο δωμάτιο.

—Είναι κανένας από σ'ας που να ξέρη πόσο γρήγορα έρω να χρησιμοποιώ το πιστόλι μου; Αν τυχόν σ'ας ενδιαφέρει δεν έχετε παρά να μου το πείτε. Θα σ'ας κάνω μίαν επίδειξη, τους πρότεινα με εύθυμο ύφος, περνώντας το πιστόλι στη ζώνη μου.

Κανένας δεν κινήθηκε. Ήσαν όχτω άντρες κι η χοντρή γυναίκα. Άναψα ένα τσιγάρο και ούσηξα τον καπνό στο πρόσωπο του Φλάγκερτυ.

—Διασκεδάσατε καλά, παιδιά, τους είπα. Τώρα είναι η σειρά μου. Ήρθα εδώ για να αναπαυτώ. Εκείνο που ζητούσα ήταν να περάσω τον καιρό μου και να ξεδωσω τα λεφτά μου. Άλλα σ'εί θέλατε να κάνετε τους έξυπνους. Θελήσατε να δολοφονήσετε τον Χέρικ γιατί τ'ας ένοχλούσε. Είχατε αποφασίσει να μου φορτώσετε το φόνο του και λίγο έλειψε να το πετύχετε. Θα το πετύχνατε άσφαλώς, αν δεν ήσαστε τόσο ζώα. Σκοτώσατε τον Χέρικ, αλλά μένα δεν με καταδέρατε. Θα ιδήτε ότι είναι πολύ περὶ δύσκολο να με σκοτώσετε μένα. Θ' ανακαλύψω γιατί θέλατε ν' απαλλαγείτε από τον Χέρικ, κι' όταν το πετύχω αυτό, θα γελάσουμε γιά καλά. Θα μείνω εδώ πέρα ως που να κάνω την πόλι σας άνω-κάτω κι' όσπου ν' ανακαλύψω τι σκοραίνετε. Δοκιμάστε να μ'εμπόδισετε, αν μπορείτε.

Έξακολουθούσαν να μη λένε τίποτα.

Εκάμα νόημα στον αστυνομικό, που με είχε πατάσει.

—Πλησίασε λίγο, του είπα.

Προχώρησε προς έμένα. Θά-λεγε κανείς ότι περπατούσε πάνω σε αυγά. Είχε τα χέρια του σηκωμένα ψηλά.

Τον άφισα να με πλησιάση αρκετά κι' έπειτα του έδωσα μια γροθιά κατάμουτρα. Τρίκλισε, έπεσε πάνω στον Φλάγκερτυ κι' οι δυο μαζί σωριάστηκαν στο πάτωμα.

Έμειναν εκεί που έπεσαν. Από τη μύτη του αστυνομικού έτρεχε αίμα.

Η μίς Γούντερλυ βγήκε από το δωμάτιο, κρατώντας στο χέρι μια από τις βαλίτσες μου.

—Περιμένετε με κοντά στην πόρτα, αγάπη μου, της είπα.

Πήγα προς το παράθυρο, τράβηξα το στρόρ και πήρα το κουτί από τα πούρα, που είχα κρύψει από πίσω. Μέσα στο κουτί ήταν δεκαοχτώ χιλιάδες δολάρια, όλα μου τα λεφτά δηλαδή.

Δεν έκανα μόλιστα τον κόπο ούτε και να επιβλέπω τους ανθρωπάκηδες, που πριν από λίγο με απειλούσαν, αλλά τώρα δεν τολμούσαν ούτε τα μάτια τους ν' ανοιγοκλείσουν. Ή φημ μου φαίνεται είχε φτάσει πρό' καιρού στο Παρανταίς. Πάμης κι' επί πλέον ήσαν όλοι τους φοβιστάρηδες.

—Πάμε, είπα στην μίς Γούντερλυ.

Άνοιξε την πόρτα. Γειά σου! φώναξα στον Φλάγκερτυ. Μπορείς να με κυνηγήσεις μετά, αν σου γουστάρη. Κι' έμένα θα μ' αρέσει, γιατί έχω τη συνήθεια να μην πυροβολώ ποτε πρώτος. Είναι πάντοτε άνωφελο.

Και τούκλεισα το μάτι. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ που Έπαιξε ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ

12^{ον} «Όλ' αυτά, καθώς κι' όσα συνέβησαν κατά το ταξίδι μου στο εξωτερικό και μετά την επιστροφή μου, μου φαίνονταν σαν περιστατικά της πραγματικής ζωής. Κι' ό-στόσο ήταν τόσο εκπληκτικά κι' απίθανα, ώστε σκεπτόμουν πως θάμουν θύμα κάποιου κακού όνειρου, κάποιου φοβερού εφιάλτη, απ' τον οποίο θα ξυπνούσα κάποτε, άργα ή γρήγορα...»

Μολονότι όμως εξακολουθούσα να λέω επίμονα στον έ-αυτό μου ότι δεν μπορούσε να έπρόκειτο παρά γι' αυτό, άρχισα ν' αμφιβάλλω πολύ, όταν ήρδες σήμερα εδώ. Σ' άφίνω να φαντασθής το μαρτύριό μου και την απελτίσια που ένοιωθα, ακούγοντας τα σκληρά και προσβλητικά λόγια που σού-λεγα χωρίς να θέλω, βλέποντας την περιφρόνησι που μου έδειξες, κι' ακούγοντας τέλος τη θανατική καταδίκη σου που πρόσφεραν τα ίδια μου τα χεί-λη!... Συλλογίζομουν ότι αν δεν έπρόκειτο γιά όνειρο—πράγμα γιά το οποίο άμφέ-βαλλα όλο και πιο πολύ—θα σε σκότωνα άδίστακτα, με τα χέρια χωρίς να θέω θα μπο-ρούσα να κάνω αλλοιώς!

Έπακολούθησαν ή άπρό-δλεπτη επέμβασι του Σόχναμ. Γκι' Άζο, που έσωσε την κατα-στασι... ή έπιθεσί του, ό πυ-ροβολισμός απ' το πάρκο... τη στιγμή ακριβώς που είδα το θιβετιανό να πέφτη πάνω στη μύτη του μαχαιριού του, τα μάτια μου βλώσαν κι' έ-νοιωσα πως έπεφτα κι' εγώ...

Όταν μόρεσα να ξανα-νοιώω τα μάτια μου και σε εί-δα σκυμμένη άπάνω μου... ό-ταν κατάλαβα ότι μπορούσα τώρα, όχι μόνο να βλέπω, να αισθάνωμαι, και να σκέπτομαι, αλλά και να κινούμαι όπως ή-θελα και να λέω ό,τι είχα στο μυαλό μου, πείσθηκα και πάλι, πως είχα ιδή ένα όνειρο... ένα όνειρο, και τίποτε παραπάνω!

Μα τώρα ξέρω πως δεν ή-ταν όνειρο, αλλά μια τρομερή και καταπληκτική περιπέτεια... πως μια ζωνη θέλησις έπεδλή-θη στη δική μου και μ' έσπρω-ξε σε πράξεις, έγκληματικές, αίσχρες, άτιμωτικές!

Δεν φταίς καθόλου, έσύ γιά όλ' αυτά, διέκρινε ή Λίβια. Έσύ δεν ήσους, παρά ένα θύ-μα. Κι' αν ακόμη είχες σκο-τώσει έναν άνθρωπο με τα ί-δια σου τα χέρια, δεν θά-σουν πιο υπεύθυνος από ένα τραπεζάκι που βάσπαζε το κε-φάλι ενός απ' τους παρευρι-σκομένους σε μια πνευματιστι-

κή συνεδρίασι! Πραγματικά, επί όκτω ήμέρες, ενεργούσες αυτόματα και παθητικά, δίχως περισσότερη πρωτοβουλία απ' όση θάχε ένα τέτοιο τραπεζά-κι. Με τη μόνη διαφορά ότι έ-συ είχες μια δική σου αντίλη-ψη και μνήμη, κι' έτσι συγκρά-τησες την άναμνησι των άθε-λητων πράξεών σου.

Τη στιγμή εκείνη, ξαναφάνη-κε στο κατόφλι ό αστυνομικός. Κι' ή κοπέλλα πρόσθεσε:

—Ευτυχώς, ή επέμβασι του φίλου μας τακτοποίησε όλα τα πράγματα... Άλήθεια, υπο-ρεσάτε να τηλεφωνήσετε;

—Ναι, τηλεφώνησα. Σε λί-γο, θάχουν φτάσει οι άνωτεροί μου, καθώς κι' οι έργατες που ζητήσατε... Άπ' τη φυλακή, μου είπαν ότι πρό μισής ώρας άκούσαν μεγάλη φασαρία στο κελλάι του φίλου σας. Άνοιξαν τότε την πόρτα και τον βρή-καν πεθασμένο χάμω, σαν πεθαμένο.

—Τί γίνεται τώρα;

—Τούχουναν ένα ιουδα κρύο νερό, και τώρα φωνάζει και διαμαρτύρεται ότι γιατρεύτηκε κι' ότι θέλει να φύγη.

—Ωραίο! Άν θέλη ό Θεός, τελείωσε κι' ό δικός του εφιάλ-της. Ξαγύγινε κι' αυτός ό αν-θρωπος που ήταν πρώτα, δη-λαδή ό Χουάν Ρουμπλέξ...

Τον άφισαν ελεύθερο:

—Ά, σαν πολύ βιάζεσθε! Περιμένετε, τουλάχιστον να βρεθ ή πόρτα του κόμματος Μπρούμ και ή όμολογία που είπατε! Έπειτα θα δούμε...

—Τί θα πη «θα δούμε»; Δεν θα τον άπολύσουν λοιπόν άμέ-σως από'ει;

—Μάλλον αύριο. Άπόψε, είν' άργα πιά.

—Ά, έτσι; Γιά να συλλά-βετε έναν άρρω, είναι κατάλλη-λες όλες οι ώρες. Γιά να τον άπολύσετε έπειτα, άφού άπα-δειχθ ή άθωότης του, σέδεσσε τις ώρες έργασίας! Ωραίο σύ-στημα, μα την πίστι μου!

—Αυτά έχει ή γραφειοκρα-τία... μουρμούρισε ό αστυνο-μικός, άνασπώνοντας τους ώ-μους του.

Όταν έμειναν μόνοι και πάλι, ό Μάξ είπε στη Λίβια:

—Αν θυμάμαι καλά, πρό-όλιγων ήμερών σου έγραψα, κι' έπειτα σου το έπεδεβαίωσα και προφορικά, ότι διαλύω τους αραβόωνες μας.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, σου ζητώ και πάλι να ξεμπερδεύουμε μ' αυτόν τον αραβόων, που διαρκεί από πολλόν καιρό... και να παν-τρευτούμε το γρηγορότερο! Το θέλεις;

—Είναι να φτάς;

—Τότε είμαστε συμφωνοί.

—Ναι, αλλά υπό έναν όρον.

—Δηλαδή;

—Ότι δεν θα βρεθούμε ποτέ να κατοικήσουμε σ' αυτή την καταραμένη Βίλλα.

ΤΕΛΟΣ

Ο μικρός Ντίν Στόκγουελ

ΗΝ άρχή την έκανε ή Σίρλεϋ Τέμπλ, που εί-ναι σήμερα 23 χρονών, παντρεμένη και μη-τέρα μιάς χαριτωμένης κορούλας. Από τότε, το ένα «παιδί - θαύμα» διαδέχεται το άλλο στο στε-ρεώμα του Χόλλυγουντ: Τζάικυ Κούπερ, Φρέντυ Μπαρτόλομιου, Μαργκαρετ Ο' Μπράϊαν, Πέγκυ - Άνν Γκάρντνερ, Κόννυ Μαρσαλ, Κλώντ Τζάρ-μαν, Τζάικυ Τζένκινς — γνωστότερος ως Μπάτς — Ντίν Στόκγουελ και άρκετα άλλα άκόμη, που συνεχίζουν την παράδοσι, άκολουθώντας τα ίχνη της Σίρλεϋ.

Το τελευταίο από τα «παιδιά - θαύματα» είναι ό Ντίν Στόκγουελ, ήλικίας σήμερα 13 χρονών, ένα από τα «έκτος συναγωνισμού» παιδιά - ήθο-ποιους του κινηματογράφου, με λαμπρή ως τώρα καριέρα.

Από γονείς επαγγελματίες ήθοποιούς, ό Ντίν γεννήθηκε στις 5 Φεβρουαρίου του 1936, στο Χόλλυγουντ. Ήταν, λοιπόν, φυσικό ν' ακολουθή-ση κι' αυτός το θεατρικό επαγγέλμα, άφού κι' οι δυο μεγαλύτεροι άδελφοί του είναι κι' αυτοί ήθο-ποιοί. Έτσι, σε ήλικία 5 χρονών, πρωτανέθηκε στη σκηνή, παίζοντας άρκετους παιδικούς ρό-λους.

Το 1944, ό γνωστός παραγωγός Τζό Πάστερ-νακ έτοιμάζε το έγχρωμο φίλμ «Βίρα τις άγκυ-ρες», με το Σινάτρα, τον Κέλλυ και τη Γκρέϋζον, και γύρευε ένα παιδί κατάλληλο γιά να παίξη το ρόλο του νεαρού άνεπιού της αηδονόλαης Καθριν. Μέσα σ' ένα μήνα πέρασαν από μπροστά του πά-νω από 500 παιδιά, ήλικίας 5 — 9 ετών, χωρίς κανένα απ' αυτά να συγκεντρώνη τα προσόντα που ζητούσε ό σκηνοθέτης. Όταν έφτασε μπροστά του κι' ό Ντίν, ό Πάστερνακ έχασε το άπελπι-σμένο ύφος του, έπαψε άποτομα να μασάη νευρί-κα το πούρο του και είπε, χαμογελώντας:

—Χμ... έκ πρώτης όψεως μου φαίνεται ότι τον βρήκαμε επί τέλους το λιλιπούτειο ήθοποιό μας. Πάρτον, Φράνκ, δοκίμασε τον άμέσως και πές μου τις έντυπώσεις σου. Δεν έχουμε καιρό γιά χάσιμο.

—Κόπιασε, παιδί μου, είπε τότε με άπότομο ύφος ό Φράνκ στο μικρό. Τρελλάθηκα σήμερα με σ'ας τα «παιδιά-θαύματα»!...

—Σ'ας παρακαλώ, μίστερ Φράνκ, του άπαντάει σοβαρά ό Ντίν. Δεν είμαι ούτε γιός σας, ούτε συγγενής σας, γιά να με τραβάτε έτσι απ' το χέρι. Να είσθε πιο ευγενικός με τους... καλλιτέχνες!

Το άποτέλεσμα της δοκιμής ήταν ένθαρρυντικό γιά το μικρό ήθοποιό. Άνάμεσα σε πέντε ύποψηφίους, που είχαν απομείνει τελικά γιά το ρόλο, ό Πάστερνακ διάλεξε το Ντίν. Το πρώτο του αυτό φίλμ στά-θηκε άποφασιστικό γιά τη μελλοντική του καριέρα. Σε λίγους μήνες, πήρε το δευτε-ρο ρόλο του, στο φίλμ: «Κοι-λάς των άποφασέων», με τη Γκάρσον και τον Πέκ, κι' άρ-γότερα τον τρίτο και καλλι-τερο στό: «Άγουρα χρόνια». Ός τα τέλη του 1947, άκολου-θησαν πέντε ακόμη ταινίες, που επέβαλαν όριστικά το μικρό Ντίν. Έπειτα, έλειψε γιά ένα χρόνο απ' το Χόλλυγουντ γιά ειδικές σπουδές και ξανα-γύρισε εκεί το Νοέμβριο του 1948. Άφού γύρισε δυο ται-νίες γιά τη Ράντιο και γιά τη Φόξ, τον φώναζε ή Μέτρο, ό-που και άνηκει. Τώρα, με σύν-τροφο τή Μάργκαρετ Ο' Μπράϊαν, γυρίζει το έγχρωμο φίλμ: «Ο μυστικός κήπος».

Αυτή είναι ως τώρα ή καλ-λιτεχνική δράσις του μικροσκο-πικού αυτού ήθοποιού της ό-βνης. Ο Ντίν είναι ένα πραγ-

ματικό «παιδί - θαύμα» που το όμοιο του είναι δύσκολο, αν όχι άδύνατο, να βρεθ ή. Ο Ντίν, αν και είναι ακόμη παιδί, σκέπτεται ώστόσο σ'α μεγάλος. Οι έρωτήσεις που κάνει και οι άπαντήσεις που δίνει φέρνουν συχνά σε πολύ δύσκολη θέσι τους συνομιλητάς του.

—Πές μου, παρακαλώ, Βάν, λέει μιά μέρα στο μεγάλο του φίλο Βάν Τζόνσον, που τον άγαπάει ιδιαίτερως. Τί διαφορά υπάρχει μεταξύ ενός αύτο-

κινήτου 30 ίππων κι' ενός άλλου 15;

—Το πρώτο είναι ταχύτερο απ' το δεύτερο, άπαντάει σοβαρά, αλλά και με κάποια έκπληξι ό Βάν.

—Σωστά, λέει ό μικρός Ντίν. Έέχασες όμης να προσθε-σής και κάτι άλλο σημαντικό: ότι το πρώτο είναι ταχύτερο, μα και πιο δαπανηρό, άφού καιεί την διπλάσια ποσότητα βενζίνης.

Μιά άλλη φορά πάλι, ό νεα-ρός ήθοποιός βρισκόταν σε μίς συγκεντρώσι με τον πατέρα του. Κάποια στιγμή συζητού-σε γιά τη διεθνή πολιτική κατάσταση και τότε ρώτησι κάποιος:

—Καλά όλ' αυτά, έχετε ό-μως την έντύπωσι πως ό ένα-ρις εφοδισμός του Βερολί-νου μπορεί να παραταθ επί άπειρον;

Όλοι σώπασαν γιά να βρούν την κατάλληλη άπάντησι.

Μα ό μικρός Ντίν, που παρα-κολουθούσε προσεχτικά, πετά-γεται έαφνικά και φωνάζει:

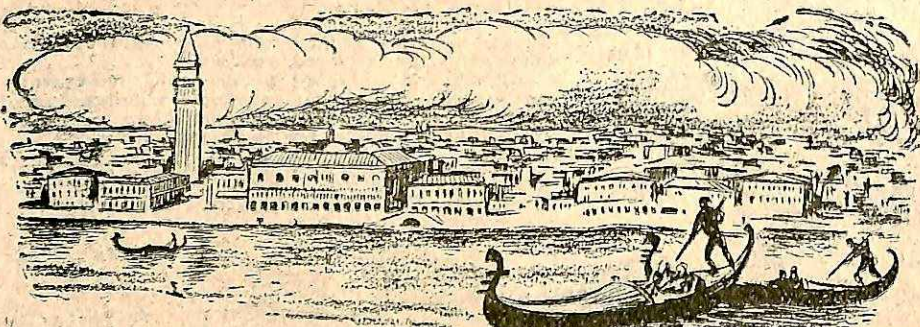
—Φυσικά... Έφ' όσον ή ά-μερικανική αεροπορία γίνεται καθημερινώς πιο ισχυρότερη, ό εφοδισμός του Βερολί-νου μπορεί να παραταθ χωρίς κανένα κίνδυνο εκ μέρους των Ρώσων! Αυτή τουλάχιστον εί-ναι ή γνώμη μου...

Οι άκουσάτι του δεν μπο-ρεσαν να κρατήσουν τα γέλια, αλλά και το θαυμασμό τους γιά την άναπάντητη αυτή παρ-έμβασι του Ντίν. Πολύ περισ-σότερο, βέβαια, ό εύτυχίμέ-νος πατέρας του.

Ο Ντίν Στόκγουελ

Ο. PENNY

Η μέρα άρχιζε να χαράζει. Μιά ελαφρή δμίχλη έπλεε στον ορίζοντα από το μέρος της Αδριατικής και κάτι ανάρσιες γονδολές, μαύρες σκιές, γλυστρούσαν αθόρυβα στο ταραγμένο νερό του καναλιού, που το τριγύριζαν σοβαρά και θλιμμένα παλάτια.

Η Βενετία ζυπνούσε μέσ' το αναποφάσιστο και θαμπό φως της αύγης. Απορροφημένη από την ποίηση που της δίνουν οι ώριμες έναστρες νύχτες της ή η λαμπρότητα του καθαρίου γαλανού ουρανού της, η πολιτεία των δογών ζυπνούσε γεμάτη από μυστήριο και μεγαλυχία.

Ήταν μία εποχή αγώνιας, όπου η Βενετία κυβερνιόταν από το δόγη Φόλκο Πορτινάρι, που τον είχε διαλέξει ο λαός. Αλλά ψηλότερα από το δόγη και πολύ πιο κυρίαρχο απ' αυτόν, κυβερνούσε το συμβούλιο των Δέκα, ένα φοβερό και μυστικό δικαστήριο. Το αποτελούσαν δέκα δικαστές, που προέρχονταν από τις μεγαλύτερες οικογένειες της Δημοκρατίας. Ήσαν άυστηροί κι άπονοι.

Στην πλατεία του Αγίου Μάρκου, οι πρώτες άχτινες του ήλιου έριχναν ροδαλές κηλίδες πάνω στα πέτρινα λιοντάρια του παλατιού των δογών, στα τρομερά εκείνα λιοντάρια που κουρνιάζαν στα πλάγια της ιστορικής σκάλας. Κάθε νύχτα, μέσα στο ανοιχτό τους στομάχι, ένοχα χέρια έρχονταν κι έριχναν γράμματα με ύπουλες προδοσίες, που σχεδόν πάντα προκαλούσαν φυλακισίες και άκόμη πιο συχνά το θάνατο.

Τα κανάλια φαίνονταν κοιμισμένα. Μόλις ακούγονταν που και που οι πρώτες φωνές των γονδολιέρηδων. Έξαφνα η ησυχία της πλατείας κοπήκε απότομα. Φτάνοντας απόνα σκοτεινό δρομάκι, ακούστηκε ένα ευθύμο τρέξιμο. Μιά δροσερή, παιδική σχεδόν φωνή, άφησε μ' όλη της τη δύναμη έναν θαυμασίο λαρυγγισμό κι από το κωδωνοστάσιο του Αγίου Μάρκου ακούστηκαν φτερουγίσματα. Ένα κοπάδι περιστέρια πέταξε στον αερογάλλανο ουρανό. Μιά μικρή, μελαχρινή κοπέλλα πεταχτηκε στην πλατεία, τρέχοντας. Με τα δύο χέρια, ανεβασμένα προς το κεφάλι της, κρατούσε ένα ταψί γεμάτο γλυκίσματα που μοσχοβολούσαν άμυθος πορτοκαλιού και ζεστό βούτυρο. Φορούσε το άσπρο φόρεμα των μαθητευομένων ζαχαροπλαστών.

Η κοπέλλα γέλασε με το δαφνιασμα των περιστεριών, που ήθελε να τους διακόψη τον ήσυχο ύπνο, αλλά δεν σταμάτησε το τραγούδι της κι έξακολούθησε να τρέχει, διασχίζοντας την πλατεία. Καθώς περνούσε από τη δεξιά πλευρά της εκκλησίας, σκόνταψε πάνω σ' ένα σκοτεινό όγκο που δεν τον είχε διακρίνει καθόλου. Μιά φωνή φρίκης ξέφυγε τότε από τα χείλη της, πήδησε προς τα πίσω και σταμάτησε με ματιά τρέλλης κι άφαντα στο καρδιαχτύπι.

Στα πόδια της, ένας άνθρωπος με μαύρη μάσκα, ήταν ξαπλωμένος νεκρός. Πράσ' όλ' αυτά, η μικρή φορνάρινα, μόλις πέρασε η πρώτη στιγμή του τρόμου, πήδησε κοντά σ' εκείνον τον έρμιο.

— Τον δυστυχισμένο! τραύλισε. Ίσως να μην έχη πεθάνει ακόμη!

Και γονατίζοντας κοντά στον άγνωστο, έσκυψε πάνω του. Στο βελουδένιο του πρασπτήριο που ήταν λεκιασμένο με αίμα, φαίνονταν ακόμη ένα στίλετο. Της φάνηκε πως το στήθος του δυστυχισμένου φούσκωνε ελαφρά. Τότε, με χίλιες προφυλάξεις, δοκίμασε να βγάλει το μαχαίρι από

Η τούρτα ΦΟΡΝΑΡΙΝΑ

Ίστορικό διήγημα

την πληγή. Το χέρι της που έτρεμε τούπωσε μέσα στο φόρεμα. Άδεια, αλλά ζωντανή, τραβήξε την ατσάλινη λαμα, χωρίς να φυλαχτεί από το αίμα που έπεφτε πάνω της σε μαγάλες στάλες.

Το κορίτσι ήταν τόσο απορροφημένο που δεν άκουσε τα κανονικά και δυνατά βήματα που άνηχούσαν στις πέτρινες πλακές της πλατείας. Ήταν η περίπολος που, αφού τελείωσε το γύρο της στις κάτω συνοικίες, γύριζε τώρα στο φυλακίο της. Ο περιπολάρχης σκέφτηκε άόριστα πως κάτι θάβλεπε στη δεξιά πλευρά της εκκλησίας. Μ' αναμμένο το φανάρι του άκομη, προχώρησε με μεγάλα βήματα και πρόφτασε τη φορνάρινα την ίδια στιγμή που έβγαζε το στίλετο από το στήθος του άγνωστου.

— Έ! τί κάνεις εκεί, κακούργα; Η μικρή αναπήδησε και γύρισε με μία κραυγή τρόμου. Ήταν κάτωχρη, τα χείλη της έτρεμαν, τα χέρια της και τα φορέματά της ήσαν βουτηγμένα στο αίμα. Κρατώντας άκομη το δολοφονικό όπλο, προσπάθησε με τρεμάμενη φωνή, να εξηγήση τί έγινε:

— Ω, κύριε περιπολάρχη! Έρχομουν τρέχοντας, δεν έβλεπα καλά και σκόνταψα πάνω σ' αυτόν τον άνθρωπο, χωρίς να τον δω. Είχε ένα στίλετο στην καρδιά. Μου φάνηκε πως ανάσπασε άκομη. Νόμισα πως παλά θα έκανα να τον ελαφρώσω... και μ' όλο το φόβο που μ' έκανε να τρέμω, τού έβγαλα το μαχαίρι.

Ο φύλακας γέλασε πονηρά. Και κρατώντας πάντα το κορίτσι με το δυνατό του χέρι, είπε:

— Ποιος σου φταίει, όμορφούλα; Θα έπρεπε να μην ανάκατεμασαι πατέ με τέτοια πράγματα και να κυττάξεις τα ζαχαρωτά σου. Θα εξηγήθης στο δικαστή. Τώρα θ' αναγκαστής να ξαναπης τα μαθήματά σου και να δίνης λεπτομέρειες χωρίς να σου τίς γυρεύουν. Πές μου τ' άνομά σου!

Η μικρή χλώμιασε περισσότερο.

— Στο δικαστή; Γιατί μιλάτε γιά το δικαστή, τί δουλειά έχω εγώ μαζί του;

— Θα το δης! Τ' όνομά σου, είπε!

— Λέγομαι Μπιάνκα Ντονάτι. Με έρετε καλά, εγώ φέρνω τα γλυκίσματα κάθε πρωί στον ντόν Μπέπο, τον επίμηλητή του παλατιού. Είμαι μαθητευομένη ζαχαροπλάστισσα στον χονδρό Βενταούνο, που καθεται κοντά στον Άγιο Στέφανο.

Η μικρή τελείωσε τα τελευταία της λόγια με νευρική γρηγοράδα. Ο τόνος της φωνής της ήταν τόσο ελικορινής, που γιά μία στιγμή ο στρατιωτικός σκεόθηκε να την άφηση ελεύθερη. Αλλά οι άντρες της περιπολίας ήσαν άκομη εκεί, στην άκρη της πλατείας. Φανταζόταν ότι θα τον παρακολουθούσαν. Έπειτα το φόρεμα του ετοιμοθάνατου ήταν φόρεμα πλούσιου άρχοντα. Θα ήταν ίσως σπουδαίο πρόσω-

πο. Η Βενετία ήταν τον καιρό εκείνο άναστατη από μυστικές οργανώσεις, τα έγκλημάτα ήσαν πολλά, πολλοί έμεναν άτιμώρητοι... Τί μοναδική ευκαιρία! Να βρεθί ο δολοφόνος άμέσως με το όπλο στο χέρι! Θάταν τρέλλα βέβαια να τον άφήση.

— Εμπρός, όμορφούλα, πάμε! Μη φοβάσαι, δεν θα σε κατηγορήσω. Θα πω μόνο ότι είδα. Από σένα εξαρτάται να ξεκαθαρίσης τη θέση σου στο δικαστήριο.

Φτωχή φορνάρινα! Όλα ήσαν εναντίον της γιά το φόνο. Έμαθαν ότι ο άνθρωπος που ζήτησε να βοηθήση ήταν μεγάλος άρχοντας από την έξακουσμένη οικο-

γένεια των Μοντεφλέστρο. Η οικογένειά του, πλούσια και πανίσχυρη, ήταν έχθρική με μία μεγάλη μερίδα της ενετικής άριστοκρατίας. Και κατηγορήσε την κοπέλλα ότι ήταν η δολοφόνος που όρισε κάποια μυστική οργάνωση, έχθρική του πιο δαξασμένου βλαστού της, του Γκουίντο Μοντεφλέστρο. Ζήτησε λοιπόν να την τιμωρήση η δικαιοσύνη, χωρίς έλεος.

Δυστυχισμένη, μικρή φορνάρινα! Του κάκου διαμαρτυρήθηκε γιά την άθωότητά της, του κάκου η μητέρα της σύρθηκε ό-ταν περνούσε το Συμβούλιο την ημέρα της λιτανείας της Αγίας Μαρίας της Χαρίτος, αποζητώντας χάρι γιά το αγαπημένο της παιδί. Τα δακρυά της φτωχής μητέρας δεν μπορούσαν ν' άγγίσουν την πέτρινη καρδιά των άρχόντων.

Την ημέρα της δίκης, η αίθουσα ήταν άσφυκτικά γεμάτη. Έξετάσθηκαν πρώτα οι μάρτυρες και ο περιπολάρχης κατέθεσε όπιας είχαν τα γεγονότα. Η Μπιάνκα Ντονάτι άκουγε σιωπηλή και καταχλωμή. Τα μεγάλα όμορφα ματιά της κυττούσαν με άπόγνωση γύρω.

Έπειτα από πολλήν ώρα οι δικαστοί άποσύρθηκαν γιά να συσκεφτούν. Όταν γύρισαν στις θέσεις τους, στο πρόσωπό τους ήταν κιάλας ζωγραφισμένη η καταδικαστική άπόφασι. Έξαφνα μία φωνή άκούστηκε μέσα στη μεγάλη αίθουσα που έκανε το πλήθος ν' ανατριχιάσει: — Έγώ σκότωσα τον άρχοντα Γκουίντο Μοντεφλέστρο!

Και την ίδια στιγμή ένας νέος προχώρησε θαρραλέα προς τις έδρες των δικαστών. Φορούσε πράσινο, δροσερό ταν σακάκι, κόκκινο μανύο βελουδένο σακάκι, κόκκινο μανύο τήλι στο κεφάλι και κοντό πέτσινο παντελόνι, όπιας όλοι οι γονδολιέρηδες της περιοχής. Βαθεία σιωπή άπλωθηκε στην αίθουσα.

— Έγώ, ο Τζιοβάνι Μόσκο, άρκίζομαι ότι έσκότωσα τον άρχοντα Γουίντο Μοντεφλέστρο! Ξανάπε ήσυχα το παλληκάρι. Η μικρή φορνάρινα είχε άθωα!

— Λέει ψέμματα! έφώναξε εκείνη επιχείρνοντας να τρέξη κοντά

του, Τζιοβάνι, άγαπημένε μου! Γιατί το λές αυτό;

Γύρισε στους δικαστές μ' άπλωμένα τα χέρια:

— Μην τον πιστεύετε, είπε με άπόγνωση, είνε άθώος! Όρκίζομαι πού ξάντα Μαρία του Πόντε Βενταίο, πως εγώ έσκότωσα τον άρχοντα Μοντεφλέστρο. Ο Τζιοβάνι Μόσκο είνε άρραβωνιαστικός μου και θέλει να με σώση. Δεν είνε αυτός ο δολοφόνος!

Οι δικαστοί είχαν σατίσει. Ποιος λοιπόν από τους δύο ήταν ο ένοχος; Υπέβαλαν διάφορες ερωτήσεις στο νεαρό γονδολιέρη, που άπαντούσε με ύψωμένο κεφάλι.

Είπε πως σκότωσε τον άρχοντα Μοντεφλέστρο κατά διαταγή μίας μυστικής οργάνωσης και ότι η Μπιάνκα Ντονάτι έλεγε ψέμματα. Το πλήθος είχε συγκινηθεί.

Αλλά η δίκη έξακολούθησε κανονικά και καθώς δεν μπορούσαν να βρουν τον αληθινό ένοχο, γιά να ικανοποιήσουν τους άρχοντες της Δημοκρατίας, οι δύο έρασται καταδικάστηκαν σε θάνατο.

Τους ώδηγησαν ντυμένους με το μαύρο φόρεμα των καταδίκων στη φυλακή και τους έβαλαν σε χωριστά κελιά. Πρωτού όμως κλείσουν πίσω τους οι βαρείες πόρτες της φυλακής, οι δύο έρασται γύρισαν τα κεφάλια τους και κυττάχθηκαν. Μα το τελευταίο αυτό βλέμμα που ανταλλάξαν, έκλεινε μέσα του τον αιώνιο έρωτα, το θάνατο, και την άθανασία.

★
Είχαν περάσει δύο μήνες πάνω-κάτω από τότε.

Η ημέρα που ο φοβερός δήμιος της Βενετίας θα ύψωνε το τρομερό του τεκούρι πάνω από τα κεφάλια των δύο

έραστών, πλησίαζε. Την παραμονή της εκτέλεσεως κυκλοφόρησε η φήμη ότι ο Σύνδης Μοντεφλέστρο, έξάδελφος του Γκουίντο, είχε γυρίσει από τη Δαλματία, όπου πολεμούσε τους Τούρκους, βαρεία τραυματισμένος.

Λίγο προτού πεθάνη, έξομολογήθηκε ότι αυτός ήταν ο δολοφόνος του Γκουίντο Μοντεφλέστρο. Είχε φιλονεικήσει μαζί του γιά πολύ σοβαρούς οικογενειακούς λόγους και καθώς ώξυνθηκε η συζήτησή τους τον χτύπησε με το μαχαίρι του έπάνω στον άκράτητο θυμό του.

Η άποκάλυψι αυτή άναστάτωσε από συγκίνηση όλη τη Βενετία. Όλη τη νύχτα το πλήθος ήταν συγκεντρωμένο στην πλατεία του Αγίου Μάρκου, κάτω απ' το παλάτι του δόγη Πορτινάρι, κραυγάζοντας γιά την άμεση άπελευθέρωση της μικρής φορνάρινας και του γονδολιέρη. Ο δόγης υπεχρέωθηκε ν' άπευθυνθή στο Συμβούλιο των Δέκα. Αυτό όμως άρνήθηκε να δώση χάρι, με τη δικαιολογία ότι η φήμη που διαδόθηκε ήταν ψεύτικη. Έτσι την αύγή της 5ης Αυγούστου 1317, οι δύο έρασται της Βενετίας ενώθηκαν γιά πάντα στον ούσανό.

Ο δήμιος είχε τελειώσει το άπαίσιο έργο του.

ΦΕΡΝΑΝΤΑ ΑΥΓΚΟΥΣΤΙΝΙ

Στα πόδια της, ένας άνθρωπος με μαύρη μάσκα, ήταν ξαπλωμένος νεκρός.

71

α φ ά ν τ α σ τ α ς: Τι άπάντησι καί
σας δώσω, αφού φανήκατε τόσο έ-
πιπόλαιες: 'Αφού ξέρετε τήν έπακό-
λουθα, γιατί δέν πήγατε ή πρώτη
τουλάχιστον στους γονείς της γιά
τό π ή καί ν' άποσπώσθ ή ό διπλός
κίνδυνος: Τώρα αυτός θα γελώ
εις βάρος σας, τό σπ τί σας θα ύ-
ποφέρη καί σεις περιμένετε
ή στίγμη να γίνετε ίσως μία μέρα
«γυναίκες του δρόμου». Τά αίσχρα
υποκείμενα πρέπει να τιμωρούνται.
Κανένα έλεος.

«Μ α ρ α μ έ ν ο Γ ι ο ύ λ ι ο»: 'Αφού είδατε καί οι δυό άσπρημέ-
νοι καί έπιπόλαιοι, έμένα τί με
ρωτάτε: «Ο, τι κι' αν σας πώ, θα ύ-
πάσχετε πάλι τά ίδια. Είσατε του-
λάχιστον σέ ηλικία παντρείας: Τότε
βάλετε τους γονείς σας να
συνηγορηθούν μεταξύ τους.

«Τ ρ α υ λ ι κ ό ν Δ ί λ η μ α»: Φάνηκε πολύ πρόστυχος ά-
πέναντί σας. Μόλις άκουσε ότι έ-
πρεπε να πάρη μία άπόφαση, άφη-
σε να εκδηλωθ ή τόν μοναδικό ά-
σθημα που είχε: να περνώ την ώ-
ρα του με μία παντρεμένη γυναι-
κα, ακίνδυνη, ανέξοδα καί χωρίς
εϋθύνες καί υποχρεώσεις. Τέτοιον
άνθρωπο δέν αξίζουν την άγάπη που
τους προσφέρει μία γυναίκα. Είνα
τά παρτίσινα που φωνάζουν στις
ψυχές γιά να τίς σατίσουν περισ-
σότερο καί να τίς δηλητηριάσουν.
Γύρισε στον άντρα σου, στο παιδί
κι' σου, στο σπτάκι σου καί φανού
πιο θερμή, πιο ένθουσιώδης, γιά
να κερδίσης εκείνο που ζητάς καί
πήγες γιά τό βάρη σε μία άσπρηλή
περιπέτεια.

«Ρ ο δ ό π η - Β ό λ ο ς»: Σεις
οί Βολιωτοπούλες άλλα διεξόδο δέν
έχετε παρά την αυτοκτονία: Σώ-
θηκαν ως τώρα δύο, χάρις στην έ-
πέμβασί μου, μία τρίτη άτυχός δέν
γλύτωσε. 'Οχι, άγαπή μου, αυτό
λέγεται δειλία! 'Αφού ξέρετε πως
έχουν τά πράγματα, καί ότι ή κα-
ταστροφή περιμένει μία δολέκηση
οικογενείας, σεις άπελπιστήκατε
γιατί έλειψε 5-6 μέρες: Κι' ό-
ταν τόν είδατε, κλάψατε νοσερά
στο στήθος του. Νομίζετε πως τόν
άγαπάτε: 'Οχι. Αυτό είνε άδυνα-
τον, αφού ξέρετε την άδιαφορία
του άπέναντί των δικών του. 'Αν
σήμερα δέν σέβεται ή γυναίκα
του καί δέν άγαπά τά παιδιά του,

στην ωμορφιά σας

- Με την κρέμα ΚΑΤΙΑ
Φυσική τροφή του δέρματος
που άφαιρεί τις ρυτίδες
- Με την πούδρα ΚΑΤΙΑ
που δίδει θελούδινη όψη.
- Με το ρουζ ΚΑΤΙΑ
σε 10 μοντέρνους χρωματισμούς
- Με το κραγιόν ΚΑΤΙΑ
που δέν θάγει και δέν σκά-
ζει τό χείλη.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ **Katia**
ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑ-
ΣΤΗΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ
ΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗΜΑΤΟΡΓΙΑΝ
Ο. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ
1964

θα άγασση καί θα σέβασση, νομί-
ζετε, έσάς όταν περάση τό καπρί-
σιο του: Συνέλαθε καί πηγαίνετε
στον Δημητράκοπουλου τό βιβλιο-
πωλείο να ζητήσετε τό τελευταίο
μου βιβλίο με τόν τίτλο «'Ανέστη ή
ψυχή μου!».

Ν ι κ . Π . Ν . 263 Τ.: Σεις δέν
έχετε οικονομική άνεξαρτησία καί
έπειτα θα πρέπει να σας περιμένη
όσα χρόνια θα λείπετε στρατιώτης
καί άλλα τόσα καί περισσότερα ί-
σως ν' άποκατασταθίτε. Μήν την
παίρνετε στο λαμό σας καί δημι-
ουργήτε καταστροφές.

«Δ ό κ τ ο ρ α Γ κ α τ ι μ π ε λ ς»: Να κάνετε ότι άδιαφορείτε γιά
καμμία δεκαπενταριά μέρες καί θα
δείτε άμέσως μεγάλη άλλαγή.

«Α λ έ κ ο ν»: Ρωτάτε, γιατί
δέν ήρθε στο ραντεβού. 'Απλούστα-
τα, γιατί σέβεται τόν εαυτό της
καί τό σπ τί της καί δέν θα έπι-
θυμούσε να έκτεθ ή χωρίς κανένα
αντικειμενικό σκοπό. Τα κορίτσια
της ηλικίας της πάνε γιά γάμο,
κι' όχι γιά γλέντια. Σεις τί πο-
ρείτε να της προσφέρετε: 'Ωστε;
«Π λ η γ ω μ έ ν η κ α ρ δ ι α»
άπό την 'Α θ ή ν α: 'Εχετε δι-
κιο, έχετε άδύνατο χαρακτήρα καί
δέν πρέπει να έχετε έμπιστοσύνη
στα άρσενά λόγια, έστω καί αν α-
τά λέγονται δύο συνεχή χρόνια.
'Όταν βάρθ ή στίγμη να σας ζη-
τήση από τους δικούς σας καί πα-
ντρευθίτε, τότε βέβαια θα γίνετε
καί «δική» του, όπως θέλει να έλ-
πίξη.

«Π . Ν . Ν ι ο θ υ α λ τ η σ η
ζ ω η»: Δέν έχω κανένα τρόπο να
σας υποδείξω γιά να μη φανερω-
θίτε στους γονείς σας. 'Εκείνο που
έχω να σας συμβούλευσω είνε ότι,
συνεχίζοντας αυτές τίς σχέσεις, που
στην πραγματικότητα δέν έχουν
κανένα ωφέλιμο σκοπό, διακινδυ-
νεύετε να υλοιοποιηθίτε άπό την
αφέλεια ενός παιδιού, που άλλο δέν
θα κάνει παρά να καυχάται ότι έ-
χει την τάδε «φιλανθρωπίαν».

«Ε ρ α σ ι τ έ γ γ η ν Ρ . Τ .
13»: Είσατε τιμωρ. Γι' αυτό να τήν
αφήσετε ήσυχη έως ότου γίνετε οί-
κονομικώς άνεξάρτητος. Τότε αν έ-
κείνη είνε έλευθερη καί σας αγα-
πά, ακόμα, παντρευόσαστε. Γιά
την ώρα μην προβδίετε ή φίλια
του άδελφού της καί τού σπτιού της.

«Δυστυχισμένον Ψέμα-
τος» Δ . Ν . Α . 26: Να φανίτε ει-
λικρινής καί να τή ζητήσετε γιά
γυναίκα σας. 'Ετσι θα τακτοποιη-
θ ή ή υπόθεσί σας. 'Αν δέν τό κά-
νετε, θα πέψετε από ψέμα σε ψέμα
καί θα άπομακρυνεθε διαρκώς ά-
πό κοντά της.

«Σ αν θ η ν ά ε ρ ο π ό ρ ο ν»
Δ . Α . Παθία: Περνά την ώρα
του καί κάνει ψυχαγωγία εις βά-
ρος σας. Κανένα ήθικό σκοπό δέν
έχει καί μοιραία τρέχετε προς την
καταστροφή! Σεις, φυσικά, όχι έ-
κείνος!

«Α π ' α γ ά π η ό ρ φ α ν ό ς»
16: 'Όσο δραματική κι' αν είνε
μία ιστορία μπορεί να γραφίτ σε 2
τελίδες. Σεις γράψατε 18. Παρτί
να σέδεστε τό χρόνο που διαθέτει
ό άλλος καί να μην τόν κοουράζετε.
Πάντως τό σημείωμά σας ήταν πολύ
άνοητο με «Τό ρωλόγι κ.λ.π.». 'Ε-
νας άνδρας έχει όλο τό βόρρος να
φείη την κουβέντα εκεί που πρέπει
καί με τρόπο που να μην παρεξη-
γηθ ή. Συμβουλεύω να μην προχω-
ρήσετε, αν δέν την ένασάθε καί
διορθώσετε τό σφάλμα σας.

«Π ε ι ρ α τ η ν τ η ς Μ ε σ σ ο -
ν ε ι ο υ»: Πάρα πολύ συγκινητικό
τό διήγημά σας. Δυστυχώς όμως
δέν δημοσιεύομεν συνεργασία άνα-
γνώστην.

«Α γ ν ω σ τ η ν Χ η»: 'Ε-
σχημάτισα πολύ κακή γνώμη γι'
αυτόν. Φρόνθηκε πολύ άσχημα. Δέν
σεβάστηκε ούτε την αξιοπρέπεί
σας, ούτε τί φίλια που σπτιού σας.

«Ζ ι λ υ τ α»: Μήν άπογοητεύ-
σθε. Θα ξαναέρθ ή καί πολύ γρήγο-
ρα μελίστα κοντά σας. Καί τότε,
μη φοβήτε τόσο σκληρή καί του.
«Σ ρ ο δ α ν ά π α λ ο ν ν ε ο ι»
καί ο ο α ί ο ν: Δέν έπρεπε να
έκδηλωθίτε έτσι άπότομα καί μ-
όνον τόν τρόπο. 'Ηταν ένας αί-
σθησιασμός γι' αυτήν που έδωψε
ήλη την υπόθεσί σας. Ζητήστε της
συγγνώμη.

«Χ ι ω τ ι σ σ α υ σ υ ρ ο φ ο -
ρ ε μ έ ν η»: 'Εγγραφέ ιδιαιτέρως,
ΜΙΡΑΝΤΑ

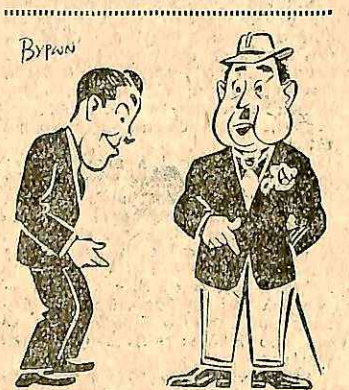
Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις έπιστολών

Ε . Μ . Μ ι κ ρ ή μ α μ α: Τρί-
σέτε τό τοπικός κάθε βράδυ έλα-
φρόντα με τό δάκτυλο καί με πο-
λύ λίγη άπ' την κάτωθι κρέμα:
Oxyde de zinc 10 gr. Resorcine 1.50
gr. Vaseline 10 gr. Lanoline 10 gr.
'Αν παρατηρήσετε δυνατό έρεθισμό
του δέρματος, να τήν σταματήσε-
τε. 'Αν δέν έρεθίστ ή τό δέρμα, τό-
τε να τήν εξακολουθήσετε μέχρι να
εξασπασθούν. Να μη χρησιμοποιή-
στε σαπούνι στο πρόσωπο.

Ψ ε δ ο ν υ μ ο ν 261 'Κ α -
ε α λ α ς: 'Αντί ν' άποτεινέστε
σε μένα, θα ήτασ φρονιμότερο ν'
άποταθίτε σ' εκείνον που έκανε τήν
άποτρίχισι καί να τού υπεβάλε-
τε τίς ερωτήσεις. Γι' αυτό, φωνά-
ζω χιλίες φορές, ότι αυτές οι θε-
ραπείες δέν επιδέχονται βιασύνη
καί πορεί να εφαρμόζονται άπό
έμπειρο καί δεξιόχειρη γιάτρο.
Σας εύχαριστώ γιά τά καλά σας
λόγια καί τήν τήση σας έμπιστο-
σύνη. 'Η συμπάνσις τήν όποιαν έ-
δειξα κατόπ τήν έπισκεψή σας, έ-
πιβάλλεται άπό Ιατρικό καί ά-
νθρωπιστικό καθήκον. Πάρα πάνω
άπ' ό,τι σας έσώθησα δέν μπορώ,
γιατί δυστυχώς θυμάσθε τήν άξιο-
βήρητη κατάσταση που βρισκόσα-
στε τότε. Καί πάλι να δοξάζετε τό
Θεό που δέν παρέμειναν μεγαλειτε-
ρες βλάβες του δέματος. Δυστυ-
χώς πολλές άπό τις ούλες δέν θα
φύγουν, άλλα με τήν πάροδο του
γούρου θα φαίνονται άσθεστερες.
'Εξακολουθήσατε τήν τακτική των
κμπρεσών καί κάνετε πλέον κα-
θε πρωί καί βράδυ ένα έλαφρό
μασάζ τοπικό του δέματος μ'
ολίγη γλυκερίνη καί κατόπιν μία
καλή επάλειψη των ούλων με τό
δάκτυλο βουτηγμένο στην κάτωθι
διάλυσι: Σ' ένα κουτάλι της σου-
πας ζεστό νερό να ρίχνετε 20 στα-
γόνες άπό τό έξής φάρμακο καί
να τ' ανακατώνετε καλά με τό δα-
κτυλο πός της χρήσεως: Alcohol 15
gr. Benjoin 5 gr. Baume de Jussé
ή Baume de la mesque 6 σταγόνες.
Μή σκεφθήτε γιά νέα άποτρίχισι
πρό όκταμήνου, όποτε πλέον τά ε-
ξαλέμε μετά μία προσωπική νέαν
ζέτασι.

Υ π ά λ λ η λ ο ν Α ά ρ ι σ -
σ α: Δυστυχώς τό ζήτημά σας
εφευγεί άπό τήν ειδικότητά μου
καί δέν μπορώ μετά λύπης μου καί
έκ τού προγίαιου να σας βοηθήσω.
Πάντως ένα μόνο σας συμβού-
λεύω: 'Αποφύγετε τίς χειρο-

—Μπράβο, κύριε Πελοπίδα,
ώρα που γυαλίζεις τό παπούτ-
σι σου με CAMEL μπορείς
να βάλης καί υποψηφιότητα
γιά Δήμαρχος.

Βατά της
ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΟΣ
BONOMINT
Η ΑΓΓΛΙΚΗ
ΚΑΘΑΡΤΙΚΗ ΜΑΣΤΙΧΑ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΥΝΚΕΚΛΑΣΜΕΝΗ
ΠΑΝΤΟΣ ΑΝΑ 2 ΣΕ ΤΕΤΑΡΤΑΙΟΣ.

τητες καί τους γυλούς τού σιτου!
καί υποδελήστε σε μία τακτική θε-
ραπεία άπό ένα ειδικό έντεροστο-
μαχόλογο γιάτρο, γιατί πολλές
φορές ή πάθισι σας παραμελου-
μένη προκαλεί επικίνδυνες επιπλο-
κές.

Μ ι κ ρ ή Ν α ν ά: Οι ούλες
του προσώπου δέν σκεπάζονται,
όπως οι τρύπες του έύλου με στό-
κο. Χρειάζεται προσοχή γιά να μη
γίνουν. 'Αρχίστε να χρησιμοποιή-
τε τήν έξής λοσιόν κι' όχι κρέ-
μες, με τίς όποιες διαστέλλονται
άκόμη περισσότερο. Τό πρωί μετά
τό πλύσιμο του προσώπου, ως καί
τό βράδυ μ' ένα βαμβάκι περνάτε
τό πρόσωπό σας με: Eau de fleurs
d' orange 100 gr. Glycerine 20 gr.
Teinture de benjoin 4 gr. Borax 0,50
cent. Δίς της έξδομάδος επάνω
άπ' τήν λοσιόν να βάσετε καί με-
ρικές κομπρέσες τό βράδυ, μ' ά-
ραιό καί μόλις χλωρό χαμηλώνου-
σο με μία γλυκωτή πετσέτα. Σα-
πούνι να μη χρησιμοποιήτε ποτέ
σας. 'Η υποδερμική κύστις του
βουδιού πρέπει ν' αφαιρεθ ή χειρ-
ουργικά.

Α τ υ χ η Χ α ν ι ώ τ ι σ α: 'Από τό γραβόμενό σας συμπε-
ραίω ότι μάλλον πρόκειται γιά δερ-
ματίτιδα. 'Ωστε έπί έκούσθημεν
σταματήστε πρό παντός τό νερό
όπως δόξατε. Τό πρωί αφού πλύνετε
μόνον τό μάτια σας με λίγο νερό,
επαλείψατε έλαφρότητα με τό δα-
κτυλο τό πρόσωπό σας με τήν έ-
ξής θεραπευτική πομπά: Poni-
pade Fissan, à huile de foie de morue
20%. Τό βράδυ αφού πλύσετά βάλε-
τε μερικές άραιές καί έλαφρότητα
γλισσε κομπρέσες χαμηλότατα
επαλείψατε έκ νέου με τήν ίδια α-
λοιφή. Μετά έκούσθημεν καί ό-
ταν πλέον ή έπίθεσις έχει συνέλ-
θει, αρχίστε να χρησιμοποιήτε τήν
έξής αλοιφή πρωί καί βράδυ ως
καί προ της πούδρας, αρχίζοντας
συνγχρόνως καί τήν ροήσι του νε-
ρού: Huile d' amandes douces 25
gr. Blanc de baleine 7 gr. Paraffine
molle 15 gr. Borax 0,60 cent. Eau
de roses 20 gr. Essence 1 gr.

Τ ο σ υ κ ν ι δ α Λ α μ ι α: Τα τοπικά κρύα ντους αντίθετως,
είνε γιά τήν τόνισι καί σμικρύνει
καί όχι γιά τήν ανάπτυξη. Τα γά-
τια να τά παίρνετε έπί 15 ήμερες,
άπό ένα κάθε πρωί στή μέση του
φαγητού, μετά κάθε τέλος περιό-
δου. Θα παίρνετε έπί 4 μήνες καί
θα σταματάτε έπί 3 μήνες. Αυτή
τήν τακτική θα τήν κρατήσετε έπί
ένα χρόνο καί μου ξαναγράψετε.
Θα σας κάνουν καλό καί στίς άκ-
ρες. Στίς μικρές αυτές δόσεις,
αυτά που λέγονται μόνον ως άσπει-
ρίτες μπορούν να θεωρηθούν. 'Αλ-
λοίμονο τότε σε μία βαρεία άνε-
πάρκεια ή έμμηόρρσις που γίνου-
ται έκτομωρία μονάδες διαφό-
ρων όρμονικών σκευασμάτων, τί θα
γινότανε: Δέν θα ύπηρετ ή γυναίκα
δίκως καρκίνο. Σάν δέν ντρέπι-
μαστε!!

Ε κ ξ ε μ α τ ο π ο ι ό ν Τ .
ρ.: Τό ψευδώνυμόν σας σημαίνει ότι
έζέρετε να φτιάχνετε εκζέματα. Κι'
αν μέν, με τίς ιδέες σας επιδεινώ-
νετε τήν ίδιαν σας μόνο καύστα-
σι έχει καλώς, άλλα αν τίς μετα-
δίδετε καί σ' άλλους, τότε πραγ-
ματικώς δικαιολογείται τό ψευδών-
υμόν σας ως εκζέματοποιος!!
Κακώς πιστεύεται ότι τό εκζεμα
δέν θεραπεύεται. 'Αν ακολουθήση
τις τήν διαίτα καί τήν τοπική θε-
ραπεία, τότε άσφαλώς νίκεται κα-
λά. Πρόχειρη θεραπεία που μου
ζητάτε δέν έχω! Όπόψιν μου Πάι-
νις ή μέθοδος του λεμονιού μοιά-
ζει λιγάκι με τήν μέθοδο του ξε-
κισματος που πιστεύουν μερικοί
γιά τήν θεραπεία παθήσεων όζαν
είνε γεμίστο τό φεγγάρι κυττάζου-
νε τ' αστέρια!! 'Επειδή έχω πά-
σει τελευταίως πολλά νράμματα
που μ' έρωτούν σχετικά με τό εκ-
ζεμα καί τήν θεραπεία του, θα
γράψω προσεχώς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΔΑΣ
'Ιατρός - Δερματολόγος

Θάυματα καί προφητείες

Ζ ή στην Πορτογαλία μία
γυναίκα, που — όπως πι-
στεύουν εκατομμύρια άνθρωποι —
έξερει διάφορα μεγάλα μυστικά
του κόσμου, άπό άποκαλύ-
ψεις της Παναγίας που μίλησε
μαζί της!

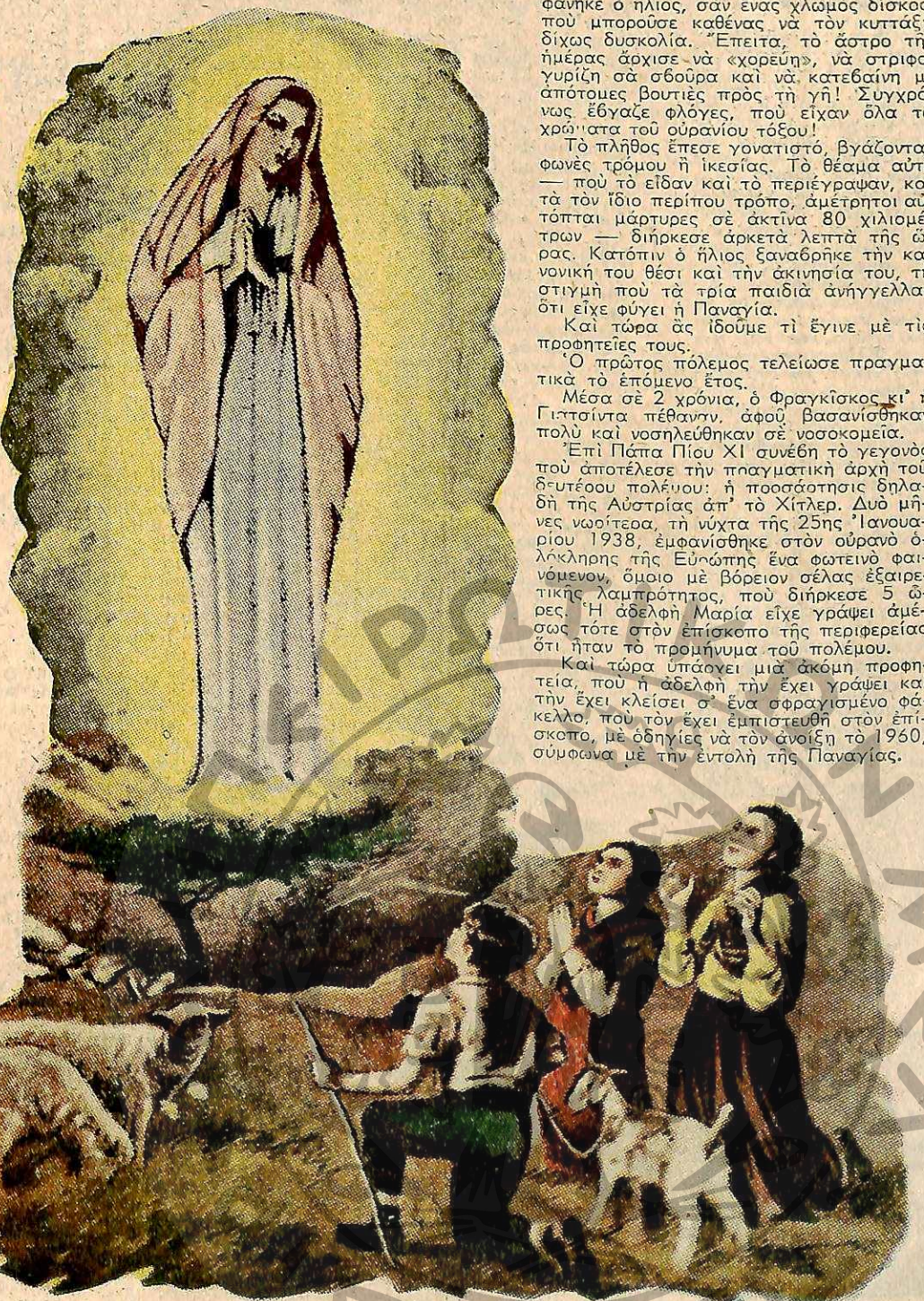
Όταν συνέβη αυτό τό υπερ-
φυσικό γεγονός, ήταν μία α-
γράμματη βοσκοπούλα, ήλι-
κίας 10 ετών. Λέγονταν Λουκία
υτός Σάντος καί γύριζε έμπο-
λητή στους λόφους του χωριού
Φατιμά. Σήμερα έχει γίνει ή ά-
δελφή Μαρία, στο μοναστήρι
των Καρμηλιτών της Κοϊμπρα.
'Η ιστορία της έχει γραφί σε
100 διάφορα βιβλία καί σε 11
γλώσσες. Αναζωπύρωσε τό
θρησκευτικό αίσθημα των Πορ-
τογάλων κι' εκατομμυρίων άλ-
λων καθολικών κι' έγινε αίτια
να χτιστούν οι δυό ωραιότερες
εκκλησίες της Πορτογαλίας.

Τό χωριό Φατιμά έχει χτι-
στή στην τοποθεσία ενός όμανύ-
μου αρχαίου φρυγίου, που ώ-
φειλε τήν όνομασία του στην κό-
ρη ενός 'Αραβός φυλάρχου τού
12ου αιώνας που είνε γίνει Χρι-
στιανή καί σύζυγος τού βασι-
λέως της Πορτογαλίας δόν 'Ερ-
ρίκου. 'Εκεί λοιπόν γεννήθηκε
τό 1907, ή Λουκία υτός Σάν-
τος. Όταν μεγάλωσε λίγο, πι-
γαίνε κάθε μερα τά πρόβoτα
στή βοσκή, μαζί με δυό μικρό-
τερα ξαδέλφια της, τό Φρανκί-
σκο καί τή Γιάσινα. Τό 1916
(ή Λουκία ήταν τότε 9 ετών καί
τ' άλλα δυό παιδιά 8 καί 6
ετών) είδαν τρεις φορές τήν ό-
πτασία ενός άγγέλου, που τους
προειδοποιούσε γιά τήν έμφα-
νισι της Παναγίας.

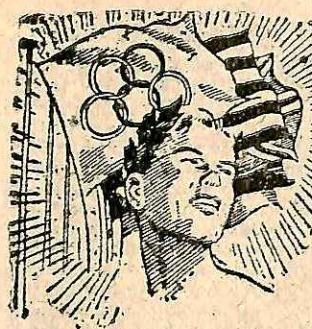
Πραγματικά, τό 1917, τά
παιδιά διηγήθηκαν έξη φορές
ότι είδαν τήν Παναγία κι' ότι
μίλησαν μαζί της. Τήν περιέ-
γραφαν σαν μία πανόμορφη γυ-
ναίκα που κατέβαινε άπ' τόν
ούρανό καί στεκόταν πάνω άπό
ένα μικρό θάμνο.

Όταν τό πρωτόεπιπαν στίς
μπέτες τους, τό Μάιο του
1917, εκείνες τό μάλασαν
καί τάδεσαν. 'Ωστόσο, τήν
ήμέρα που είχαν π ή πώς θα
ξαναβλεπαν τή Θεοτόκο, τά
συνώδευσαν ως τό ώρισμένο
μέρος κάμπισσι χωρικοί.
'Αλλά δέν είδαν τίποτε πε-
ρισσότερο άπ' τά τρία παι-
διά που είχαν γονατίσει
κι' είχαν βυθισθ ή σε έκστασι
μπροστά στο θάμνο.

Τίς έπόμενες φορές, οι
θεατοί έγιναν περισσότεροι.
Τό Σεπτέμβριο, έφταναν τίς
30 χιλιάδες

Τά παιδιά διηγήθηκαν ότι είδαν τήν Παναγία κι' ότι μίλησαν μαζί της...

Ο Διεθνής Πήντος

Τα Πανελλήνια ρεκόρ και τα νέα αθλητικά όστερία

Η έπαρξια φυτώριον του αθλητισμού

Οι ΛΕ' Πανελλήνιοι 'Αθλητικοί 'Αγώνες έδωκαν ανάγλυφη την εικόνα της δυναμικότητας του σημερινού 'Ελληνικού 'Αθλητισμού. Οι Πανελληνιονίκες, ύστερα από σκληρούς τριήμερους αγώνες, μπορούσαν να ξεκουρασθούν στις δάφνες τους, ελπίζοντας. Θά χρειαζόταν όμως να εργασθούν σκληρότερα, να προπονηθούν συστηματικότερα για τους 'Ελληνοαμερικανικούς αγώνες του Παναθηναϊκού Σταδίου, που θα γίνουν με το φως των προβολέων τον ερχόμενο Αυγούστο και για τους 'Ελληνοαυστριακούς, που θα τελεσθούν στα τέλη του ίδιου μηνός. 'Ός τότε πολλές επιδόσεις των Πανελληνίων του 1949 θα βελτιωθούν και αρκετά ρεκόρ ίσως αλλάζουν κατόχους, υποστηρίζουν μερικοί αίσιοδοχοι. Πολλοί μās ρωτάνε: «Είνε δυνατόν να έχουμε νέα ρεκόρ και ποιους σεις βλέπετε για διαδόχους του Φαργυούδη, του Μάντικα, του Σύλλα, του Γεωργακόπουλου, του Παπαγεωργίου, του Λαμπράκη, του Δημητρίου και τόνων άλλων αθάνατων πρωταθλητών της 'Ελλάδος;»

Με γνώμονα λοιπόν τ' αποτελέσματα των ΛΕ' Πανελληνίων 'Αγώνων του 1949 και τα κριτήρια απ' τις ατομικές παρατηρήσεις επά-

νω στους έξι πρώτους νικητές κάθε αγωνίσματος, ως χαρακτηρίσουμε τα νέα ελληνικά αθλητικά όστερία και ως αξιολογήσουμε τις μελλοντικές πιθανότητες τούς ως διαδόχων των πρωταθλητών, παλαιών και νέων, της 'Ελλάδος για την περίοδο 1949 - 1950.

Στους δρόμους ταχύτητας πρώτα τα 10'', 6 του Φαργυούδη στα 100 μ. και 21'', 6 του ίδιου στα 200 μ. δεν μπορούν να επιτύχουν οι Μητρόπουλος, Κωσταδάρας, Ριρής, Διακογιάννης, Πετρακής και Σταυρουλάκης. «Σπρίντερ» της κλάσεως του Φαργυούδη και του Φηλιάκου δεν είναι οι παραπάνω. Οι Μητρόπουλος ('Εθν.) και Ριρής (Κίπρου) έχουν ελπίδες, γιατί είναι νέοι ακόμη, να επιτύχουν καλά ρεκόρ, όχι όμως και καλύτερα των 10'', 6 - 21'', 6.

Στο δρόμο των 400 μ. μονάχα ο Μαυροειδής μπορεί να επιτύχη κάτω από 50''. 1. 'Ο Στρατάκος κούράθηκε. 'Ο Καραγιώργος γέρασε. 'Ο Κοσμάς θέλει πολύ δουλειά ακόμη. 'Ο Διακογιάννης κάνει πολλά σφάλματα. 'Ο Πετροπουλάκης πολύ κουράζεται στο στρατό. 'Ισως ο Κωσταδάρας μπορούσε. 'Επέτυχε 51'', 8.

Καλοί οίονοι υπάρχουν για τους δρόμους ήμιαντοχής 800 και 1.500 μ. Το παλιό ρεκόρ του Γεωργακόπουλου στα 800 μ. 1' 57'', 3 το Ισοφάρις ο Μαυροειδής στους Πανελληνίους και το 4' 01'', 4 στα 1.500 μ. δεν είναι δύσκολο να το καταρρίψει, αν έχη γερούς ξένους ανταγωνιστές. 'Ο Αδαμόπουλος της Παναχαΐκης μεγάλη ελπίς.

Στους δρόμους άντοχής 15.19'', 2 στα 5.000 μ. και 32'', 11 στα 10.000 μ. δεν πλησιάζονται εύκολα. 'Ο Α.

Ραγάζος έχει χάσει την παλιά δυναμικότητα του, ο Μαυροπόστολος ίσως δεν ελκεύεται σ' ένα από τα δυο για να σπάση το ρεκόρ, ο Μηλιδώνης είναι νέος, οι άλλοι δρομείς, όπως οι Δερβενής, Ραγάζος Ν., Βαρτζάκης και Κουσίτης, είτε έχουν κουρασθή είτε δεν έχουν τα προσόντα για Πανελλήνια ρεκόρ.

Στους δρόμους μετ' εμπόδων 110 μ. και 400 μ. ρεκόρ του Χρ. Μάντικα 14'', 8 και 53'', 5 μονάχα οι Καμποδελής των Φιλίππων Καβάλλας και Κοσμάς ('Εθν. 'Αλεξανδρουπόλεως) μπορούν να τα πλησιάσουν. 'Αλλά και αυτό θα γίνη ύστερα από σκληρή δουλειά και μεγάλη τεχνική βελτίωση. 'Οσο για το ρεκόρ των 3.000 μ. μετ' εμπόδων μόλις 3' 40'', 3 του Μηλιδώνη και Μαυροπόστολου.

'Ερχόμαστε στα άλματα. 'Εδώ τα σωματικά προσόντα συμβαδίζουν με την ανάλογη τεχνική εξέλιξη. 'Ο Λαμπράκης στο μήκος με τα 7,37 μ. ο Παπανικολάου στο ύψος με το 1,89 μ., ο Παλαμιώτης στο τριπλούν με το 15,03 μ. και ο Χλέντζος στο άλμα επί κοντώ με τα 4,015 μ. δεν έχουν ακόμη σοβαρούς διαδόχους, (έξοιρέσει του Μπαλάφα). 'Ο Λυμπερόπουλος δεν προπονήται συστηματικά (6,63 μ.). 'Ο Λαμπρός ξεθεώνει δύναμεις πολλές στο μύσκες και σκληραίνει το μυϊκό του σύστημα με τους πολλούς αγώνες στην καλαθοσφαίριση. 'Ο γέρο Παλαμιώτης απέδωσε ό,τι είχε. 'Ο Μαρινάκης, που μπορούσε κάτι να επιτύχη, απασχολείται πολύ στην υπαλληλική του ζωή. Και ο Μπαλάφας είναι ιδιόρρυθμος και δεν βρίσκει πολλές ευκαιρίες, γιατί ύπηρετεί στρατιώτης. Θά περάσει πολύς καιρός μέχρις ότου οι 'Αναγνωστοπουλοι (6,47 - 6,30 μ. στο άλμα εις μήκος), ο Χριστοφίλης (1,75 μ. στο άλμα εις ύψος), οι Μάντζαλος, 'Αναγνωστοπουλος (13,75 στο άλμα τριπλούν) και ο Μπαλάφας (3,83 στο άλμα επί κοντώ) κατορθώσουν να βαδίσουν επί τα ίχνη των μεγάλων συνανδελφών τους πρωταθλητών.

Κάστας Γιαταγάνας και Βροντίσης είνε δυο δυναμικά στελέχη του ελληνικού αθλητισμού με ευρύ μέλλον. 'Ο πρώτος γρήγορα θά ρίξη 15 μ. στη σφαίρα και ο δεύτερος θά είνε αντίξιος ανταγωνιστής του μέσα στο 1950. Στη διακωβολία το ρεκόρ του Ν. Σύλλα θά είνε άπιαστο για πολλά χρόνια. Δεν γεννήθηκε ακόμη ο 'Ελλην διακωβολός που θά πετάξη δίσκο πάνω από 51 μ. Στον ακοντισμό οι Παπατάς και Κούτσας μπορούν να περάσουν τα 60 μ., αλλά δύσκολα θά πλησιάσουν τα 64,69 μ.

Για τ' άνεβη ή αθλητική στάθμη μας δεν χρειάζεται μονάχα ο πόθος της ύπεραρης. 'Απαιτούνται νέα όστερία με πολλά προσόντα, άφθονα αθλητικά μέσα, έμπειροι προπονηταί, μεγάλη κρατική ένσχυρις, κι έντονος σχολικός αθλητισμός. Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ανω-κάτω σκυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

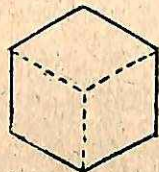
1) ΟΜΗΡΙΑ — ΚΡΑΝΟΣ. 2) ΡΕ — ΧΩΝΙΑ — ΙΑ. 3) ΑΔΗΝ — ΛΥ. ΠΗ. 4) ΑΡΓΑ — ΑΡΤΙ. 5) ΣΚΗΝΗ. 6) ΑΓΑΘΗ — ΟΥΣΙΑ. 7) ΡΑΜΕ. ΣΗΣ. 8) ΦΡΟΝΗ — ΜΙΔΑΣ. 9) ΙΛ. ΛΥΡΙΑ. 10) ΙΣΧΥΣ — ΝΙΓΗΡ. 11) ΑΣΠΙΣ. 12) ΔΟΡΑ — ΑΛΑΣ. 13) ΑΡΜΑ — ΡΑΚΗ. 14) ΟΣ — ΝΙΚΑΙ. — ΤΟ. 15) ΝΙΚΑΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΟΡΦΑΝΑ — ΙΩΔΙΟΝ. 2) ΜΕ — ΓΕΡΟΣ — ΣΙ. 3) ΑΓΡΑ — ΧΑΡΑ. 4) ΡΟΔΑ — ΑΡΙΑ. 5) ΗΡΩΙΣ. 6) ΑΧΝΟΣ — ΑΒΑΝΑ. 7) ΚΑΜΗΛΟΣ. 8) ΚΝΗΜΗ — ΠΑΡΚΟ. 9) ΝΟΣΗ. ΡΟΙ. 10) ΚΑΛΠΗ — ΣΥΡΙΑ. 11) ΟΣΜΑΝ. 12) ΑΡΠΑ — ΑΚΟΗ. 13) ΗΡΩΣ — ΓΑΛΗ. 14) ΟΙ — ΙΘΑΚΗ. — ΤΑ. 15) ΣΑΠΙΛΑ — ΡΩΣΣΟΙ.

Χωρισμός

'Η εικόνα μας δείχνει καθαρά πώς έπρεπε να χωριστή το ξαγώνο.

Σωστό — Λάθος
1) ΛΑΘΟΣ. 2) ΣΩΣΤΟ (άνακαλύφθηκε το 1618). 3) ΣΩΣΤΟ. 4) ΣΩ. ΣΤΟ. 5) ΣΩΣΤΟ. 6) ΛΑΘΟΣ (το 14 μόνον, 495 εκατομμύρια περίπου). 7) ΣΩΣΤΟ (περίπου τα 72%). 8) ΛΑΘΟΣ (έχινε το 1624 στο Λονδίνο). 9) ΛΑΘΟΣ (είνε γαλάζιος). 10) ΣΩ. ΣΤΟ.

Αναγραμματισμός

ΧΛΟΗ — ΧΟΛΗ.

Λεξιγριφές

ΑΛΚΗ — ΒΙΑ — ΔΙΣ = ΑΛΚΙ. ΒΙΑΔΗΣ.

Οικογενειακοί δεσμοί

Οι δυο τυφλοί είνε γυναικες, αδελφές.

'Η λύσις του 231ου σκυρόλεξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΜΠΕΤΟΒΕΝ — ΣΥΣΚΕΨΙΣ. 2. ΝΕΡΟ — ΟΣΙΑ. 3. ΑΡΤΑ — ΕΡΙΣ. 4. ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ. 5. ΥΣ — ΣΑΝ — ΜΑ. 6. ΛΑΚΩΝΙΑ — ΠΙΝΑΚΙΣ. 7. ΗΣ — ΑΙΔΗΦΟΣ — ΣΙ. 8. ΣΙΤΟΣ — ΑΝ. ΝΑΣ. 9. ΠΟΘΕΝ — ΜΕΤΡΑ. 10. ΤΟ. ΜΟΣ — ΑΣΥΛΑ. 11. ΑΝ — ΠΑΠΥ. ΡΟΣ — ΕΙ. 12. ΠΥΡΙΝΟΣ — ΣΥ. ΝΟΨΙΣ. 13. ΕΕ — ΤΟΝ — ΑΘ. 14. ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ. 15. ΝΕΜΩ — ΑΘΩΣ. 16. ΤΟΜΗ — ΣΤΟΑ. 17. ΣΥΝΘΕΣΙΣ — ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΜΙΑΟΥΛΗΣ — ΤΑΠΕΙΝΟΣ. 2. ΣΑΣΙ — ΟΝΥΞ. 3. ΕΙΤΑ — Ω. ΜΟΝ. 4. ΚΩΜΟΠΟΛΙΣ. 5. ΟΝ — ΣΟΣ — ΤΕ. 6. ΒΕΝΕΤΙΑ — ΠΟΤΑ. ΜΟΣ. 7. ΕΡ — ΑΙΝΕΙΑΣ — ΜΙ. 8. ΝΟΜΑΣ — ΤΑΠΗΣ. 9. ΘΑΛΗΣ — ΣΥΡΟΣ. 10. ΣΟΠΕΝ — ΝΗΣΙΑ. 11. ΥΣ — ΠΟΛΕΜΟΣ — ΤΙ. 12. ΣΙΤΙΣΙΣ — ΣΥΝΟΔΟΣ. 13. ΚΑ — ΑΡΑ — ΑΧ. 14. ΠΑΡΑΣΣΟΣ. 15. ΨΑΡΑ — ΘΩΡΗ. 16. ΜΙΣΑ — ΛΕΙΑ. 17. ΣΥΣΤΑΣΙΣ — ΑΙΣΘΗΣΙΣ.

Καιρός ήταν...

Το ρεκόρ των διαζυγίων κατέχεται από μία 'Αμερικανίδα της πολιτείας του Τένεσσι, την κυρία 'Αλίκη Ουέλς. Έχει χωρίσει ως σήμερα δέκα φορές. Πριν από λίγο καιρό έπρόκειτο να κάνει έναν καινούργιο γάμο: τον ένδεκάτο στη σειρά. 'Αλλά, την τελευταία στιγμή, μετάνοιωσε. «Δέν θά ναπαντρευτώ. Κουράστηκα πιά!», είπε.

ΤΟ ΛΕΜΟΝ', ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1 έχθρος των δοντιών

Οι κίνδυνοι για τα μικρά παιδιά

Πάρτε ένα λεμόνι, κόψτε το σε φέτες και βάλτε μία απ' αυτές πάνω σ' ένα κομμάτι μάρμαρο. Θά δήτε άμέσως να έμφανίζονται στην επιφάνειά του κυανά στίγματα.

Δέν είναι διαφορετική ή επίδρασις που έχει το λεμόνι στα δόντια. Τα καταστρέφει μ' έναν τρόπο άνεπανόρθωτο μόλις έρθη σ' επαφή μ' αυτό.

Το λεμόνι είναι, ως γνωστό, έξαιρετικά πλούσιο σε βιταμίνη C (την καλούμενη αντισχορβουτική) και για το λόγο αυτό θεωρείται απαραίτητο στην υγεία, ιδίως στα παιδιά.

Για την έξαιρετική, εύεργετική επίδρασις της βιταμίνης C στον άνθρωπο όργανισμός δέν μπορεί να υπάρξη ή παραμικρή αμφιβολία. 'Η έλλειψις της έ-

ξασθενίζει το νευρικό σύστημα, τροποποιεί τη σύστασι των ιστών και των οστών, παρεμποδίζει την ανάπτυξη, προκαλεί αιμορραγίες (ιδίως των ούλων), κλπ. 'Ο καθηγητής Μουλικαν υπολογίζει ότι ένα παιδί, για να αναπτυχθή κανονικά, χρειάζεται κάθε μέρα 2 χιλιοστόγραμμα βιταμίνης C.

Κατά χιλιογράμμο βάσεως, στον ένηλικα ή ημερησία δόσις είναι 75 χιλιοστόγραμμα. Είναι άλλο ζήτημα, όμως, αν την απαραίτητη ποσότητα βιταμίνης C πρέπει να την αναζητήσουμε στο λεμόνι.

Κατά τη γνώμη του δόκτορος Ουέν, ο κυμός ενός λεμονίου μετρίου μεγέθους περιέχει: 7 — 7,5 γραμμ. κιτοικού ό- 7 — 0,40 — 0,50 γραμμ. ξέας. — 0,40 — 0,60 χιλιοστού όξέος. — 0,40 — 0,60

...οσο θέλετε τη θάλασσα χωρίς ή άλμυρα να καταστρέψη την έπιδερμίδα σας ή ό ήλιος να σας προκαλέση εγκαυμάτα και πονάδες, έρκει πριν από το μπάνιο σας να κάνετε μία επάλειψη με την προφυλακτική κρέμα ΛΑΝΟΛΙΝΗ ΜΕΛΠΑΝ.

★ Το βράδυ πριν κοιμηθήτε επαναλάβετε το ίδιο για να κρατήσετε το δέρμα σας λευκό και άνθρο.

★ Προσέξτε όμως τας όποιμρήσεις, ζητήσατε επίμωνωσ τη μάρκα ΜΕΛΠΑΝ.

...οσο θέλετε τη θάλασσα χωρίς ή άλμυρα να καταστρέψη την έπιδερμίδα σας ή ό ήλιος να σας προκαλέση εγκαυμάτα και πονάδες, έρκει πριν από το μπάνιο σας να κάνετε μία επάλειψη με την προφυλακτική κρέμα ΛΑΝΟΛΙΝΗ ΜΕΛΠΑΝ.

★ Το βράδυ πριν κοιμηθήτε επαναλάβετε το ίδιο για να κρατήσετε το δέρμα σας λευκό και άνθρο.

★ Προσέξτε όμως τας όποιμρήσεις, ζητήσατε επίμωνωσ τη μάρκα ΜΕΛΠΑΝ.

ΜΕΛΠΑΝ Crème Lanoline

γραμμ. σακχαρώδης. — 1 γραμμ. κιτρικού νατρίου. — 1 γραμμ. κιτρικού καλίου. — 50 — 100 χιλιοστόγραμμα βιταμίνης C. 'Όπως φαίνεται από τον άνωτέρω πίνακα, το μειονέκτημα του λεμονίου είναι ότι περιέχει μεγάλη αναλογία όξέων, καταστροφικών για τα δόντια.

Το λεμόνι προκαλεί την καλουμένη κίτρινη ουλίτιδα, που χαρακτηρίζεται από έντονο έρεθισμό των ούλων. Καταστρέφει επίσης την άδαμαντίνη ούσια που περιβάλλει τα δόντια και προκαλεί την εμφάνισις τερηδόνης. Σε άρρυθρες περιπτώσεις, τα αποκαλλά βερμίσια και επιφέρει την πτώσι τους.

'Η συνήθεια να δίνουμε στα παιδιά κομμάτια από λεμόνι για ν' απομυζήσουν το χυμό τους είναι όλεθρία. Τα αποτελέσματα θά είναι ότι τα δόντια θά καταστραφούν πολύ σύντομα και ότι θά βροθεύουν στην ανάγκη να τα οδηγώσουμε στο γιατρό προτού ακόμη φτάσουν στην έφηβική ηλικία.

Ένικώτερα, ή παρούσα σε μεγάλη αναλογία όξέων μέσα στο λεμόνι προκαλεί άπασοδίσωσι του οργανισμού, φασφατουρία και άλλες βαρύτατες διαταραχές.

'Αποτελεί πλάνη το να βάζουμε άφθονη ζάχαρη μέσα στο λεμόνι, για να περιορίσωμε δήθεν την όξυτητα του. Γιατί ή ζάχαρη μεταβάλλεται μέσα στον οργανισμό σε γαλακτικό όξύ. Προσέξτε, έτσι ένα επί πλέον όξύ στα τόσα άλλα που περιέχει το λεμόνι.

Πρέπει, λοιπόν, ν' αποκλείσωμε το λεμόνι από τη διατροφή μας. Κάθε άλλο. 'Η απλή νησις δέν βλάπτει. 'Εκείνο που βλάπτει είναι ή κατάχρησις.

«Πολλοί άνθρωποι, παρατηρεί ο καθηγητής Μουρικαν, χρησιμοποιούν το λεμόνι σαν πανάκεια: για να δροσιστούν, για να διευκολύνουν την πέψη τους, κτλ. 'Η εύεργετική επίδρασις του λεμονίου σε πολλές απ' αυτές τις περιπτώσεις είναι άμφισβήτησιμη. Από τ' άλλο μέρος, όμως, δέν μπορεί να υπάρξη ή παραμικρή αμφιβολία για τη διαβρωτική και καταστροφική επίδρασις του στα δόντια.

«Οι καταστροφές είναι μεγαλύτερες στα δόντια των παιδιών. 'Ο όπας του λεμονίου τα κάνει να πρασινίζουν και δέν τους επιτρέπει να προσαρμοσθούν στερεά στα ούλα».

'Αλλ' από πού θ' άντλήσωμε τις ποσότητες βιταμίνης C, που μās είναι απαραίτητες; Στο ζήτημα αυτό, το μόνο που έχουμε ν' άντιμετωπίσωμε είναι ή δυσχέρεια της έκλογής. 'Ενα σωρό άλλες τροφές μπορούν ν' άντικαταστήσουν το λεμόνι. Οι κυριώτερες απ' αυτές είναι:

Αη Κατηγορία (μεγάλη περιεκτικότης σε βιταμίνη C): Μαϊδανός, μπιζέλια, μανταρίνια, πορτοκάλια, σπανάκια, σελάκια, παντός είδους.

Βη Κατηγορία (μετρία περιεκτικότης σε βιταμίνη C): Κουνουπίδια, πατάτες, σταφύλια, κεράσια, μήλα, άγγούρια, ροδάκινα, παντός είδους γλυκά φρούτα.

Μερικές απ' τις άνωτέρω τροφές περιέχουν μεγαλύτερη αναλογία βιταμίνης C από το λεμόνι. 'Ετσι, ένα κιλό χυμού μαντανού περιέχει 1800 χιλιοστόγραμμα βιταμίνης C, ενώ ένα κιλό λεμονίου περιέχει μόνον 650 χιλιοστόγραμμα.

Τό δράμα του φάρου

Στις άκτες της Μαυριτανίας, κοντά στο λιμάνι του Πορτ - Ετιέν, βρίσκεται ένας φάρος γνωστός με τ' όνομα: 'Ο φάρος του Λευκού 'Ακρωτηρίου.

Οι άγριοι Μαυριτανοί δε συμπαθούσαν διόλου τους Εύρωπαίους και πρό πάντων αυτό το φάρο, που σαν άγρυπνο μάτι, φωτίζε τις σκοτεινές νύχτες τη μανιασμένη θάλασσα. Γιατί τα θαλασσοδαρμένα καρδιά που σπρώχνονταν από τα λυσσασμένα κυματα πάνω στους τρομερούς βράχους, χάρις στο γλυκό φως του ακοίμησητου φάρου, εύρισκαν τρόπο να γλυτώσουν απ' το χαμό. Μα οι ιθαγενείς που περίμεναν να ζήσουν από τα συντρίμια των ναυαγίων, δέν έδλεπαν με καλό μάτι αυτό το έλπιδοφόρο φως που έσκιζε τα σκοτάδια της νύχτας. Και οι άγριες ψυχές τους γέμιναν από κρυφό μίσος.

Γύρω από το φάρο του Λευκού 'Ακρωτηρίου, ήταν ή άπάνερπη φυλή Ουλέν Ντελέμ, που μηχανευόταν χίλια ούο καταχθόνια μέσα για να τραβήξη στον όλεθρο τα καρδιά που περνούσαν. Σκαρφάλωναν πάνω στα βράχια, όταν οι τρικυμίες χαλούσαν τον κόσμο, και κρατώντας φανάρια, προσπαθούσαν να τα παραπληγήσουν για νάρθουν να πέσουν άνυπόπτα πάνω στα βράχια. Μα τώρα με το χτίσιμο του φάρου, δέν έπιαναν πια αυτές οι μηχανορραφίες τους. Το παρηγόριο φως του διακρινόταν μακριά απ' τη θάλασσα και δέν ήταν εύκολο ν' απατηθούν οι ναυτικοί. Με μίσος λοιπόν εύλογο, έριχναν τις ά-

γριες ματιές τους στο σιωπηλό αυτό πύργο, όπου είχε θρονιάσει ο άγγελος της σωτηρίας. Και σκέφτηκαν την καταστροφή του. Το χτίριο ήταν γερό, μα μήπως δέν μπορούσαν να δολοφονήσουν τους φαροφύλακες;

Ήσαν πώς τις νύχτες ήταν δυο φύλακες της ύπρεσις. Και είχαν άκομα να λογαριάσουν ένα Σενεγαλέζο στρατιώτη που φύλαγε σκοπός στην κάτω πόρτα του πύργου. Οί λησται που σχεδίασαν αυτή τη δουλειά ήταν πέντε. Δέν ήθελαν να είναι περισσότεροι στην έφοδο τους. 'Η νύχτα που διαλέγαν για την επίθεσι ήταν σκοτεινή και συννεφιασμένη. Μόνον το άσπρο φως του φάρου γύριζε διαρκώς και κάθε πέντε δευτερόλεπτα φωτίζε τα έρμια αυτά μέρη. Οί πέντε λησται, σιωπηλοί και άγριοι, σύθηκαν γύρω από το κτίριο. 'Ο Σενεγαλέζος στρατιώτης ήταν καθισμένος κοντά στην πόρτα του σ' ένα βραχάκι, με λαγχολικό και νυσταγμένος. 'Ισως να νυστάγούσε το χωριό του.

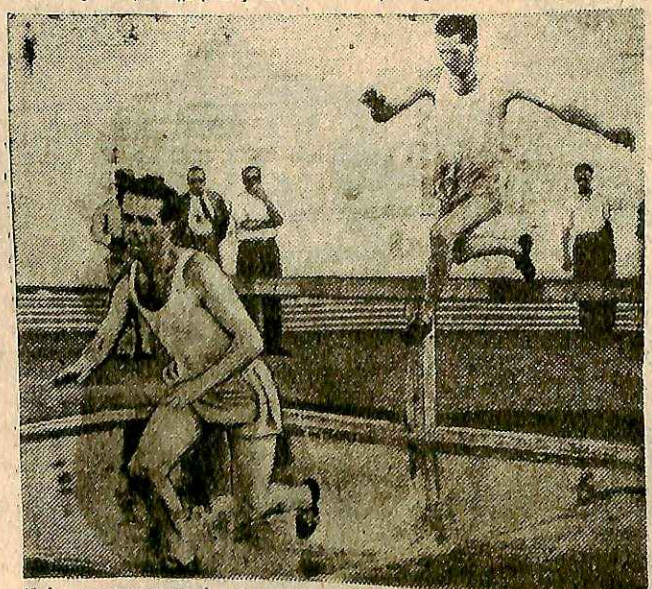
'Αν δέν βρισκόταν σ' αυτή τη ληθαργική κατάσταση, θ' άντιλαμβάνονταν το τρίξιμο της άμμου, θα έβλεπε τις σκιές που γλυστρούσαν. Και τότε, άφου με το όπλο του θά κρατούσε σε άπόστασι τους ληστές, θά χωνόταν στο φάρο, θ' άμπαρνε και από το παράθυρο προφυλαγμένος θά τους κρατούσε σε άπόστασι, ενώ οι φύλακες με τον ασύρματο θά ζητούσαν βοήθεια από το Πορτ - Ετιέν. Μα δυστυχώς τα πράγματα δέν ήρθαν έτσι. Οί λησται, άφου πλησίασαν άθέατοι, ριχτηκαν του Σενεγαλέζου ξαφνικά και τον έσφαξαν πριν προφτάση να βγάλη λέξι. 'Ολ' αυτά γίνηκαν στη μαλακή άμμο, και κάθε θόρυβος πνίγηκε απ' τον άέρα και τα βογγητά της θάλασσας.

'Ετσι τέλειωσε το πρώτο μέρος της τραγωδίας. Οί λησται ήσυχoi πια με το φουρό,

—'Η βρέχει ή είναι πάλι εκείνος ο άναιδέστατος της άπάνω ταρατσας...

(Του Σ. Πολενάκη)

Μία χαρακτηριστική φάσις από τον άγώνα 3.000 μ. μετ' εμπόδων των ΛΕ' Πανελληνίων 'Αγώνων. Προπορεύεται ο πρωταθλητής Βασίλης Μαυροπόστολος. Πηδα το εμπόδιο ο νέος Πανελληνιονίκης Δημήτρης Μελιδώνης.

Εσπρωξαν την πόρτα. Μια σκάλα γυριστή έφερε στο επάνω μέρος του πύργου. Νόμισαν πως κανείς δεν τους είχε αντιληφθεί. Μά κάτω στο κτίριο, σε μια κάμαρα καθόταν η άρραβωνιαστική του φαρμακείου, η μικρή Μάρθα Πιζόν, που είχε έρθει από την πόλη με την άτμάκατο του φάρου για να κρατήσει συντροφιά του αγαπημένου της Πάλ Κερμαντέκ. Έκείνο το βράδυ έλειπε ο δεύτερος βοηθός του φάρου. Είχε πάει στο Σαλιμπρί, κοντά στο Πόρτ - Ετιέν, για να δει τη μητέρα του που ήταν άρρωστη και θα γύριζε μόλις την επόμενη. Ο Πάλ, την ώρα εκείνη, βρισκόταν πάνω στον πύργο, και διάβρωνε μια μικρή βλάβη στον περιστροφικό άξονα του μηχανήματος. Ήταν τόσο απασχολημένος που δεν αντιλήφθηκε το παραμικρό. Άλλωστε η θάλασσα έπνιγε κάθε θόρυβο.

Η Μάρθα όμως, μόνη της μέσα στην κάμαρα, κατάλαβε πως κάτι συνέβαινε. Σκαρφάλωσε στο παράθυρο, είδε τη δολοφονία και κατάλαβε τον κίνδυνο που διέτρεχε ο άρραβωνιαστικός της. Μά πως ν' ανέβαινε τον είσοδο; "Αν την έδεσαν οι κακούργοι, θα την στραγγάλιζαν άμέσως. Έσθυσε το φως, κλείδωσε την πόρτα και με κομμένη αναπνοή, κυττάζε από την κλειδαρότρυπα. Η σκάλα φωτιζόταν κι οι ληστές ανέβαιναν με τα κοφτερά τους μαχαίρια.

—Είνε ο Κιαμιλ Ντουρχάν με τους συντρόφους του! Ψιθύρισε έντρομη. Ο φονιάς του πατέρα μου!

Κανείς δεν εϋρίσκε έλεος από τον αιμοδόρο αυτό Μαυριτανό, που ήταν γνωστός για τα εγκλήματα του. Πριν δυο χρόνια, ο πατέρας της, που ήταν κι αυτός φαρμακικός στο δυτικό φάρο του Λευκού Α-κρωτηρίου, είχε βρη τραγικό θάνατο κάτω απ' το άγριο μαχαίρι του. Η Μάρθα ανατρίχιασε στη σκέψη πως κι ο Πάλ θα είχε την ίδια τύχη. Με ποιο τρόπο όμως μπορούσε να τον βοηθήσει; Να βγει από το φάρο ήταν αδύνατο, γιατί έμεναν δυο απ' τους ληστές στην πόρτα να τη φυλάει. Κι' αν επιχειρούσε να φωνάξει, ποιος θα την άκουγε σ' αυτή την έρημια; Απ' έξω οι δυο Μαυριτανοί θάσπαζαν την πόρτα και θα την έσφαζαν σαν άρνι. Τρομαγμένη, τυλιχτηκε σε μια κουβέρτα και έζαρωσε σε μια γωνία. Δεν ήθελε ν' ακούσουν τ' αυτή της την τραγωδία που θα γινόταν σε λίγο.

Οι ληστές εϋπόλυτοι, κρατώντας τα τρομερά μαυριτανικά μαχαίρια τους, ανέβαιναν. Έπικεφαλής ο Κιαμιλ Ντουρχάν, προπορευόταν, σαν πάνθηρας, έτοιμος να έπιτεθεί και να κατασπαράξει το θύμα του. Έφτασαν. Μόλις πρόβαλε ο άρχηγος το κεφάλι του, είδε τον Πάλ Κερμαντέκ, πουχε γυρισμένη την πλάτη του. Ρίχτηκε πάνω του με όλη και κόρφοσε το μαχαίρι στο λαιμό του. Το παλληκάρι ούτε πρόλαβε ν' άμυνθεί. Έπεσε μπρούμυτα πάνω στο πάτωμα μουγκρίζοντας. Ήταν νεκρός.

Το σχέδιο των ληστών είχε πετύχει. Οι δολοφόνοι ήταν κύριοι τώρα του φάρου. Έλθστεψαν το σκοτωμένο, πήραν ό,τι βρήκαν, έσθυσαν το φάρο κι άρχισαν να κατεβαίνουν. Κάτω το δωμάτιο δεν το πρόφτασαν καθόλου. Ήταν πίσσα το σκοτάδι από το σβύσιμο

του φάρου και κυττάζαν να φύγουν με τα λάφυρα βιαστικοί. Η Μάρθα τους άκουσε που έφευγαν. Μόλις εκείνη τη στιγμή θυμήθηκε πως στον τοίχο της κάμαρας ο Πάλ είχε πάντα κρεμασμένο το τουφέκι του. Ψηλαφώντας μέσα στο σκοτάδι το βρήκε. Άνοιξε γρήγορα την πόρτα κι από εκεί άρχισε να πυροβολά μέσα στη νύχτα. Οι Μαυριτανοί τα σάστισαν στην αρχή. Δεν περίμεναν επίθεσι από κανένα. Γρήγορα όμως συνήρσαν κι άρχισαν να κατεβαίνουν τη σκάλα. Η Μάρθα πυροβολούσε ακατάπαυστα κι οι φωνές των ληστών αναμιγνύονταν με τα ουρλιαχτά των πληγωμένων. Από τους πέντε άντρες οι τέσσερις είχαν χτυπηθεί. Έμενε μονάχα ο Κιαμιλ Ντουρχάν. Μά ήταν θαρρείς άτρωτος. Με το μαχαίρι στα δόντια, κατέβαινε έρποντας τις σκάλες.

Ωστόσο η έπιθυμία της Μάρθα Πιζόν ήταν να πουλήσει όσο το δυνατόν πιο ακριβά τη ζωή της. Με τη σκέψη αυτή άφηκε την κρύπτη της κι άρχισε να σένοεται με τα γονατά. Έρποντας σκόνταψε πάνω στο πτώμα ενός ληστή. Άρπαξε τότε το μαχαίρι του και με έπιερ-γοαπτη χαρά σηκώθηκε όρθια. Τώρα πια θα πολεμούσε ατθήος με στήθος με τον Κιαμιλ.

Δεν πρόφτασε όμως να κινή βήμα. Ο ληστής που την είδε ξαφνικά να όρσάνεται άπειλητική μπροστά του και βλέποντας πως είχε να κάνει με γυναίκα, πήδησε στο πλάι της μ' ένα άπαιστο ουρλιαχτό. Η Μάρθα δεν τα σάστισε. Πέριεψε την έπιθεσι κι ήταν προετοιμασμένη. Με μια γρήγορη κίνηση, σήκωσε το όπλι-σμένο της χέρι και προτού ο άλλος προλάβει να προφυλαχτεί το βύθισε το μαχαίρι στο στήθος. Ο ληστής έβγαλε ένα μονκρνητό και στρίχθηκε στον πέτρινο τοίχο. Κι ενώ η Μάρθα νόμιζε πως τον είχε νικήσει ο Κιαμιλ, με μια τελευταία προσπάθεια έπεσε πάνω της βυθίζοντας το κοπερό του λαιμπί στην πλάτη της. Άντοσε και γυναίκα κυλιόταν στο πάτωμα. Ο τρομερός Μαυριτανός ληστής ήταν νεκρός.

Η Μάρθα όμως ζούσε ακόμα. Η αίμοραγία από το τραύμα της την είχε έσχαλτήσει γογγυρά και το μυαλό της είχε θολώσει.

Σε μια στιγμή που πήρε συνειδησι της πραγματικότητας, θυμήθηκε το φάρο που ήταν σβυστός. Η σκέψη αυτή της έδωσε κάποια δύναμη. Άρχισε να σέρνεται στη σκοτεινή σκάλα άγκομαχώντας βαρειά. Με πολλή δυσκολία κατέβησε να φτάσει στο επάνω μέρος του πύργου. Καταβάλλοντας μιά απεινωμένη προσπάθεια, σηκώθηκε όρθια και γύρισε το μολύ το μηχανής. Ο φάρος άναψε. Και τότε μέσα στο κάπνισμα, που χεχούθη τοιγύρω, η Μάρθα, είδε το πτώμα του άρραβωνιαστικού της βουτηγμένο στο αίμα. Χαμογέλασε πικρά. Χωρίς δάκρυα και φωνές, έγειρε πάνω του και τον άγκάλιασε τρυφερά. Αισθάνονταν πολύ κουρασμένη σαν να θελε να κοιμηθεί. Και κλείνοντας τα μάτια της, άκούμπησε το κεφάλι της πάνω στο στήθος του και βυθίστηκε σ' ένα γλυκό και ήσυχο ύπνο. Η Μάρθα Πιζόν, πέθαινε εύτυχισμένη γιατί είχε κάνει το χρέος της.

ΕΝΤΙΛΗ ΦΕΜΠΕΡ

Η ΓΛΥΚΥΙΕΡΗ ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Όταν δεν υπάρχει ζάχαρη

Έχει εξακριβωθεί με συστηματικές παρατηρήσεις ότι η χρήση της ζάχαρης και των άλλων γλυκαντικών ουσιών έχει στη σχέση με τη γενική διαίτα των ανθρώπων. Φυλές άποκλειστικά κρεωφάγες, όπως π. χ. οι νομάδες της Βορείου Ασίας και του Θιβέτ ή οι ιθαγενείς των πολιτών χωρών, δεν συνήθιζαν να μεταχειρίζονται ζάχαρη, ούτε και τη βρίσκουν πολύ του γούστου τους. Αντίθετως, οι φυτοφάγοι δεν μπορούν να κάνουν δίχως ζάχαρη. Ορισμένες κρεωφάγες φυλές της Αφρικής μαζεύουν με ζήλο το άγριο μέλι, όχι για να το φάνε, αλλά για να το ανταλλάξουν με άλλα είδη των φυτοφάγων γειτόνων τους.

Το ζαχαροκάλαμο, απ' όπου πρωτοβγήκε η ζάχαρη, πιστεύεται ότι κατάγεται απ' τις βόρειες Ινδίες. Από εκεί διαδόθηκε πρώτα στην Κίνα και κατόπιν σ' άλλες χώρες. Επί πολλούς αιώνες, οι άνθρωποι μασούσαν απλά το καλαμά και κατόπιν το ζουμί του. Απ' το ζουμί αυτό άπομονώθηκε αργότερα η στερεή ζάχαρη, που έκαμε για πρώτη φορά την εμφάνισή της στην Περσία, τον 3ον αιώνα μ. Χ. Οι αρχαίοι Πέρσες την έλεγαν «κάντι - σαφάντ», κι απ' αυτή την ονομασία προήλθε η λέξις «κάντιο».

Η γενική χρήση της ζάχαρης στην Ευρώπη άρχισε άφ' ότου την εισηγάγαν στη Γαλλία οι Σταυροφόροι κατά τον 11ο αιώνα.

Το ζαχαροκάλαμο εισήχθη στην Αμερική απ' τον Κολόμβο. Καί, σε λίγο καιρό, η εκμετάλλευσίς του εξαπλώθηκε σε μιά απ' τις μεγαλύτερες βιομηχανίες του κόσμου.

Η ζάχαρη είναι η ιδεώδης γλυκαντική ουσία γιατί δεν έχει καμιά ανεπιθύμητη δευτερεύουσα γεύσι, καθώς και για τη μεγάλη θρεπτική αξία της. Αν όμως δεν υπάρχει σε έπαρκεια — όπως π. χ. στα χρόνια του πολέμου — ή αν λόγω ύλειας την άπαγορεύουν, μπορεί ν' αντικατασταθεί με άλλες ουσίες, συνθετικές, που έχουν γλυκεία γεύσι. Υπάρχουν δε αρκετές τέτοιες ουσίες, πολύ γλυκύτερες απ' τη ζάχαρη, τελείως άβλαβείς, εύκολες στην βιομηχανική κατασκευή τους, αλλά χωρίς καμιά θρεπτική αξία.

Η παλαιότερη και γνωστότερη απ' αυτές, η σακχαρίνη, ανακαλύφθηκε το 1879 απ' τους Ρέμον και Φάλμπεργκ, χωρίς σ' ένα τυχαίο περιστατικό, για το οποίο έχουμε γράψει άλλοτε.

Είναι μιά άσπρη κρυσταλλική σκόνη, λίγο διαλυτή στο ζεστό νερό (1 μέρος βάρος σακχαρίνης χρειάζεται 400 μέρη νερού για να διαλυθεί) κι' ακόμη λιγώτερο στο κρύο. Έχει όμως τόσο γλυκαντική δύναμη, ώστε μιά άραισότητα διάλυσις της αρκεί για να δώσει γλυκεία γεύσι σε κάθε τι φαγώσιμο. Η γλώσσα μας κατορθώνει ν' άναγνωρίσει την παρουσία σακχαρίνης σε διάλυσι 1 προς 100.000, ενώ για τη ζάχαρη η διάλυσις πρέπει νάου το λιγώτερο 1 προς 250. Συνεπώς, η γλυκαντική δύναμις της σακχαρίνης είναι 400 φορές μεγαλύτερη απ' της ζάχαρης.

Ανάλογη προς τη σακχαρίνη είναι και η «κρυσταλλόζη», δηλαδή το άλας της σακχαρίνης με νάτριο.

Η σακχαρίνη περνάει άναλλοίωτη απ' το πεπτικό σύστημα. Έπομένως, δεν έχει καμιά θρεπτική αξία. Δεν είναι όμως κι' επικίνδυνη, άφ' όλης κι' σε μεγάλες δόσεις. Μόνο του ελαττώνει την όρεξι, την έκρηξη γαστρικού υγρού και την άπορρόφηση στα λεπτά έντερα.

Η «ντουλσίνη», μιά άλλη θρεπτική ουσία, παρασκευάστηκε το 1892. Έχει γλυκαντική δύναμη μισή απ' τη σακχαρίνη, αλλά και δεν άφίνει μιά μεταλλική υπόπικρη γεύσι στο στόμα σαν αυτή.

Το 1920, οι Γαμπινέζοι παρήγαγαν από ένα φυτικό λάδι την «περίληψη άλδεϋδολοξίμη», με γλυκαντική δύναμη 2.000 φορές μεγαλύτερη απ' της ζάχαρης. Δυστυχώς όμως, η ουσία αυτή είχε συγχρόνως και μιά άρνηματική μυρωδιά, τόσο δυνατή, που την καθιστούσε ακατάλληλη για γλυκαντικούς σκοπούς.

Έπίσης μιά άλλη ουσία, η «βενζυλφορφοϋραλδοξίμη», είναι υπερβολικά γλυκεία, άφίνει όμως κατόπιν ένα τοίσιμημα στη γλώσσα.

Η τελευταία λέξις της Έπιστήμης είναι διάφορα παράγωγα της «νιτρανιλίνης», με γλυκυτάτη γεύσι. Η «προποξενιτρανιλίνη», μπορεί να θεωρηθεί η γλυκυτέρη απ' όλες τις γνωστές ουσίες — 4.100 φορές πιο πολύ απ' τη ζάχαρη! Παρασκευάζεται εύκολα. Δεν είναι διόλου δηλητηριώδης. Δεν άποσυντίθεται με το βράσιμο, έπομένως μπορεί να χρησιμοποιηθεί για ζαχαρωτά, μαρμελάδες, ποτά, κλπ. Το μόνο μειονέκτημά της είναι ότι έχει χρώμα πορτοκαλί. Δεν παίζει όμως ρόλο αυτό, γιατί χρησιμοποιείται κυρίως σε διαλύσεις άραισώτερες, κι' έπομένως σχεδόν άχρωμες.

Παράξενη πυρκαγιά

Ένα αυτοκίνητο είχε πέσει μέσα σ' ένα χαντάκι ενός έσοχικού δρόμου του Τέξας. Ο σωφέρ προσπάθησε να το βγάλει από εκεί μέσα με τη δύναμη του μοτέρ του. Καθώς λοιπόν οι πινιστοί τροχοί γύριζαν επί τόπου, τα ξερά χόρτα πήραν φωτιά απ' τη θερμότητα της τριβής. Έτσι, κήκκαν δυο τηλεφωνικοί στύλοι, ένας φράχτης και το ίδιο τ' αυτοκίνητο!

Η τραγική επιστροφή

—Τ' άποφάσιες, λοιπόν, παιδί μου; Θα φύγεις... Θα μ' έγκαταλείψεις;

—Ναί, μητέρα, θα φύγω. Είμαι πια είκοσι χρονών. Σου χρωστώ εύγνωμοσύνη για όλα όσα έκανες για μένα, ως σήμερα, αλλά τώρα πρέπει να κυττάω να δημιουργήσω το μέλλον μου. Θα ακολουθήσω το επαγγελμα του πατέρα μου. Έλπίζω να τα καταφέρω και ν' αντικαταστήσω το θείο μου στο μαγαζί του. Τώρα που γέρασε, μου γράφει, θα ήταν εύτυχης αν ήθελα να συνεχίσω εγώ τη δουλειά του. Λοιπόν με περιμένει. Πιστέψέ με, μη πόν με λυπάμαι πολύ γι' αυτή τέρα. Πως άποφασί, αλλά μου είνε αδύνατο πια να υποφασί αυτή την κατάσταση... να ζω εις βάρος ενός ανθρώπου που μου είνε ολότελα ξένος και που έλα αυτά τα τέσσερα χρόνια μου έδεβαλες να τον φωνάζω πατέρα! Δεν άντέχω πια... Θα φύγω...

—Γιατί, Τάκη μου, είσαι τόσο εγωιστής; Δεν σου έλειψε ούτε στιγμή η αγάπη μου... Για σκέψου πια λογικά. Ήμουν είκοσιπέντε χρονών όταν έχασα τον πατέρα σου. Σε μεγάλωσα με κόπο, με στερήσεις, σ' έκανα δεκάδες χρονοί. Έπειτα, ξαφνικά, παρουσιάστηκε αυτός ο άνθρωπος στο δρόμο μου που με την καλωσύνη του και τη στοργή του, έκανε την καρδιά μου να γι' του, έκανε το νεανικό παλμό της σκιστή με το νεανικό παλμό της γυναίκας που θέλει ν' αγαπηθεί. Η ψυχή μου ήταν διψασμένη για χαρά, για λίγη ευτυχία... Κι' ήμουν άλλη θινά εύτυχισμένη άναμεσα στις δυο άγάπες σας. Το μόνο που με στενοχωρούσε ήταν το αιώνια άγέλαστο πρόσωπό σου...

Η σιωπή είχε σφίξει τα χείλη του νέου. Δεν τόλμα να διακόψει τη μητέρα του, γιατί φοβάται μην του ξεφύγουν τα μικρά λογία που του έρχονται αυθόρμητα στα χείλη. Έκείνη συνεχίζει:

—Μη με κατακρίνεις, παιδί μου, που ζήτησα να ζήσω κι' εγώ, να βρω λίγη ευτυχία...

—Δεν σε κατακρίνω μητέρα! Ξαφνικά άκούστηκε μιά φωνή: —'Ηλέκτρα, που είσαι; Γιατί δεν ανάβεις το φως;

Το φως άναψε κι' ένας ψηλός άντρας μπήκε στο δωμάτιο. Η 'Ηλέκτρα πετάχτηκε από τη θέση της, σαν να ξεπνύσε από βαθύ ληθαργό.

—Τι έχεις και είσαι κλαμένη; —'Ο Τάκης... φεύγει... ψιθύρισε κι' άρχισε πάλι να κλαίει.

—Έλα... μην κάνεις έτσι, αγάπη μου... Κάποια μέρα θαφύγει, είτε για ν' πάει στρατιώτης, είτε για να παντρευτεί. Δεν είνε πια μικρό παιδί!

Δεν είπαν τίποτ' άλλο τη νύχτα εκείνη. Η 'Ηλέκτρα όμως δεν υπόρσε να κλείση μάτι ως το πρωί.

Κι' όταν ξημέρωσε πετάχτηκε απ' το κρεβάτι της κι' έτρεξε στο δωμάτιο του παιδιού της. Ήταν κενό! Μιά μέρα ο άντρας της γύρισε νωρίτερα. Την βρήκε να κλαίει.

—'Ηλέκτρα, της είπε, πρέπει να σου μιλήσω.

Της έκανε έντύπως το άσυνήθιστο ύφος του.

—Θα στο πω χωρίς περιστροφές: αυτό το κλάμα και το αιώνιο σκυθρωπό, μελαγχολικό πρόσωπό σου μου έχουν γίνει αόριστα.

—Νίκο, τί θές να πω;

—Όλα να πω, πως ποτέ δεν ήσουν ολότελα δική μου! Λίγου μ' ήνες μετά το γάμο μας, κατάλαβα καλά πως δυο άγάπες δεν χωρούσαν στην καρδιά σου. Κι' όμως εγώ σ' αγαπούσα με όλη μου την καρδιά. Έλεγα πως κάποτε θα κέρδιζα και τη δική σου την αγάπη. Τώρα βλέπω πως το σπίτι δε σε χωράει... Μου κάνει κακό να σε βλέπω να υποφέρεις. Γι' αυτό... σ' άφηνω ελεύθερη να πάρεις μιά άποφασί. Σκέψου... κι' αύριο μου λές...

Και άκουμπώντας το χέρι του στους ώμους της που τραντάζονταν από τους λυγμούς, της είπε σταρ-γικά:

—Να είσαι, δέβαινα, 'Ηλέκτρα, πως θα κάνω ό,τι μου πεις, φταίνει να ξέρω πως θα ζήσης εύτυχισμένη.

Η λαχτήρα για ν' αναοική το παιδί της, ύστερ' άπόνα χρόνο, δεν της έδωσε τον καιρό να σκεφθεί και πολύ. Η 'Ηλέκτρα έφυγε την άλλη μέρα, ύστερ' απ' τη συζήτησι που είχε με τον άντρα της. Πηγε στη Λαμία όπου, βρήκε, το γυιό της στρατιώτη κι' άρραβωνιασμένο.

—Λοιπόν, μονούλα, της έλεγε ο Τάκης αργότερα, είσαι εύχαριστημένη που είμαστε πάλι μαζί;

Η 'Ηλέκτρα δε μιλούσε, έσφιγγε όμως, μέσ' στα χέρια της, τα χέρια του παιδιού της, ενώ εκείνος συνέχιζε:

—Και έρείς, μονούλα, γτες το βράδυ άποφασίσαμε με τον πεθερό σου, σε δεκαπέντε μέρες να γίνη ο γάμος. Βλέπεις;

Πάνω απ' ένας χρόνος πέρασε άπό τότε που η 'Ηλέκτρα έγκατέλειψε το σπίτι της. Άλλοίονο! νοιάζει τον έαυτό της πολύ δυστυχήμενο. Η νύφη της δεν την χανεύει κι' ο γυιός της, που για νάου, τα θυσιάσει όλα, άδιαφορεί για τα προσάπονα της, και πολλές φορές, μάλιστα, της είπε με σκληρότητα πως μπορούσε να ξαναγυρίσει στον άντρα της.

Ένα μουντό πρωινό, δέκοψε της θλιβερές τ' σκέψεις, έν' αναπάντεγα τηλεγράφημα.

Το άνοιξε με τρεμάμενα χέρια: «Νίκος βαρειά άρρωστος σε γυροεύει κοντά σου. Έλα άμέσως.

Καίτερίνα.

Η 'Ηλέκτρα έφτασε, αλλόημονο! όμως πολύ άργα κι' ο Νίκος είχε ξεψυχήσει.

Σαν σκιά γυρνάει τώρα μέσα στο σπίτι της, με τη συντροφιά της γρηάς κουινιάδας της της Κατερίνας. Βουβή, με βαθείες χαρακιές στο μέτωπο που το πιέζουν οι σκέψεις, η 'Ηλέκτρα άνοίξε μιά μέρα την πόρτα του μικρού σαλονιού.

Είπε κλειστή από τότε που έφυγε, είπε η Κατερίνα. Πάντα πίστευε πως θα γυρίσεις μιά μέρα κοντά του. Και να που δεν είχε γελαστή... Μόνο που τώρα...

Τα δάκρυα έπνιξαν τα λογία της γρηάς γυναίκας.

Η 'Ηλέκτρα πού, όλη αυτή την ώρα, είχε στυλώσει το βλέμμα της σε μιά μεγάλη φωτογραφία του άντρας της, κρηαισμένη πάνω απ' τον καναπέ, γονάτισε μπροστά του και κώνοντας το κεφάλι μέσ' στα μαξιλάκια έξασσε σ' ένα σπαραχτικό κλάμμα, ψιθυρίζοντας:

—Συχώρεσέ με, αγάπημένε μου!

ΛΙΡΑΝΤΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ

Έρωτικές έκδικήσεις

Συγκρούσεις, έμρησμοί, δηλητηριάσεις

Ένώ ήσυχάζε στην κάμαρά του, ένα βράδυ, ο Αμερικανός Τζών Κόρσο, κάτοικος μιάς μικρής πόλεως της Μασαχουσέτης, άκουσε ξαφνικά δυο άλλεπάλληλους και δυνατούς πατάγους, σαν συγκρούσεις αυτοκινήτων. Βγήκε έξω να ιδεί τι συνέβαινε, και διέκρινε ένα αυτοκίνητο που χανόταν μέσα στο σκοτάδι.

Κύτταξε έπειτα το δικό του αυτοκίνητο, σταματημένο έξω απ' το σπίτι... κι' έμεινε άποσβολωμένος. Τα φτερά του, οι προφυλακτήρες, το ψυγείο, οι πόρτες, είχαν παραμορφωθεί!

Ο Κόρσο κατέφυγε τότε στην άστυνομία κι' είπε τις υπόνοιές του: Έπρόκειτο σίγουρα για έρωτική έκδικησι της πρώην μνηστής του, της Έλληνοαμερικανίδος Έδελν Παναγάκη, με την όποια είχε διακόψει τελευταίως τις σχέσεις του!

Πραγματικά, μιά έρευνα στο σπίτι της και μιά πραγματογνωμοσύνη απέδειξαν ότι η συμπατριώτισσά μας είχε μεταχειριστεί την παροιμιώδη έλληνηκή έφευρετικότητα για να έκδικηθ' τον άπιστο μ' ένα πρωτότυπο τρόπο: είχε σαραβαλιάσει δηλαδή το αυτοκίνητό του, πέφτοντας άπάνω με το δικό της!

Και σ' άλλες όμως περιπτώσεις έχει πάρει περιέργως μορφές η έκδικήσις μιάς περιουρημένης συζύγου ή άρραβωνιαστικής ή φιλενάδας.

Η Κάμεν Ροζάλια ντ' Αρσού Χερναντέζ ντε Κάρας, μιά φιλογερή Κουβανή, σχετιζόταν με το γιατρό Βιντσέντε Ρόκα, ηλικίας 52 ετών κι' έγκατεστημένο στη Βαλτιμόρη. Ο φίλος της της είχε υποσχεθεί στην αρχή να την παντρευτεί, αλλά, έπειτα από ένα χρόνο... άλλαξε κουδέντα! Η Κάμεν περιχύσε τότε με πετρέλαιο δυο μικρές παραθαλάσσιες βίλλες του κι' ένα γιωτ και τους έβαλε φωτιά!

Δεν πίστευα πως έκανα τίποτε κακό, είπε στο δικαστήριο. Ήθελα μόνο να τον κάνω να λυπηθεί.

Ωστόσο, καταδικάστηκε σε 3 έτών φυλάκιση για έμτηρημό.

Όταν ο Τζών Γκόντ, απ' το Ντένβερ, είπε στην άνάπηρη σύζυγό του ότι ήθελε να χωρίσουν για να παντρευτεί με κάποια Γουίνιφρεντ Κήρνεϋ που την άγαπούσε από χρόνια, εκείνη φάνηκε πως συμφωνούσε. Συντρόφευε μάλιστα το ζευγάρι σε μιά ταβέρνα, για να συζητήσουν τις λεπτομέρειες του διαζυγίου.

Καταλαβαίνο, τους είπε με χαμόγελο, πως δεν μπορεί να γίνη αλλιώς, αφού αγαπήσατε τόσο. Πήρε έπειτα τη... διαδοχή της στο σπίτι τους και της ύπέδειξε τα γούστα, τις προτιμήσεις, τις συνήθειες του συζύγου της.

Αυτό να κάνης για να τον εύχαριστήσης... της έλεγε. Αυτό να μην το κάνης.

Έπέμεινε μάλιστα να φιλήση ο άντρας της την άγαπημένη του, την ώρα που την άπογαίρετούσε. Έπειτα, που έμειναν μόνοι, ο Γκόντ παραπονεθηκε πως είχε πονοκέφαλο.

Θα σου φέρω ένα φάρμακο, του είπε πρόθυμα η γυναίκα του.

Και το δούσε να πιή... ένα δηλητήριο για τα μυρμήγκια! Το άλλο πρωί, είδοποίησε η ίδια την άστυνομία ότι ο άντρας της είχε ξελογιάσει τον άντρα της, πίστεψαν όλοι ότι έπρόκειτο γι' αυτοκτονία, Άλλά η άφήγησι της Γουίνιφρεντ Κήρνεϋ βοήθησε την άστυνομία ν' ανακαλύψουν την αλήθεια. Η δολοφόνος αυτοκτόνησε τότε, με το ίδιο δηλητήριο που είχε δώσει στον άντρα της.

Μιά άλλη σύζυγος, στο Σικάγο, η κ. Σούζυ Νότιγκαμ, κατέφυγε στα δικαστήρια, γιατί κάποια Μυρτλ Μπλακλιντ της είχε ξελογιάσει τον άντρα της. Έπέτυχε λοιπόν την καταδίκες της σε άποζημίωση 7.500 δολαρίων. Έπειδή όμως η αντίζηλος της δεν μπορούσε να τα πληρώσει, η κ. Νότιγκαμ ζήτησε, σύμφωνα με το νόμο, να την κλείσουν στο φυλάκι. Και πληρώνη η ίδια για έξοδα συντηρήσεως της 50 σέντς την ήμερα, απ' τα 75 σέντς που είχε υποχρεωθεί να της δινη ο άντρας της για διατροφή!

Φωτογραφίες σε ύψοματα

Με τη νέα μέθοδο «Φωτό - Φάμπ», άποτυπώνονται φωτογραφίες πάνω σε ύψοματα εύαίσθητοποιημένα με κατάλληλες χημικές ουσίες. Οι φωτογραφίες αυτές δεν φεύγουν με το πλύσιμο, ούτε ξεθωριάζουν στον ήλιο.

Ο έφευρέτης της μεθόδου προβλέπει ότι πολύ γρήγορα οι συζύγοι θα φορούν γραβάτες με τη φωτογραφία της γυναίκας τους, κι' οι κοπέλες θα βλέπουν διαρκώς τη μορφή του άρραβωνιαστικού τους πάνω στο σκέπασμα του ντιβανιού τους...

Είσαί ένα πλάσμα υπέροχο, μου άρσεεις έξαιρετικά, είπε ο άντρας με οικειότητα στην ύμορφη νέα που καθόταν δίπλα του στο μπάρ. Κι' αν τό ποθης από αύριο μπορώ να σ' έγκαταστήσω σ' ένα ώ- ραίο διαμέρισμα με κάθε άνεσι. Θα έρχωμαι να σε βλέπω κάθε μέρα και ή ζωή μας θα κυλάη ξένοιαστη και εϋτυχισμένη.

Τό χέρι χάιδεψε άργά, ήδονικά, τό στρογγυλό και ώραίο γυμνό μπράτσο της νέας, της ξανθής Λι- λιαν.

—Θά σου άπαντήσει αύριο, τοϋ άπάντησε αϋτή, κυττάζοντάς τον προκλητικά.

Η Λιλιαν ήταν μιά πεταλούδα κάποιου νυχτερινού κέντρου. Είχε αποφασίσει να δε- χτή την πρόταση, μά έκανε νάζια για να ανυ- ψωθή πιδ πολύ στην εκτίμησι τοϋ νέου της φίλου, τοϋ Τριστάν Πολινϋ. Η νέα εξακο- λούθησε να τόν κυττάξη, μά ξαφνικά διέ- κρινε μιά ξανθή τρίχα άπ' τή μαλλιά της πάνω στο μανίκι του, δίπλα στα τρία κουμ- πάκια. Τότε, μηχανικά, την έδεσε γύρω άπ' ένα κουμπάκι τοϋ σακκάκιού του. Έπειτα χωρίστηκαν.

Ο Τριστάν Πολινϋ ήταν άκόμα στο κρεββάτι του. Τό σακκάκι που φορούσε τό προηγούμενο βράδυ βρισκόταν πάνω σ' ένα κάθισμα στο δωμά- τιο. Η γυναίκα του καθώς συγκρίζε, είδε την ξαν- θή τρίχα. Μά αϋτό δεν της έκανε και μεγάλη έν- τυπωσι, γιατί δεν ήταν ή πρώτη φορά που ανακάλυπτε τέ- τοια πράγματα. Σήμερα όμως, ποιός ξέρει από ποιά διά- θεσι, όργιστηκε έξαιρετικά. Τίναξε τό μανίκι, προσπάθησε να βγάλη την ξανθή τρίχα, μά τοϋ κάκου. Τότε θυμωμένη πήρε τό ψαλίδι, έκοψε την ξανθή τρίχα κι' έδεσε στη θέσι της μιάν άλλη δική της, μαύρη.

Τό ίδιο βράδυ ο Τριστάν ξαναπήγε στο νυχτερινό κέν- τρο για να πάρη την άπάντησι της Λιλιαν. Η άρτίστα τοϋ ζήτησε να της προσφέρει σαμπάνια. Κ' ένϋ τσούγκριζε τό ποτήρι της μαζί του έρριξε μιά ματιά στο μανίκι του και ξαφνιάστηκε: ή ξανθή τρίχα είχε γίνει μαύρη! Κάποια γυναίκα σκέφτηκε, μά την άλλαξε. Ποιά όμως;... Και για ποιό λόγο;... Ποιός ήταν αϋτός, ο Τριστάν; Ποϋ ζούσε; Ήταν άραγε παντρεμέ- νος; Είχε άραγε κι' άλλες φιλε- νάδες; Με τρόπο ή Λιλιαν έκο- ψε τη μαύρη τρίχα και τή μεσάνυ- χτα είπε τό ναί στον καινούργιο της φίλο, δίνοντάς του τό πρώτο ραντεβϋϋ...

Τό άλλο πρωί, ή γυναίκα τοϋ Τριστάν κυττάζε τό μανίκι τοϋ άντρός της, μά ή τρίχα είχε γίνει άφαντη. "Επεσε σ' ένα κάθισμα συλλογισμένη. Ρίχνοντας μιά ματιά στον καθρέφτη, διέκρινε τότε στα μαλλιά της για πρώτη φορά μερικές άσπρες τρίχες. Και συλλογίστηκε πώς είχε αρχίσει να γερνάη κι' ότι κινδύνευε να χάση μιά μέρα τόν άντρα της. Τότε με την φαντασία της έπλασε την εικόνα της αντίζηλου της: θά ήταν δίχως άλλο νέα, ξανθή, όμορφη, προκλητική, και δίχως καρδιά. Πως θά μπορούσε να την πολευήση; Δεν της έμενε παρά μιά διέξοδος: να ταπεινωθή. Ξερρίζωσε μιά άπ' τις άσπρες τρίχες της και την έδεσε στο κουμπάκι, μελαγχολικά, ένϋ τή δάκρυα θό- λωναν τή μάτια της.

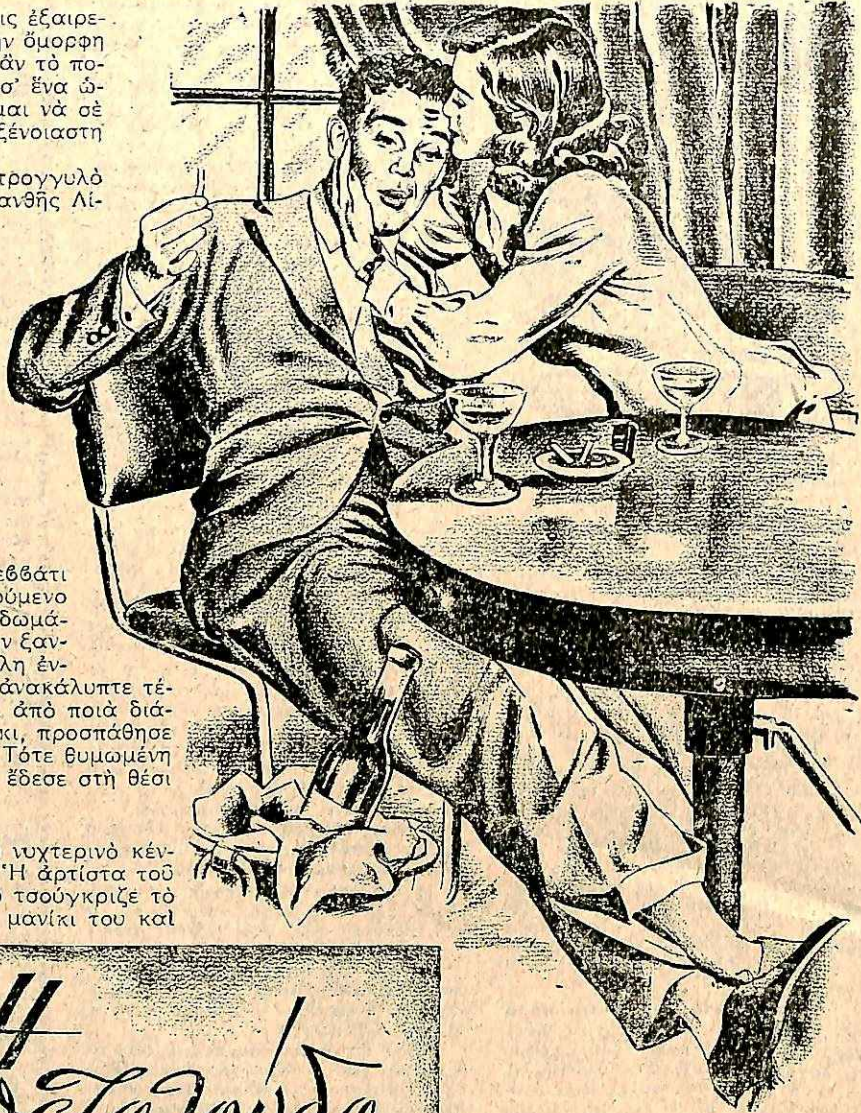
Όταν τό βράδυ, ο Τριστάν συνάντησε τη Λιλιαν στο κοσμικό κέντρο, τη ρώτησε:

—Λοιπόν αύριο θά έγκατασταθής στη φωλίτσα μας; —Ναι, αύριο, τοϋ άπάντησε.

Μά τό βλέμμα της έπεσε στο μανίκι και είδε την άσπρη τρίχα. Κι' ένα ρίγος διέτρεξε τό σϋμα της.

«Ο άνθρωπος αϋτός είναι παντρεμένος, σκέφθηκε. Η γυναίκα του γέραςε πιά και μοϋ στέλνει μιά τρίχα άπ' τή μαλλιά της για να με συγκινήση. Θα περιμένη τώρα με άγωνία την άπόφασί μου. Η δυστυχισμένη!»

Οι σκέψεις αϋτές την έκαναν να συνέλθη και ν' αναμε- τρήση τό μέγεθος της καταστροφής που επρόκειτο να συν- τελεσθί. "Ενοιωσε τώρα περιφρόνησι για τόν άνθρωπο αϋ- τό που θυσιάζε την άγάπη της γυναίκας του για μιάν επι-

Η
"Οδελφούδα"

Η Λιλιαν ξήμασε από τόν Τριστάν να της προσφέρει σαμπάνια...

πόλαια έρωτική περιπέτεια.

—Άκουσε, τοϋ είπε, μετάνοιωσα, δεν δέχομαι πιά την πρότασί σου. Καλύτερα είναι να φύγης.

—Γιατί; Τί έπαβες;

—Μή με ρωτάς γιατί. Γύρισε στο σπίτι σου, στη γυ- ναίκα σου... στα παιδιά σου, αν έχης παιδιά... Γύρισε, μην τούς κάνης να σε περιμένουν και ν' άγωνισουν για την άπουσία σου.

—Δεν σε καταλαβαίνω...

—Δεν με καταλαβαίνεις; Μά δε βλέπεις λοιπόν πώς γέ- ρασες, κακομοίρη μου; Δεν βλέπεις πώς δεν είναι πιά τέ- τοιες περιπέτειες για σενα;

Και ή Λιλιαν εκάγχασε μ' όλη της την καρδιά.

Ο Τριστάν τή είχε χάσει. Τοϋ ήταν άδύνατο να κατα- λάθη την αίτια της άπτόμης εκείνης άλλαγής. «Τί να συ- νέθ άραγε;» αναρωτιότανε. Μά τοϋ κάκου βασάνιζε τό μυαλό του. Δεν μπορούσε τίποτε ν' ανακαλύψη. Τέλος έκα- νε μιά τελευταία άπόπειρα.

—Και ποϋ τη γνωρίζεις εϋ τη γυναίκα μου; Ποϋ ξέ- ρεις πώς είμαι παντρεμένος;

—Αν την γνωρίζω; Τή γνωρίζω πολύ καλά... πολύ καλά...

Ο Τριστάν έφυγε με σκυμμένο κεφάλι για τό σπίτι του. Κι' έτσι ή Λιλιαν, ή πεταλούδα τών νυχτερινών κέντρων, έσωσε την εϋτυχία μιάς οικογένειας, υιά και ή ίδια στη ζωή της δεν την είχε γνωρίσει ποτέ! Ωρες - ώρες την έπνιγε μιά μελαγχολία για τη ζωή της, μά δεν μπορούσε, ήταν πιά άρνα.

ZAN KAPLIE

ΟΙ ΕΞΗ άνδρικοί τύποι

Ποιός άπ' έλους σ'α; ταιριάζει:

Ένώ οι γυναίκες δύσκολα μπο- ρουν να καταταγουν σε τύπους, για- τί διαφέρουν πολύ ή μιά άπ' την άλλη, οι άντρες παρουσιάζουν μιά περισσότερη όμοιομορφία, που επι- τρέπει να τούς χωρίσουμε σε εξη χα- ρακτηριστικούς τύπους.

1) Ο αϋταρχικός κι' έγωϊστικός άντρας. Πολλές γυναίκες νομίζου- ν ότι είναι ο τύπος που θέλουν για σύ- ζυγο. Κι' ωστόσο εξηγούνται, ό- ταν τόν παντρευτούν και δοκιμάσουν τη συμπεριφορά του.

Ο άντρας αϋτός πιστεύει πως τή ξέρει όλα, θέλει ναίαι νόμος ο λόγος του, δεν άνέχεται άντιρήσεις κι' έ- πεμβάσεις. Τά παιδιά του τόν φο- βούνται κι' ή γυναίκα του τρέμει ό- ταν πλησιάζη ή ώρα τοϋ γυρισμού του στο σπίτι. Κανείς δεν τολμάει να πη λέξι στο τραπέζι, κι' όλοι ά- κουμε με προσοχή και σεβασμό τόν κυρίαρχο τοϋ σπιτιού όταν μιλά.

Συχνά, οι άντρες αϋτοί δερνουν τις γυναίκες τούς. Θεωρούν ότι κάνουν χάρη στην οικογένεια τούς, με τό να εκπληρώνουν τις υποχρεώσεις τούς ως συζύγοι και πατέρες. Απαιτούν ως βρίσκουν πάντοτε τό φαγητό κα- λομαγειρεμένο και στην ώρα του. Σχολιάζουν μέχρι γκρίνιας τή έξο- δα της γυναίκας τούς για τό νοικο- κυριό. Είναι έτοιμοι να κατακρίνουν κάθε τι, όχι όμως και να επαινέ- τουν για μιά επιτυχία.

Θεωρούν ταπεινωτικό να βοηθή- σουν τη γυναίκα τούς στις δουλειές τού νοικοκυριού, γιατί τις βλέπουν σαν άποκλειστικά δική της καθήκον. Όταν φτάνουν στο σπίτι, θέλουν να βρίσκουν περιποίηση, έξυπνηρέτησι, ά- νεσι και έκεούρσι.

Δεν προσφέρουν άγάπη και στορ- γή στους δικούς τούς. Στήνουν ένα φραγμό ανάμεσά τούς. Κάνουν τή παιδιά τούς να τούς μισούν, γιατί τούς προκαλουν φόβο.

2) Ο πολϋ καλός άν- τρας. Είναι έντελως αντίθετος πρὸς τόν προηγούμενο. Σπάνια θυ- μώνει. Έπαινει πάντα και δεν κατα- κρίνει ποτέ. Συχνά, είναι τόσο δει- λός, ώστε ή γυναίκα του και τή παι- διά του δεν νιώθουν καμμία προσ- τασία κοντά του. Δεν τολμάει ποτέ να δώση ένα χαστούκι σ' εκείνον που θά τόν βρίση.

Παραδέχεται πάντα τις άπόψεις τών αντιπάλων του, τών αντίζηλων τών τών συναγωνιστών του, κι' έτσι είναι συνήθως ο ήττημένος στη ζωή, στη δουλειά του, στις σχέσεις του. Δεν κατορθώνει καν να κερδίση τό σεβασμό τών φίλων του ή της οικο- γενείας του.

Είναι πολύ εύαισθητος και προσ- βάλλεται εύκολα, με τό κάθε τι. Η γυναίκα του δυσκολεύεται πολύ για να τόν κάμη να πάρη μιά θέση σ' ένα ζήτημα μεγάλο ή μικρό. Της πα- ραίδει κάθε μήνα ολόκληρο τό μισθό του, κι' αϋτή τοϋ δίνει κατόπιν τό τμήμα αϋτό που της ταιριάζει και χαστέλναι του για τή τσιγάρα και τούς καφέδες του.

3) Ο τσιγκούνης. Αν ή γυναίκα του δεν έχη προίκα, θα περάση ζωή μαρτυρική κοντά του. Αϋτό τό καταλαβαίνει κι' ο ίδιος. Καί γι' αϋτό τέτοιοι άντρες παν- τρεύονται συνήθως κοπέλλες με προί- κα. Ακόμη και πριν άπ' τό γάμο, κα- δείχνουν την τσιγκουνιά τούς, προτι- μώντας π. χ. να πάνε με την άρρα- θωιαστικιά τούς σ' ένα άνέξοδο πε- ριπάτο, παρά στον κινηματογράφο.

Η γυναίκα που θά παντρευτή ένα τσιγκούνη, πρέπει να τόν άγαπήη πολύ. Γιατί θάχη να σηκώση ένα βα- ρύ σταυρό, και σ' αϋτό μπορεί να

τήν βοηθήση μόνον ή άγάπη.

Είναι αλήθεια ότι, όταν πεθάνη ο τσιγκούνης, ή σεβαστή κληρονομία που άφίνει στη χήρα του την απο- ζημιώνει κάπως για όσα τράβηξε κοντά του. Δυστυχώς όμως, έχει πα- ρατηρήσει ότι οι τσιγκουνήδες... ζουν πάρα πολλά χρόνια!

4) Ο «γυναικάς». Η γυ- ναίκα που θά τόν παντρευτή, πρέπει να μη ζηλευή, να μην είναι αυταρ- χική, να μην ενδιαφέρεται τί σκέ- πτονται γι' αϋτήν οι άλλοι (ιδίως δε οι άλλες γυναίκες), να μη θίγεται εύ- κολα στον έγωισμό της, ναχη δύνα- τή νεύρα...! Αν συγκεντρώνη όλες αϋτές τις ιδιότητες, μπορεί ναίαι βε- βαία ότι δεν θά πληγή ποτέ κοντά στον άντρα της κι' ότι δεν θά κα- ταριέται κάθε στιγμή την ημέρα που τόν παντρεύτηκε...

Όλοι οι άντρες έχουν μιά τάσι πρὸς την άπιστία, πολλοί όμως δεν βρίσκουν τό θάρρος ή τις περιστά- σεις για να την πραγματοποιήσουν. Άλλοτε πάλι δεν έχουν τή απαιτού- μενα χρήματα.

Ο πραγματικός «γυναικάς» είναι ένας τύπος νευρασθενικός, που δεν κατορθώνει να επιβληθή στον εαϋτό του και να νικήση αϋτή την τάσι. Ηθική, θρησκεία, κοινωνικές συνθη- κες, τίποτε δεν μπορεί να τόν συγ- κρατήση άπ' τό να κυνηγήση κάθε νόστιμη γυναίκα. Αϋτοϋ την κατα- κτήση, στρέφεται σε άλλη. Αϋαζη- τεί συνεχώς ένα ιδεώδες, χωρίς να τό βρίσκει. Κι' αϋτό τό άπογορευ- τικό κυνήγι συνεχίζεται, ως ότου βάλ- η τέρμα ή Φύσις.

5) Ο θηλυπρεπής. Δεν είναι υπεύθυνος για τό ότι μοιάζει με γυναίκα στους τρόπους και στη σωματική διάπλασι. Αϋτό οφείλεται στην περίσσεια θηλυκών ορμονών μέ- σα στον οργανισμό του. Τά χαρα- κτηριστικά του είναι: τάσις πρὸς τό κουτσμπολιό, εκδικητικότητα, οξύθυ- μία, συναισθηματική αστάθεια. Συ- χνά γίνεται αλκοολικός, και γενικά επιδίδεται σε καταχρήσεις. Ο γάμος του μπορεί να επιτύχη μόνον αν ή γυναίκα του άντρωφέρνη.

6) Ο «σπιτόγατος». Εί- ναι ο τύπος που προτιμούν οι περισ- σότερες γυναίκες, γιατί αφοσιώνεται στο σπίτι του και στους δικούς του. Δίνει στην οικογένειά του τό συναι- σθημα της άσφαλείας. Η γυναίκα του δεν θ' άνησυχήση ποτέ μήπως της άπιστήση. Γιατί διαθέτει όλες τις ελεύθερες ώρες του σε διάφορες μικροεπισκευές κι' άλλες δουλειές τοϋ σπιτιού.

Έχει όμως κι' ένα μειονέκτημα αϋτός ο άντρας: ότι σπάνια θά πάη τη γυναίκα του σ' ένα κινηματογρά- φο, σε μιά εκδρομή, σ' ένα πάρτυ. Θεωρεί φυσικό να περιορίζη κι' εκεί- νη τη ζωή της μέσα στο σπίτι, όπως κάνει κι' αϋτός.

Τοϋ παρχώρησε τη γυναίκα του και τή παιδιά του

Μιά περίεργη υπόθεση άπασχό- λησε τελευταία τούς δικαστές τοϋ Άλγερίου. Πριν από πέντε χρόνια, ένας Ιταλός, ο Όλιντο Όρλάντο, τον παρχώρησε σ' έναν Άλγερινό, τόν παραχώρησε τη γυναίκα του και τή παιδιά του (κράτησε μόνο τό μεγαλύτερο άπ' αϋτά). Οι δύο... συμβαλλόμενοι ανέταξαν ένα χαρτί, που άναφέρει τή εξής: «Ο υπογραφεύμενος Όλιντο Όρ- λάντο αναγνωρίζω ότι παρχώρησα τη γυναίκα και τή πέντε παιδιά μου στον Άλη Μπακίρ».

Άλλ' ο Όρλάντο ανακάλυψε, ξα- φνικά, ότι άγαπούσε τη γυναίκα του και, επειδή ο Άλη Μπακίρ άρνήθη- κε να τού την έπιστρέψη, κατέφυγε στα δικαστήρια. Οι δικαστάι τοϋ Λουζέξ έσπασαν τό μυαλό τούς για να βρουν μιά λύσι, αλλά δεν τό κα- τάρθωσαν. Και, στο τέλος, ανέβα- λαν να εκδώσουν την άπόφασί τούς.

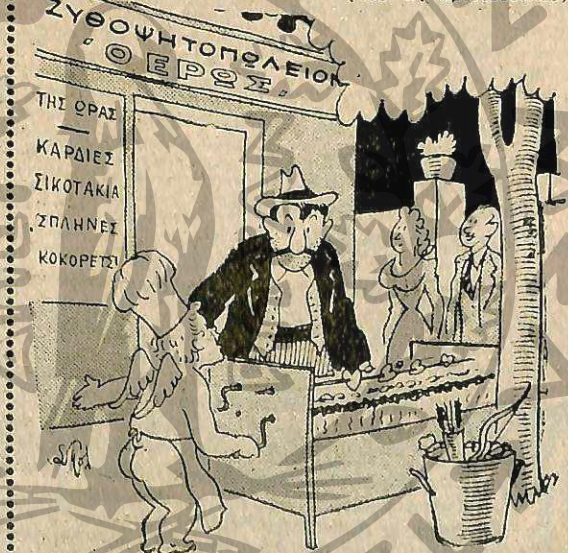
ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ

— Πώς θέλεις να στο πώ, κυρά μου! Κάνετε λά- θος! Δεν είναι εδώ τά... μαιευτήρια!... (Τοϋ Μ. Άναστοπούλου)

— Να σ'ας φωτογραφήσουμε, κύριε; (Τοϋ Β. Χριστοδούλου)

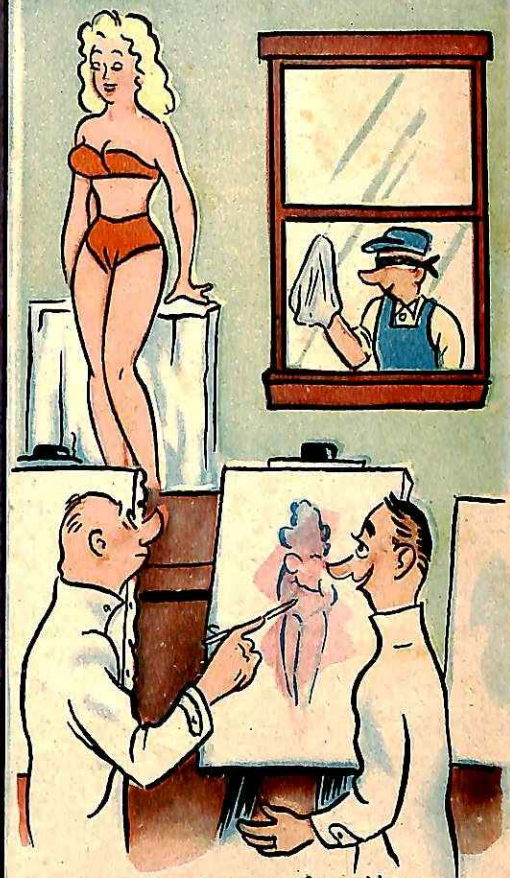

Ο Έρως: Να σου πώ, μπάρμπα, άλλαξα έ- πάγγελμα! Καιρός είναι να δγαλώ και κανένα φραγκό... (Τοϋ Σ. Πολενάκη)

42

Η Χοντρή: Γιατί δεν προχωρείτε στο δρόμο να μπούμε κι' έμείς;

— 'Ο υπηρέτης μας είχε πολύ ντροπιάς!...

— Λάκης;... Γιώργος;... Παύλος;... Μανώλης;... Χρίστος;...

— Είπε χορεύτρια σ' ένα καμπιρά!... 'Εγώ ξέρεις, δεν ξεχνώ ποτέ τα πρόσωπα που είδα έστω και μία μόνο φορά!...